

R. EMMANUEL

HİNT, YUNAN ve MISIR MİTOLOJİLERİNDE
GİZEMLİ BİLGİLERİN
KAYNAKLARI

Çeviren
Halûk ÖZDEN

Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	57357
Tas. No:	291
EMM.F	



Ruh ve Madde Yavınları



Kitabın Orijinal adı
LES FLORALIES DE L'ESPRIT (1974)

Bu Kitabın Her Türü Hakkı
İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma Vakfı (BİLİYAY)'nın
bir kuruluşu olan
Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'ne aittir.
Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'nden
Yazılı İzin Alınmadan Hiçbir Alıntı Yapılamaz ©

1. Baskı / İstanbul, 1991
2. Baskı / İstanbul, 1995
ISBN 975 - 8007 - 02 - 5

● **Kapak Düzeni / Baskısı**

Meta Basım Yayım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
(0 212) 249 10 01 - 252 61 25

● **Yayın**

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı No: 4, D: 6
80060 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: (0 212) 243 18 14 Fax: (0 212) 252 07 18

● **Basım**

Emre Matbaacılık
Dizdariye Medresesi Sok. No: 15
Çemberlitaş / İSTANBUL
Tel: (0 212) 518 23 74

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	7
GİRİŞ	9
MISIR	17
BÖLÜM I	
Antik Mısır'ın Sırları	19
BÖLÜM II	
Bedenlerin Mumyalaştırılmasındaki Amaçlar	25
BÖLÜM III	
Piramitler	41
BÖLÜM IV	
Kutsal Yazı	43
BÖLÜM V	
Mısır Tanrıları	47
BÖLÜM VI	
Firavunlar	59
BÖLÜM VII	
Mısır'ın Mayası	65
HİNT	67
Hint Gizemlerine Giriş	69
BÖLÜM I	
Hint'in Sırları	75
BÖLÜM II	
Çıva'nın Dansı	79

BÖLÜM III	
Çıva-Maya, Çıva-Parvati ve Çıva-Kali	82
BÖLÜM IV	
Yaradılış ve Tahrip	86
BÖLÜM V	
Kali'nin Dansının Sembolizmi	92
BÖLÜM VI	
Dünyanın Kurtarıcısı Çıva	97
YUNAN	105
Antik Yunan Sırlarına Giriş	107
BÖLÜM I	
Eski Yunan'ın Sırları	112
BÖLÜM II	
Kurtuluşun Tanrıları	120
BÖLÜM III	
Kurtuluşun Hazırlığı	123
BÖLÜM IV	
İlk Irkların ve İnsanların Sembolizmi	129
BÖLÜM V	
Kahramanlar ve Güzel Helen	135
BÖLÜM VI	
Kahramanlar ve Eprövler (Sinamalar)	141
BÖLÜM VII	
Narsis'in İnisiyasyonu	144
Sonuç	150

SUNUŞ

Eski Mısır, Hint ve Yunan gelenekleri, kesinlikle karşı koymayacağımız bir şekilde, kendilerinden sonraki tüm geleneklere, dinlere ya da dinlerin yorumlarına etki etmiş, felsefi ve ezoterik yaşamın kaynağını oluşturmuştur.

Hiçbir gelenek diğerinden bağımsız değildir; aynı şekilde hiçbir din kendini öteki dinlerden soyutlayamaz. René Emmanuel, mitoloji ve geleneği, inancı ve fantastik olanı, içsel'i ve dışsal'ı ezoterizmin güçlü elleri arasında yorumlayarak, kaynaştırarak, tam bir berraklıkla, ama kendi görüş açısı altında ve biraz da kapsamlı anlayışı istemeden daraltan yorumlarıyla, şimdiye kadar ülkemizde yayınlanmamış bir eseri meydana getirmekle, bize göre, çok yararlı bir uyarıda bulunmuştur.

Çok yönlü bilgi isteyen böyle bir kitabı Türkçeleştirmek için, en azından, söz konusu geleneklerden yeterince haberdar olmak gerekirdi ki Sayın Halûk Özden bunu başarmıştır.

Ruh ve Madde Yayınları, vazifesini yerine getirmenin heyecanını yaşayarak, Yeni Çağ'ın insanlarına Eski Çağ'ın bilgisini edinmekte yardım etmektedir. Kitap içerik bakımından çok dolu ve ilhamlıdır.

Ergün Arıkdal

Bilyay Vakfı
Ruh ve Madde Yayınları

GİRİŞ

"Tüm dinler Tanrı'nın büyük elmasının façetalarındırlar."

Bu kitap, okuyucuyu insanlık âlemimizin üç büyük tradisyonuna (gelenek) alıştırmak amacıyla tasarlanmıştır. Genellikle, spirittualistler çok gizli geleneklere rastlayınca çaresiz kalırlar; çünkü bunların içinde kaybolmak işten bile değildir. Her millet ya da devlet ve genellikle her başkent, kendi özel Tanrılarına sahip olmaktan onur duyar. Öyle ki, *Tanrıların isimlerindeki değişiklik* ve az ya da çok çeşitli oluşları, karışıklıkların başlıca kaynaklarıdır. Örneğin Mısır'da her üç büyük metropolün özel Panteonları (ilâhlara özel olarak yapılan tapınakları) vardı: Teb, Memfis ve Heliopolis gibi... Yunan'da da Atina, Tesalya, Aetolya, Thebai (Teb) vs, efsanelerinin bulunması gibi... Bu değişik gelenekler (*) birbirleriyle çalışmıyorlardı. Bunlar aynı realitenin "değişik açılardan görünüşü" ydüler. Ama isimler değişiyordu ve nitekim bu gelenekleri okuyanları şaşırtan husus da bu olmaktadır. Bu nedenle, *çok ince farklardan kaynaklanan* zorluklara rağmen Tanrıların *tüm geleneklerdeki ortak çehrelerini* muhafaza etmeye gayret ettik. Diğer taraftan da bunu, fiilin cereyan ettiği "an"ı okuyucunun ruhuna yerleştirmek amacıyla ve Batı ülkelerince daha iyi tanınan Tevrat'taki (Kitabı Mukaddes) sözlerle bağlayarak yaptık.

Her millet, zekâ durumuna, yeteneklerine, tekâmül derecesi-

(*) Gelenek=Tradisyon (Latince'de *Traditio* sözcüğünden gelir): Dinsel inançların, doktrinlerin, efsanelerin, örf ve âdetlerin geniş bir zaman süreci içerisinde yazılı ve özellikle de sözlü olarak nesilden nesile aktarılması. (Ç.N.)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

ne ve saf mantığına göre bir Panteon tasarlamıştır. Diğer taraftan her büyük milletin ruhu, tıpkı teker teker tüm bireylerde olduğu gibi, ilâhî sırları kendine özgü hissetme usûllerine sahiptir.

Böylece, Eski Mısır'da yaşayan insanlar, kendilerine Atlantis'in kızıl Tanrıları tarafından vasiyet edilmiş olan bir hayat sürdürürlerdi. Buna karşılık Hintliler çoktan beri daha tekâmül etmiş bir şekilde, farklılıklar gösteren ölçülere göre ve Atlantis'ten çıkarak biri kuzeyden, diğeri de güneyden gelen ve yeni bir ırk (Aryen) potasında kaynayan bu iki akımın birleşmesiyle meydana gelmiş yeni bir ırkın Manu'sunun direktifleriyle yaşıyorlardı.

Ruhsal teknikleri sayesinde Hindular, yaratılışı "ruhun antenleri" ve kutsal kitapları ile hissedebiliyorlar, âdeta ona elleriyle dokunabiliyorlardı. Hocaları (mürşitleri) da onları kinayelerle dolu ve akıldan çok ruha hitap eden küçük masallarla eğitiyorlardı. Bir üstad, *insandaki düalitenin* (ikilem) ilâhiliğe kavuşma yolunda bir engel oluşturduğunu anlatmak için asla uzun felsefi yorumlara girmez, sadece birkaç cümle ile bu imkânsızlığı belirleyen "bir imaj" verirdi. Şöyle derdi:

"Dezenkarne (*) bir ruh, Vişnu'nun Cenneti'nin kapısını çalar. Tanrı ona kim olduğunu sorar. Varlık, "Ben," diye cevaplar. "Geri dön," der Vişnu, "Burada hem sana, hem de bana yer yok!" Varlık yeniden yeryüzüne doğar ve binlerce deneyde bulunur. Bilgilerini geliştirir ve birçok hayatlar sonra yeniden gelerek, cennetin kapısını çalar. Vişnu sorar: "Kimdir o?"; ve bu kez varlık cevaplar: "Sen." "Gir," der Vişnu. (Vişnu Purana)

Parlak dönemde, Yunanlılar'la birlikte büyük bir değişim oldu, çünkü zekâ, mantık ve akıl vasıtasıyla olgunluk kazanmıştı ve bu kez tam Batı düşüncesine uygun bir şekilde aydınlık, mantıklı ve kesin bir tradisyon görülmekteydi. Yunanistan bizler için Doğu ve Batı arasında bir "köprü"dür. Ruh, antenlerini kaybetmiş, nöbeti akıl devralmıştır. Lâkırdılar söz'ün (kelâm) yerini alır ve zekânın işlediği günahlar bir sürü sofistin, yani o güzelim uygarlıklarını ele geçiren birtakım iyi konuşan canavarların ortaya çıkmasına neden olur. Aynen 20. yüzyıl süresince Kelâm'ın, şimdinin safsatacıları

(*) Dezenkarne: Bedenini terk etmiş, bedensiz.

Giriş

(sofistleri) tarafından yok edilişi gibi...

Hint, Krişna ile birlikte gelecekteki Hristiyanlığın yollarını açıyordu ve içteki Tanrı, Baghavat-Gita'nın kahramanına doğru-dan yol gösteriyordu. Bu, Mısır'da Osiris ve İsis tarafından insanın kalbine gömülen Tanrı Horus vasıtasıyla ekilen tohumun bir meyvesiydi. Yunan da kendi sırası geldiğinde Diyonizos'u yerleştirdi insanın kalbine. Bu, içteki ve kör Tanrıydı. O ancak inisiye olan insan vasıtası ile yeniden dirilebilecek ve güneş ışığını yeniden görecekti; körlüğü tamamen iyileşmiş olarak... Toprağın (Dünyanın) bedenine Hephaistos ile inmiş olan ilâhî Ateş, oğlu Erikhthonios vasıtasıyla yeniden yukarıya çıkacaktı. Bu, insanın omurga kemiğinde uyumakta olan Ateş Yılan'dı. Efsane şöyledir: Erikhthonios ya da Lâtinlere göre Eresikhton, Hephaistos ile Gaea'nın (İlksel Dünya) oğullarıydı ve onu Athena yetiştirmişti; demek ki inisiyasyon (*) için gerekli bir unsurdu. Yunan bir taşla iki kuş vurmakta, yani Diyonizos'u ve Hephaistos'u insanın bu harikulâde başarısı sayesinde sevinçten sarhoş etmekte, Diyonizos'u diriltmekte ve Ateş'i Olimpos'a yeniden çıkarmaktadır (Bazı yorumcular Tanrıların şaraptan dolayı sarhoş olduklarını söylemişlerdir! Bu büyük bir yanlış-tır.).

* * *

Hristiyanlığa giden yolun son taşlarını, daha ileride göreceğimiz gibi Yunanistan döşemiştir. Bu mütevazî kitap, bu üç büyük konuyu da detaylarıyla ele almamıza imkân vermemektedir. Ancak yapmak istediğimiz şey, her üç irşat, her üç vahiy ile ilgili fikirleri aydınlatmak ve sabitleştirmektir. Bundan amaç, okuyucunun bunları birbirine bağlayan Ariadne'nin ipini (**) görmesini sağla-

(*) İnisiyasyon: İnsanlığın fikrîsel tarihi boyunca oluşan eski geleneklerin devamını sağlayan (gizli, batını) bilginin, bu bilgileri öğreten mezheplere bağlanan sıırlı sayıdaki kimselere (inisiyelere) kendi usûlüne uygun tarzda öğretilmesidir. İnisiyasyonda üç ana konu vardır: Allah, İnsan, Tabiat ve bunların arasındaki ilişkilerin derece ve nitelikleri.

(**) Ariadne: (Yunan Mit.) Minos ile Pasiphae'nin kızı. Theseus, Girit Adası'na Minotoros ile dövüşmeye gelince Ariadne ona aşık olmuştu. Ve Minotoros'un içinde bulunduğu binbir dehlizli lâbirent mağarasında kaybolmasını diye ona bir yumak ip vermişti. Theseus dehlizlerde ilerledikçe yumakçı açıyordu. Canavarı öldürdükten sonra çıkış yolunu da bu ip sayesinde bulmuştu. (Ç.N.)

maktır. İnsanların yaratılışının, eğitiminin ve **kurtuluşunun** sorumlusu olan Tanrıları tanımayı ve karşılıklarını bulma sistemiyle değişik isimler taşıyan **benzer** Tanrıları ayırt etmeyi sağlamaktır. Eş anlamlılık durumu büyük dinsel etikleri (ahlâk ilmi) sentez etme denemelerinde daima bir engel oluşturmuştur ve antik dünya da **dinden** başka bir şeyden asla söz etmiyordu.

İlk önce **ideal** yaratılışın (ön yaradılış) büyük **Tanrıları** gelir: Mısır'daki Phtha, Hint'teki Brahman, Yunan'daki Uranos gibi. Bu üç Tanrı da **statiktirler** ve sadece İlâhî Plân'ın **idelerini** yayarlar. Onlara **Varlık Olmayan** denir. Sonra **aktif** (faal, etken) yaratılışın Tanrıları gelir. Bunlar Varlık Olmayan'ın idelerini somutlaştırır- lar, maddî hâle sokarlar. Bunlar Amon-Ra, Brahma ve Zeus'tur. Musa'nın Tevratı ve Mısır dini arasında paralellik kuran A. Moret, Tanrı Atum'un ikiye ayrıldığını ve oğlu Ra'nın meydana çıktığını, bunun da Tevrat'taki Fiat Lux'e (*) karşılık geldiğini söyler. Biz de buna, Yunanlılar'da Helios'un ortaya çıkışını ekleyebiliriz.

Heliopolis'te, aktif yaratılış Atum-Ra ile başlar; bunu Shou, yani "*hava*"; ardından Tefnet, yani "*ateş*"; sonra Geb, yani gelecekteki "*toprak*" ve Nut, yani "*göğün genişliği*" izler. Ardından şunlar gelir: Osiris-İsis, yani "*güneş ve ay*"; ardından Set, yani "*nefes (hava)*" ve Nefitîs, yani "*ilâhî tabiat*" ve diğer Tanrı ve Tanrıçalar: Thot-Hermes, Hator, Anubis, Maat, vs. (Bakınız. Sayfa 51)

Erkek Tanrıların, bir ot parçasını dahi yaratmak için daima eşlerine ihtiyaçları vardır. Bu sebeple tüm tradisyonlarda, yaratıcı Tanrıların eşlerinden asla vazgeçemedikleri görülür.

Memfis Teolojisi en dengeli gözükendir. Çünkü Varlık Olmayan'a, yani Ptah'a dek çıkar. Ama Ptah'ın adı bazı karışıklıklara da yol açabilir, çünkü bize bu Tanrı'nın 8 ayrı emanasyona (sudûr) daha hayat verdiği söylenir. Bu rakam Memfis'teki karataş üzerinde de yer almakla birlikte doğru değildir, çünkü 12 Büyük Tanrı vardır. Bu, **ön yaradılışın** Tanrılarının taş üzerinde hesaba katılmamış olmasından dolayıdır. Bunlar üç adettir ve bu durumda sayı doğru olur (9 + 3). Mısır'daki Ptahlar'ın çokluğu bir tartışma ko-

(*) Fiat Lux: "Işık olsun!"

nusudur.

Kabala bize 10 Sefirot'un sayısını verir ama bunların başına Ain Soph Aur ve Ain'i getirir. Bu da 12 sayısı eder; Olimpos'un 12 Tanrısı gibi...

Dikkat edilecek bir konu da şudur: Her üç tradisyon da erkek Tanrıları **Ateş** işareti altına ve Tanrıçaları da **Su** işareti altına yerleştirir.

Gök'te (*) cereyan edenlerin yeryüzünde bir yansıması vardır. Böylece Tanrı Hapi ile kişileştirilmiş olan Nil nehri, Mısırlılar'a göre tüm hayatların kaynağı olan su ile ateşin birleşmesini gerçekleştireliyordu. Nil nehri Gök'te doğuyor ve aynı zamanda hem semavî (ilâhî), hem de yeryüzüne ait suları naklediyordu. Bu yüzden kutsaldı. Bu ilâhî suları kullanmayı yalnızca büyük rahipler biliyorlardı ve halk için sadece bir sembolden ibaret olan bu diri sular- la (**) kendilerini yıkıyorlardı.

Mısırlılar gibi güneşe hayran bir halk daha bulmak için Atlantis'e bakmak gerekir. Bir bölüm Atlantisliler'in, tufandan kaçmak ve günümüzde bir çöl durumunda olan Gobi Denizi'nin çevresinde oluşacak olan 5. Irk'a bu güneş tapıncasını aktarmak amacıyla Mısır'da yerleşmiş oldukları doğrudur. Nil şafakta bir çocuk gibi doğuyor, gün içinde büyüyor ve geceleyin bir ihtiyar gibi çekiliyordu; aynen güneş gibi...

Atum **yaratıcı** Tanrıdır. Oğlu Ra **ruhsal** güneşi temsil eder ve Osiris de Gök'te yolculuk eden güneşi. Onlar Mısır yaratılışındaki **aktif** triniteyi (üçlem, teslis) oluştururlar.

Mısır dini Hristiyanlık'taki ekmek ve şarap ayinini de hazırlamıştır. Çünkü eski bir metinde İsis şöyle demektedir: "Ben bu bölgelerin kraliçesiyim; ölümlülere buğdayın ve hububatın sırrını ilk açıklayacak olan benim. Ben Köpek Takım Yıldızı'nda doğanım. Sen, benim sütannem olan ey Mısır, yeniden sevin."

Yunan'da Köpek burcunu (takım yıldız) kutsal sırların bekçisi olan Tanrı Hermes ile birlikte görmekteyiz. Mısır'da Thot-Her-

(*) Gök: Bu kitapta ilk harfi büyük "G" olarak geçen Gök sözcüğü ile İlâhî Plân, Tanrı Katı kastedilmektedir. (Ç.N.)

(**) Diri sular: Bilginin, yenilenmiş astral bedeninin ve tekâmülün sembolüdür.

mes bir köpek başı ya da bir doğan başı ile temsil edilir; Anubis gibi...

Bu kitapta en başa Hint'i değil de Mısır'ı almamızın sebebi, daha 5. Ana Irk'ın da oluşmasından evvel, kıta henüz sular tarafından örtülmemişken bir Atlantis din odağının Mısır'a göç etmiş olmasıdır.

Zamanında Mısır, Firavun Akhenaton'un şahsında bir ön-Buda görmüştür. Onu, daha sonra Hint'in Buda'sının da yapmış olduğu gibi "başkalarının acısını paylaşan" olarak tanımlayabiliriz. Ancak onu izleyen ve sergilediği örneği uygulayan olmadı, çünkü bu "vaktinden evvel" gelen zat, bu hükümdar, içteki düşmanları kadar dıştakileri de bağışlıyordu; iyi kalpli ve ılımlıydı. Denmiştir ki, onun sergilediği örnek "kuğu siyah, karga da beyaz olduğu zaman" izlenecektir. Bu, insanların envölüsyonları (*) sırasında yaşadıklarının tam tersi bir hayat sürdürecekleri 6. Irk zamanında olacaktır. Bu, insanlığın görkemli geri dönüşü olacaktır; böylece insanlar **sevgi** ile tekâmül edeceklerdir.

Bu çocuklar kadar saf ve temiz kral sadece 16 yıl hüküm sürmüş ve onun ardından rahipler yine eski (çok tanrıcı) dini geri getirmişlerdir. Halbuki bu kral tek tanrıcı bir dini yerleştirmişti; tıpkı Musa'nın daha sonraları yapmış olduğu gibi... **Sevginin** kazanılması ancak **maddenin fethedilmesinden** sonra gerçekleşebilir. Ancak insanlar maddenin kölesi olmaktan sıyrılabilirdikleri zaman gerçekleşebilir ve bunun için de **üçüncü gözün (durugörünün)** açılmasını, yani 6. Irk'ta **yeniden ortaya çıkmasını** (**) beklemek gerekecektir.

Mısırlı büyük rahiplerin bilimleri ve güçleri, atasözü olacak derecedeydi. Tüm uluslardan filozoflar onların tapınaklarına âdetâ hücum edercesine gelmekteydiler. Burada tüm bilimleri inceliyorlardı ve bizim çağdaş bilimimiz onların hesaplarının doğrulu-

(*) **Envölüsyon (Involution):** Gerileme, iniş. **Evolüsyon'un tersidir. İnsanların tekâmül süreçleri içinde giderek maddeye gömülmeleri ve ilâhî kimliklerini unutmaları anlamındadır.** (Ç.N.)

(**) **Bilindiği gibi insanın bu melekesi 4. Irk zamanında, yani Atlantisliler tarafından bizim beş duyumuzu kullandığımız gibi kullanılıyordu, normal olarak faaliyet hâlindeydi.** (Ç.N.)

ğunu pek çok kereler onaylamak imkânına sahip olmuştur. Bunlar arasında Dünya'nın bir küre olduğu ve Güneş'in çevresinde dönmekte olduğu da vardı.

Fisagor, Mısır tapınaklarında tam 22 yıl kaldı. Eflâtun, Herodot, Solon, Tales ve diğerleri onların bilimine inisiye oldular ve bu tapınaklara yanaşmadan önce de sünnet olmak zorunda kaldılar. Sünnet olmak, Tanrı'ya yaklaşmaya davet edilenlere şart koşulan bir sağlık kuralıydı sadece.

Tapınağa giren ve Tanrı'nın heykeli önünde eğilen Heliopolis rahibi şöyle diyordu: "Ben Heliopolis Ankası'yım (*) (2 defa doğmuş). Aşağı âlemin gölü içinde bulunanı (timsahı) **sakinleştir-dim** (timsah: Çocukluk dönemindeki insanlığın sembolü)."

Rahipler, Tanrı'nın kıvılcımının insanın bedeninde saklı olduğunu öğretirlerdi. Bir papirüste şöyle yazar: "Tahtım, içinde ölümlü tarafıma **hükmettiğim** kılıfımın içindedir."

Tekrardoğuşu öğretiyorlardı ve insanların beşerî tekâmül boyunca aynı yaşam dönemlerini, ama hep bir oktav yukarısından yaşadıklarını söylüyorlardı. Bir yazıtta belirtildiği gibi: "Asırlar boyu olmuş olan, ebediyen olacaktır." Tevrat'ın içindeki Vaiz bölümünde dendiği gibi: "Ne var idi ise olacak olan odur ve ne yapıldı ise yapılacak olan odur; güneşin altında yeni bir şey yok." (1:9)

Bu üç büyük tradisyona da "sentezci bir açıdan bakan" bu eserde pek çok detay bir kenara bırakılmıştır. Bunun için pek çok kitaplar gerekir. Amacımız, okuyucunun ruhundaki, insanlığımızın üç büyük etiğinin **tek bir merkezde toplandığı bilgisini uyardırmaktır.**

Tüm enerjimizi Trinite (teslis, üçlem, üçlü birlik) ve bunun insanları yaratıcı, muhafaza edici ve hürriyete kavuşturucu rolü üzerinde yoğunlaştırdık. Her üç değişik bakış açısı vasıtasıyla da, dünyanın dinsel tarihinin en enteresan üç büyük bölümünü aydınlatmayı düşünüyoruz. Ancak bu aydınlatış, tarihçilerinkinden biraz farklı olacaktır. Buna ilâveten, bu öğretiyi Kitab-ı Mukaddes'le de yer yer bağdaştıracağız. Böylece bizler, yani kutsal yazıla-

(*) **Anka: Zümürdüanka kuşu, Phoenix (Föniks).**

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

rının başka vahiylerce de tasdik bulunduğunu görenler için her şey aydınlanacaktır.

Metinde fazla ilerlemeden evvel Mısır Tanrılarının bir tablosunu sunduk. Bu tablo Mısır Panteon'u hakkında oldukça belirgin bir fikir verecektir. Başka bir tabloda her üç tradisyondaki Tanrıların aralarındaki bağlantılar görülmektedir. Şunu da belirtelim ki "zaman", insanları ve tabiatı olduğu gibi, Tanrıları da değiştirmektedir. Bu yüzden esasta değil, ama dış görünümde değişiklikler olmuştur. Zamanı gelince göreceğiz ki, Tanrılarını en çok **"modernleştirmiş"** olan Hindistan'dır.

Not: Fazlasıyla yoğunlaştırılmış olan bu kitap, insanlığın üç büyük dinsel ezoterik geleneklerinin bir "sentezini" temsil etmektedir. Yaradan tarafından tasavvur edilmiş olan büyük **"puzzle"**ın (*) "yeniden yapılmış" bir imajını vermektedir. Bu kitap, okuyucular için, her üç geleneğin de tarihsel bilgisine sahip oldukları varsayılarak meydana getirilmiştir (**).

MISIR

(*) **Puzzle:** Bir resmi yeniden oluşturmak için kesilmiş parçaları biraraya getirmeye dayanan bir sabır ve zekâ oyunu.

(**) **İlk Büyük İnişiyatik Tradisyon'a gelince, o, Tanrı'nın Mukaddes Kitabı'dır ve ona asla insan eli değmemiştir. (Bakınız: Reconciliation avec la vie. R. Emmanuel)**

BÖLÜM I

ANTİK MİSİR'İN SIRLARI

Dünya kurulduğundan bu yana, üzerinde yaşamış olan uygarlıkların birbirleri arasındaki bağlantıların araştırılması son derece yararlıdır. Atlantis ırkları ile bizler arasında ortak görüntüler mevcuttur. Bu bağlar hayli bulanıktır; oysa ki 5. Ana İrk'ı (ya da kök ırkı) oluşturan bütünün alt ırkları arasındaki benzerlikler daha belirgindir. Sikluslar (devirler) genellikle büyük âfetlerle son bulur. 1914-1918 savaşı Yunan-Lâtin etkisini yok etmiş ve 1918-1938 arasındaki dönem de Yunan etkisinin düşüşe geçmesinin başlangıcını oluşturmıştır. Bu son savaşın ardından yeni bir dönemin, yani bir zamanlar Kalde-Mısır tekâmülünü yönetmiş olan Hiyerarşiler'in kanatları altındaki bir dönemin doğmakta olduğu görülebilir.

Mısır'ın 3. alt ırkı ile bizler arasında benzerlikler mevcuttur. Mısır da Hint'in 1. alt ırkı tarafından etkilenmiştir. Ve ondan *kar-tal*'ı, *kutsal ineği* ve *yılan*'ı almıştır.

Bizler büyük eski ırkların yani Lemurya'nın, Atlantis'in ve tufan sonrası büyük ırkların torunlarıyız; aslında bunları az da olsa hatırlamalıyız. Ama ne yazık ki tüm anıların üzeri kalın bir kül tabakasıyla kaplı durumda. Bunu kazıyıp çıkarmak da bir hayli zor. Eski bir uygarlığın tarihi tarafından cezbedilen kişiler, büyük bir ihtimalle bir zamanlar oralarda yaşamış ve bunların anılarına sahip insanlardan oluşur.

Büyük uygarlıklar zaman içinde, her biri geçmiş tecrübelerinin meyvelerini taşıyarak kesişirler. Ama bu biraraya gelişler asla aynı plân üzerinde gerçekleşmez. İnsanlar tekâmül etmiş olduklarından, onlara aynı tecrübeleri tekrar tekrar yaşatmanın bir anlamı yoktur. Daha üst bir plânda, eprövler (imtihanlar) daha değişik bir

çehre kazanırlar ve hızlanan tekâmül seyri ile birlikte değişik boyutlara nüfuz etmeyi sağlarlar.

Hızlandırılmış tekâmül seyri şeması konik şekilde bir yay gibi, tabanda geniş, zirvede ise nokta hâline gelen bir yay gibi çizilebilir. Tekâmülümüz esnasında bizden önceki ırkların etkisi altındayızdır. Şöyle ki:

1. Hint ırkı ileride 7. Irk (sonuncu) ile kesişecektir.
2. İran ırkı ileride 6. Irk (başlangıçta) ile kesişecektir.
3. Mısır-Kalde ırkı, 5. Irk (bizimki) ile kesişmektedir.

4. Grek-Latin ırkı, bizlerin, yani envölüsyon (düşüş) perdesini kapayıp 7. Ana Irk nihayetinde gerçekleşecek olan dünyanın sona ermesinden önce evolüsyona (yükseliş, tekâmül), kurtuluşa doğru tırmanmaya başlayacak olan 5. Irk'ın ilk üçte birlik döneminde etkili olmuştur.

Savaşı izleyen karmaşalar ve insanların maddî refaha ve zenginliklere ihtirasla saldırışları, tekâmül sürecinin bir zamanların gerileme dönemindeki Mısır'ında egemen olan güçler tarafından ele geçirilmiş olduğunun kanıtlarıdır.

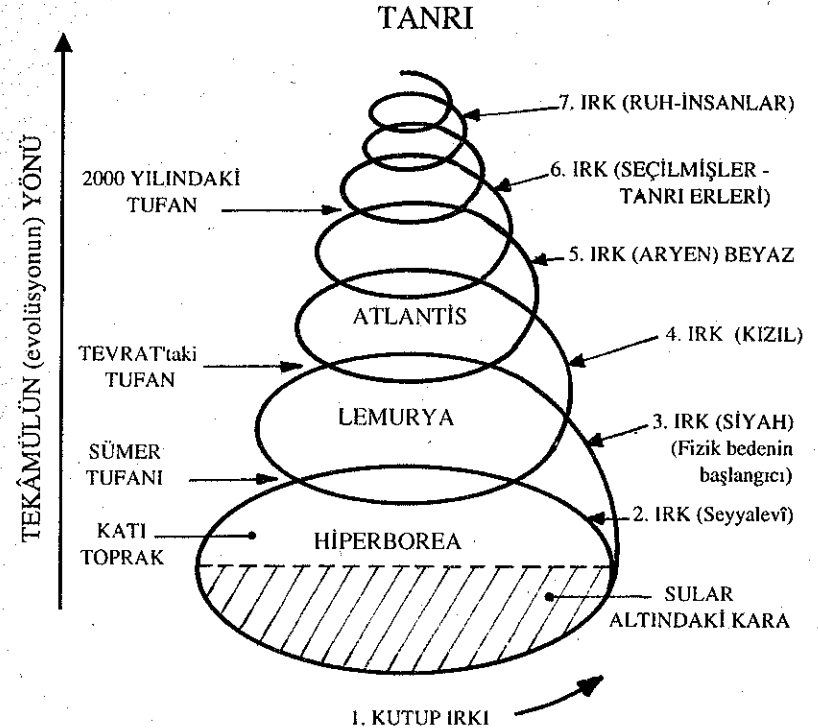
Hristiyanlığın gelişiyse din, eskiden Mısır'da bilinen bir şekille bürünmeye mecbur kaldı. Şunlar vardı:

Osiris, güneş; İsis, ay; Horus, içteki Tanrı, gelecekteki kurtarıcı. Bu, Hristiyanlık'ta: Baba, Oğul ya da Güneş Mesih ve dünya-daki yansıması Meryem ile çocuk İsa olan Kutsal Ruh'tur. Eski Paris (Lutèce), İsis'i tanıdı. Parisliler önceleri Bar-İsis diye, daha sonraları Parisis diye adlandırılıyorlardı. Şimdi ise "Paris"liler denmektedir.

5. Ana Irk'ın sona ermekte oluşu ve envölüsyondan (düşüş) evolüsyona geçiş noktasında bulunmanın bir icabı olarak bizler, yani günümüz insanlığı, tam bir gerileme içindeyiz.

İçine dalmış olduğumuz şeytan kazanından diğer bir ırkın mayası çıkacaktır; ancak hangisinin? Yeniden tırmanışı sırasında, ilk kez ilâhî bir plâna rastlayacak olan ırkın... Bu, İsa tarafından şu sözlerle bildirilmiş olan, Teselli Edici'nin gelişi olacaktır: "Eğer ben gitmezsem, Teselli Edici size asla gelmeyecektir; ama eğer gidersem, onu size yollayacağım." (Yuhanna, 16:7) Bu Teselli Edici

TEKÂMÜLÜN HIZLANMASI (Zaman içinde)



Başlangıçta dünyanın ve insanların tekâmülü büyük zaman dilimlerinde gerçekleşiyordu. Zamanla, çemberler daraldıkça tekâmülün de seyri hızlandı. Öyle ki yukarılara tırmanıldıkça, eskiden milyonlarca ölçülen yıllarda gerçekleşenler tepeye doğru onlu sayılarla ifade edilen yıllarda oluşmaya başladı.

Durugörü melekemize (üçüncü göz) yeniden kavuşmaksızın tekâmülün sonunun bu hızlı seyrini takip edebilmemiz imkânsız olacaktır. 20. yüzyıl insanının bedensel ve psişik yapısı, ruhsal görüşe yeniden kavuşmasını engelleyecek derecede yoğundur.

bizim 5. Irkımız'dan değildir, ama hazırlanmakta olan ve sonunda "altın çağ"ı bulacak olan 6. Irk'a mensuptur.

İçinde bulunduğumuz düşüş, geçicidir. Bu, *iyi tohumların ayıklanmasına* vesile oluşturmaktadır. Modern dünyanın kaosu içinde bile ebedî hakikatlere ilişkin duru bir anlayışı kendinde muhafaza etmeyi bilenlerdir bunlar. Ancak bu kez de karşlarına Antechrist (Mesih-karşıtı; Deccal)(*) çıkıvermekte ve tıpkı aziz Pavlus'un dediği gibi, başlıca niteliği **yanlış** olanı **baştan çıkarıcı** ve **cazip** kılmak olan sayısız propagandaları ile insanları şeytanca ağına düşürmektedir.

Aziz Yuhanna, o harika rüyetinde Antechrist'in 5. Irk'ı, yani bizleri kemirmekte olduğunu görmüş ve şöyle demişti: "Toprağa ve denize felâket yağacak, çünkü fazla bir zamanının kalmadığını bilen şeytan, hiddetten kudurmuş bir şekilde bize doğru inmiştir." Yani 5. Irk'ın sona erişinden hemen önceki zaman dilimini kastediyordu.

İnsan hiçbir zaman bu denli koyu bir pisliği aşmak durumunda kalmadı; hiçbir zaman da bu denli hasta bir ortamda yaşamadı. Burunlarımızı en pis kokuları bile solumaya nasıl da alıştırdıklarını görüyor musunuz? Gözlerimizi en berbat arsızlıklara içimiz titremeden bakmaya nasıl da alıştırdıklarını, kulaklarımızı en feci vahşet haykırıışlarını hiç tepki göstermeksizin duymaya nasıl da alıştırdıklarını görüyor musunuz? Güzelliğin süprüntüye, faziletin **rezillîğe**, iyilikseverliğin aptallığa, onurun ise etrafını küçümsemeye dönüştürüldüğü günümüzde çevremizde olup bitmekte olanları dikkatlice gözleyecek olursak Deccal'ın çoktandır aramızda olduğunu görürüz! Belki de 2000 yılında kazanacağı zaferi düşünmektedir!

Gençliğin ne durumda olduğu meydandadır. Sanat, müzik, roman, sinema, tiyatro, evlât sevgisi, utanna duygusu ne hâledir? Ağaç hakkında, **meyvelerine** bakarak hüküm verilir. Son imtihanımız hayli zor geçecektir. Çünkü "çağa ayak uydurmak, bugüne uygun yaşamak" gibi bahanelerle hepimiz bu pisliğe bulaşmış du-

(*) Antechrist (Antekrist-Deccal): İnsanların nefslerinin azması ve bunun etkisiyle nefis tatmini ile ulâkalı tüm unsurların baş tacı edilmesinin sembolüdür. (Ç.N.)

rumdayız. "Toz çocukları, uyanın!" diye haykırıyordu İşıya, bir zamanlar. Ancak toz çocuklarının hiçbir zaman Kassandralar'a (*) kulak asmamış oldukları da yazılıdır. İşte bu yüzden 5. Irkımız, sonunda sarı ırkın istilâsına uğrayacaktır ve *her ırkın sonuna damgasını vuran tufan*, bir kez daha dünyayı temizleyecektir. Bu, tüm toplumların kutsal kitaplarında yazılıdır. Gelelim konumuza.

* * *

Uğraşlarımızın çoğunluğu bedenimize yöneliktir ve bu konuda biraz Mısırlılar'a benzemekteyiz. Ama eskiler bazı dinsel tören uygulamalarına da zorunlu gözüyle bakıyorlar ve bunları yerine getiriyorlardı. Bunların kökü de bedensel hazlardan çok, metafizik sahalara uzanmaktaydı. Mısırlılar, krallarını ve eşlerini mumyalayan Aztekler'in, Güanşlar'ın (**), İnkalar'ın, Atlantis'in uygulamalarını devam ettiriyorlardı. Anlayışları farklıydı. Oturdıkları evler gayet mütevazı ve hafif malzemeden, kil ve kamışlardan inşa edilmişlerdi ve yapımı, kullanımı ve bakımı çok kolaydı. Buna karşın mezar, zamana direnebilen özellikleri olan sağlam malzemeden inşa ediliyordu. Mısırlı için *gerçek yaşam, ölümden sonraki yaşamdı*.

Bu mezardaki insan, Mısır Tanrılarının heykelcikleri ile çevrili olarak yaşamını sürdürüyordu. Diğer bazı eşyalar da merhumun bedenli hayatı esnasındaki değişik dönemlerdeki durumlarını, hâllerini temsil ediyorlardı. Mezarlarda buğday başaklarına dahi rastlanmıştır. Çünkü dezenkarne (bedenini terk etmiş) Mısırlı, Osiris'in güneşe ait eterik güçlerini kullanmayı hâlâ biliyordu. Ve bunları gerek tezahür etmek, gerekse de mezarı ve mumyasını korumak amacıyla kullanıyordu. Lord Carnavon'un keşif ekibindekilerin pek çoğunun ölmesi, bunun bir kanıtıdır. Ölü kişi, Yunanlılar'ın "cehennem" dedikleri ve sadece "geçici bir yer" durumunda olan dünyada değil, Osiris'le birlikte yaşamak zorundaydı.

(*) *Kassandra: Truva kralı Priamos ile karısı Hekabe'nin kızı. Mitolojiye göre Kassandra, Truva tarihinin tüm olaylarını ve felâketleri önceden görüp haber vermiş bir Tanrı sözcüsü, bir kâhinedir. Ancak sözlerine hiç kimse inanmamış, felâketler ise aynen gerçekleşmiştir. (Ç.N)*

(**) *Güanşlar: Kanarya adalarının eski halkı. (Ç.N)*

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

Bize gelince, bizler bunun tam tersini yapıyoruz. Sağlam evler inşa ediyoruz ama **üstesinden gelemediğimiz** ölüme karşı hiçbir güvencemiz yok. Bedenimizi tıbbî ve cerrahî birtakım yöntemlerle yamaya yamaya dünyasal hayatımızı sürdürmeyi deniyoruz. Ölümlü olanı seçmek için ebedî olanı göz ardı etmiş bir durumdayız. Yine de önümüzdeki 1000 sene zarfında ne bu evlerimizden, ne bu âletlerimizden, ne de bu illüzyonlarımızdan eser bile kalmayacak. Ama mumyalar zamana meydan okumayı hâlâ sürdürüyorlar!

Mısırlılar'la Babil'de uzun süre temas hâlinde bulunmuş olan Yahudiler bu geleneği kapmışlardı. Mısır'dan çıkışları sonrasında, Kamış Bayramı'nda hafif kulübeler yaparlar ve içinde sekiz gün otururlardı. Bu, insanı gevşekliğe ve durağanlığa sevk eden rahat, konforlu mekânların, yani insanın gerçek enerjisini ona unutturan mekânların terk edilmesi gerektiğinin bir sembolüydü. Çöldeki İsrailli Yahudilerin bu konaklama yerlerine Succoth (Sükot) denirdi.

BÖLÜM II

BEDENLERİN MUMYALANMASINDAKİ AMAÇLAR

Mısırlılar ölümlerini niçin mumyalıyorlardı? Mumyalama işi rahipler tarafından pek çok nedenlerden dolayı teşvik ve tavsiye ediliyordu: Fizik bedenin korunması, bedenini terketmiş kişiye daha uzun bir süre yeniden doğmama imkânını sağlıyordu. Bu sayede varlık, geçmiş hayatındaki tecrübeleri *yeniden tekrarlama ihtimalinin önüne geçebiliyordu*. Zaman geçtikçe ortamlar değişir ve değişen şartlarla birlikte yepyeni tecrübeler yapma imkânı doğar; çünkü yaşam şartlarının değişmiş olması bilgilenme açısından göz ardı edilemeyecek denli önemli bir husustur.

Ayrıca dezenkarne varlık, Osiris ve İsis'in ilâhî âlemi ile daha uzun bir süre temasta kalabiliyor ve bu da ona İlâhî İrade Yasaları'nı daha iyi kavrayabilme ve daha bilgeleşebilme imkânı tanıyordu.

Ölü kişi, dünyadaki ailesine de *rehberlik* ediyordu. Onunla görüşülüyor, ona hediyeler bile sunuluyordu. Mezarlarda bu tip irtibatlar için özel bir oda bulunurdu; ölü kişi burada materyalize olur, ailesi ve yakın arkadaşları ile hayat ve ölüm sorunları hakkında görüşürdü. Bir rahip, maji sayesinde aracı rolü oynardı. O devirde ölüme, yaşamaktan daha çok önem verilirdi. Bir insan olarak kalmaktansa, bir Osiris olmak daha önemliydi.

Mısırlılar için hayat **tekti**. Ama her biri bir Tanrının himayesinde olan iki kısma ayrılırdı. **Ra**, Güneş'in Babası'dır; dünya üzerindeki hayatı yaratmıştır ve onun enerjisi insanları bedenlenmiş hâlde tutar. Mezar ötesi hayat da Osiris, yani güneş tarafından yönetilirdi. İnsan için bu safha, kalbinde yerleşmiş Tanrı olan Horus tarafından inisiyasyon sayesinde diriltirmeden önceki, Osiris'in

ölümü safhasıdır. Ra ve Osiris dünyanın işleyişinde biraraya gelirler. Ra, Yunan'daki Helios'un görevini yapar ve Osiris'in de mesajcısı, habercisi Thot Hermes'tir. Bu, ruhlara ölümden sonra rehberlik eden Tanrıdır. Dürüst insanın ruhu Hermes tarafından onu daha ileri seviyelere eğitecek olan Osiris'e getirilir. Dürüst olmayan insanın ruhu, amenti'nin (*) arındırıcı girdaplarından geçtikten sonra Hermes tarafından yeni bir enkarnasyona (**) sevk edilir. Hermes, ruhların ilkbaharını oluşturmaktadır; kaldı ki Yunan'da da Persefon (Persephone), kışın ölümü ardından doğan tabiata ait "ilkbahar"ı temsil etmektedir.

Ra "ruhsal" güneşi temsil eder ve ön yaradılış sona erdiğinde yerini oğlu Osiris'e bırakır. Osiris'in, kardeşi Set (ya da Tifon) tarafından öldürülüşü, cinşlerin Akrep burcunda birbirlerinden ayrışmalarından sonra yer alır. Fiziksel güneş sabahları yeniden doğabilmek için geceleri "küçük bir ölüm" yaşamak zorundadır. Bu, insan için de böyledir; o da hayatı boyunca başlıca iki hâl yaşar: Uyku ve uyanıklık.

Fizik beden *tamamen tahrip olmazsa*, dezenkarne (***) varlık sık sık bu bedeni düşünür, dünyaya bağlı kalır ve hem fizik âlemin tecrübelerinden, hem de Osiris'in mevcudiyetinden aynı anda istifade eder. Mumya, *bu çifte irtibatı* garantilemektedir. Eski toplumlar Tanrılara olan özlemlerini içlerinde muhafaza ediyorlardı. Ancak maddeye olan hakimiyeti sağlamak amacıyla onların göğesi çıkan yollarının bir süre için kapanması gerekiyordu. Bedenlerin mumyalanması işinin unutulması ile birlikte, insanlar semavî kökenlerini de unuttular ve bedenlerini sevmeye yöneldiler; tıpkı günümüzde olduğu gibi.

Mısır Hiyerarşileri günümüzde yeniden faaliyetlerine başlamışlardır ve bizlere bedenimizi sevmeyi öğretirler; ancak bu kez tıpkı bir âlet gibi, tekâmülde kullanılan bir âlet, bir araç gibi... Bu, İsa sevgisinden (ruhaniyetinden) gelen itilîş ve onun Sevgi Kanunu'nun ışığında gerçekleşir. O, eski çağların inisiyasyonunu, bi-

(*) Amenti: Eski Mısır tapıncasında cehenneme verilen isim.

(**) Enkarnasyon: Bedenlenme.

(***) Dezenkarnasyon: Bedenini terketme.

reysel inisiyasyona dönüştürmüştür (*).

Mısır çağının Hiyerarşileri de tekâmül etmişlerdir, ama hepsi aynı plân üzerinde değildirler. Bazıları çok ileride olmalarına karşılık, bazıları da hayli geridedirler. Dolayısıyla "geride kalan Hiyerarşilerin" öğretisi de diğerlerininkinden farklı olacaktır. Bu her iki öğreti de değişik düşünce akımlarını yaşatacaktır. Örneğin, biri insanı ruhsal bilime yöneltirken, geride kalanların yönetimindeki öğreti ise ruhsallığa yabancı olan materyalist bilime zemin hazırlayacaktır. Madde üzerinde elde edilen başarılar onun mutluluğuna yetecektir. Bu doğrudur, çünkü büyük bilim adamları arasında saf ruhsallığa da ilgi duyanların sayısı bir elin parmaklarıyla sayılacak kadar azdır.

Günümüzde astrolojiye karşı olan bu yoğun merak da, o görkemli çağdaki göğü inceleyen Kaldeli üstadların etkisi yüzündendir. İçinde bulunduğumuz düşüş (envölüsyon) hâli, Kaldeli üstadların yaptığı biçimde, insanın kurtuluşunu yıldızlarda aramamıza imkân vermiyor. Bizim astrolojide aradığımız şey, gezegenlerin sadece kişisel göğümüze olan fayda ve zararlarını araştırmaktan ibarettir.

Yeni doğan insan, bir yansıması olduğu makrokozmosun yoğunlaşmış bir modelidir ve insan makrokozmosa ancak ölümden sonra dönebilir.

Güneş Kelâm'ı (Logos) tarafından birleştirilen (ahenkli kılınan) Mısır-Kalde güçleri, bizlerin, yani 5. Irk'ın içinden envölüsyonun sonundaki o müthiş imtihandan sonra en iyileri, yani insanlığı bir ayıklamaya tâbi tutarak seçilenleri, yeni oluşmakta olan ve "sonunda" herkesin gerçek yerini bulacağı 6. Irk'a doğru sevk etmek maksadıyla, tekâmülümüzü hızlandırmakla meşguldürler.

6. Irk'ta, bu kez eski Pers tekâmülünü yönetmiş olan Hiyerarşiler görev alacaklar ve insanlar arasına gelip çalışacaklardır. Onlar da Güneş Kelâm tarafından, tüm tekâmülün Sahibi tarafından ahenkli bir hâle getirilmişlerdir.

Son ırk, yani 7. Irk zamanında da bu kez, görev eski Hint'i yö-

(*) Bireysel inisiyasyondan kastedilen, her insanın artık kendi kendinin mürşidi olması gerektirir. Oysa bu, eskiden böyle değildi. (Ç.N.)

netmiş olan Hiyerarşilere verilecektir. Dünyanın sonuna dek sürecek tekâmülü tamamlayacak olan, onlardır. Görülüyor ki her Hiyerarşi, belli bir süre büyük bir ana ırk üzerinde çalışmaktadır. Sonra mesai bitince tatile girilir; bu, elde edilen neticelerin bilançosunu çıkarma ve kendilerinden sonra gelenlerin çalışmasını izleme aşamasıdır. Tekrar görev devralma saati gelince bu Hiyerarşiler, İlâhî Plân tarafından öngörülen yeni metotları uygulamak üzere yeniden sahneye çıkarlar. Çünkü hiçbir şey durağan değildir, her şey değişime uğrar, her şey Evrenimizin Büyük Mimarı'nın tayin ettiği amaca, Mutlak'a yönelmiş durumdadır.

* * *

Evrende her şey temel bir fikir etrafında, yani "İNSAN"ın çevresinde döner. Her şey onun varlığına, tekâmülüne, kurtuluşuna hizmet olsun diyedir. Çünkü Tanrı'nın, ebedî sanatını icra edebilmesi, Hiyerarşilerini ve ileride yaratacaklarını yenileyebilmesi için insanlara ihtiyacı vardır. Bu yüzden eski çağların tapınaklarının duvarında şu ifadeye, şu emire rastlanırdı: "KENDİNİ BİL". Bu aslı bilgidен, günün birinde "özgün yaratıcıların 10. Hiyerarşisi", yani milyonlarca deneylerinin sonucunda, gelecekteki bir evrenin yaratılması vazifesinin "kadro"sunu oluşturma liyakatine ulaşmış insanlar tarafından meydana getirilmiş bir hiyerarşi doğacaktır.

Antik Mısır tapınaklarının gizemlerinde neler öğretilirdi? Değişik inisiyatik derecelerin imtihanları nelerdi? Kutsal sırlar imtihanlarına girebilmek için neleri bilmek gerekiyordu?

Tüm inisiyatik geleneklerde olduğu gibi, işin temeli katarsis yani "düşünce ve fiillerin arındırılması" idi. Ayrıca insanlığı yöneten gerçek yasaları tanımak gerekiyordu. Bu, dünyanın başlangıçtan sona kadar tüm tarihini içeren ilksel büyük gelenektir. Bunu bilmek demek, tüm toplumların efsane ve mitlerini anlamak ve izah edebilmek demektir. Çünkü her zaman için başlıca iki tür öğreti var olmuştur: Biri cahil halk için, diğeri de sırların adayları için(*).

Sırların adayları iyi hazırlanmış ve ilâhî plânı başından sonu-

(* Paris'teki Notre-Dame Kilisesi'nin büyük kapısındaki tasvirde, Meryem Ana sağ elinde iki kitap tutmaktadır. Bunlardan biri kapalı, diğeri de açıktır. Biri cahiller, diğeri de gelişmiş kişilere sunulan bilginin sembolüdürler.

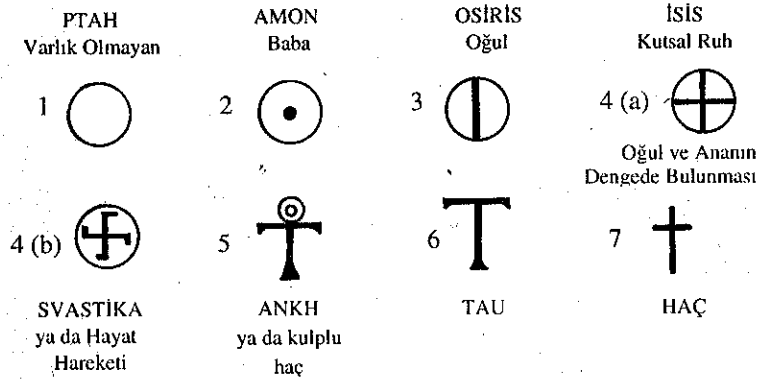
na kadar izah edebilecek durumda olmalıydılar. Örneğin, Tanrıların değişik sembollerini ve onların birbirlerine göre olan vaziyetlerini, dünyanın ve insanların yaratılışındaki çalışmalarını açıklayabilmeliydiler. Bir aday, Kaos'un, gecenin ve ışığın oluşumunu, Hiyerarşilerin, En Yüksek Tanrı'nın *form panselerinin* (düşünce şekillerinin) materyalize oluşundaki etki ve düzenlerini, gezegenlerin oluşumunu, ilk karaların, balıkların, sürüngenlerin, kuşların, bitkiler âleminin ve insanın ortaya çıkışını açıklamak zorundaydı. Ve Zat-şuurunun (*), şahsiyetin, hürriyetin ve serbest iradenin insan tarafından fethedilişini açıklayabilmeliydi. Yerkürede yaşamış ırkların misyonlarını, zekânın ve sorumluluğun belirişini izah edebilmeliydi. İlâhî plânın dört çağ boyunca olan safhalarını, her büyük ırkın son döneminde insanlarca ekilen kötülük tohumlarının kurutulması maksadıyla oluşan ve hemen ardından tufanların geldiği "kırılma noktasını" açıklamalıydı. Dünyanın iki kısma ayrılışını, bunlardan Doğu olanının ruhsallığı muhafaza etme misyonuna, diğerrinin, yani Batının da maddeyi fethetme tatbikatına sahip oluşlarını, envölüsyonun (düşüş) sonundaki imtihanı ve iyilerin-kötülerin birbirlerinden ayrılmasını ve saflaşmış, arı hâle gelmiş bir insanlığın, kendisine hayat vermiş olan kaynağa o görkemli yükselişini, vs... açıklayabilmeliydi. Ancak tüm bunlar bir adayın büyük sırlar bölümünde bilmek ve açıklamak zorunda olduklarının yanında yine de çok basit kalıyordu. Örneğin Koç, Boğa, Balık ve zodyakın diğer burçlarının ilişkileri, bağlantıları ve bunların yaratılışın bir "anını" temsil etmelerinin nedenleri gibi sorulara verilmesi gereken cevaplar... Aday tüm inisiyelere ait şu vecizeyi de açıklamak zorundaydı: "Tanrı Baba, yaratışı esnasında, uzayın haçında dört ana noktadan kendini çarmıha germiştir." İlâhî güçlerin tabiata ve insanlara inişlerinin ve her şeye dağılmış olmalarının sembolizmini izah edebilmeliydi. Buna insanların yaratılması, gelişmeleri, olgunlaşmaları ve gelecekte Tanrı Oğlu'nun insan kisvesiyle inişi de dahildi; yani tüm kutsal kitaplarca belirtilen zamanların sonuna, envölüsyonun sonuna dek, insanlığa milyarlarca deneyimini gerçekleştirmesi için verilen zamanın sonuna

(* Zat şuurı: Kendi hakkındaki şuur.

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

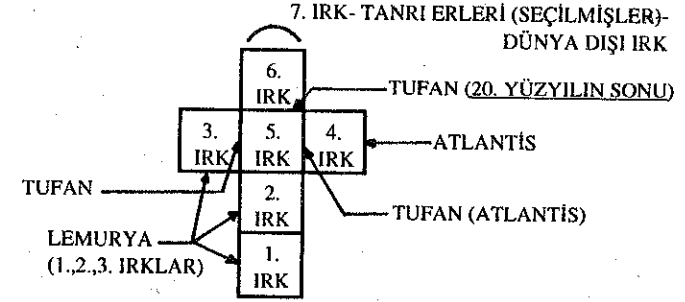
dek sürecek olan "haçın tekâmülü"nü açıklamalıydı. Aday, içinde yedi ana ırkın yer aldığı (Dünyanın başlangıcından sonuna dek) "inisiyeler haçı"nı meydana getirmek ve "Küp"ü geliştirmeyi bilmek zorundaydı. Ve büyük ırkların düşüşünün sebeplerini, siklus (devre) kanununu ve bu ırkların, sonunda bir tufan ile tahrip edilmelerine yol açan günahlarının türünün ne olduğunu izah etmeliydi.

HAÇIN ZAMAN İÇİNDE OLUŞUMU VE GELİŞİMİ



Şekil 1 sadece dairedir, Mutlak'ın sembolüdür. Şekil 2'de daire merkezinde ki nokta ile ilâhî plânın hazır ve harekete geçmek üzere olduğu ifade ediliyor. Şekil 3 bize göksel ve dünyasal âlemden oluşan Oğul'un (Rab-Demiurgos) yaratılışını gösteriyor. Şekil 4 (a) yaratılış maksadıyla Oğul'a bağlanmış Ana'yı sembolize eder. Şekil 4 (b) yaratılışın başladığını, hayat çarkının döndüğünü gösteriyor. Şekil 5 insanın hâlâ ilâhî olduğunu (tepesindeki çember ile) gösteriyor. Bu, Aden Bahçesi'nden çıkıştan sonraki insandır, henüz beşer değildir. Şekil 6'daki bu kez beşerdir. Çember kaybolmuştur. Dünya üzerinde yalnızdır ve ilk fizikî hayvan ırkları içinde yaşamaktadır; Tau'daki yatay çizgi bize, onun omurga kemiğinin tıpkı hayvanlardaki gibi yere paralel olduğunu gösterir. Bu, Yunan'daki Kentor (Santor)'dur. Şekil 7 insanın zekâ ile donatılmış olduğunu gösterir (5. İrk) ve bu zekâ sayesinde hayvanî tabiatını insanî hâle çevirebilir. Zekidir ve böylece sorumluluk almıştır. Tau'yu yukarı doğru aşan düşey hat insanın başının göğe doğru, yani varlığının son hedefine doğru kalkık olduğunu anlatır. Bu yöneliş onun mevcudiyetinin sonunda, evolüsyonunun sonundaki yüksek hedefine, Kâmil İnsan ve Tanrı Erleri, Tanrı Kulları (seçilmişler) olma hedefine ulaşılacaktır. Apokalips'teki (Yuhanna'nın Vahyi) 4 hayvan, henüz hayvanlık tabiatına sahip 4 insan ırkını temsil eder. "Kare" durağanlık sembolüdür ve inisiyeler tarafından katları açılmış ve bu da hürriyete kavuşma haçının doğmasına neden olmuştur.

Bedenlerin Mumyılanmasındaki Amaçlar



Not: 5. İrk, envölüsyon ile evolüsyon arasında bir "mentşe" gibidir. Haçın tepesine ulaşmadan önceki aşamada, tam *merkezde* bulunmaktadır.

Mısır inisiyasyonunun merkezî mitolojisini Osiris, İsis, Tifon ve Horus ve bunların dişileri olan Neith (Büyük Ana), Hator (aşk, tabiatın anası), Nefitis, Nut, vs.'lerin ve aktif dönemin ateşinin tüm ilâhlarına ait olan efsaneleri oluşturur.

İşte Osiris'in efsanesi:

Osiris, hem kız kardeşi, hem de karısı olan İsis ile dünya üzerinde hüküm sürmekteydi. Tabiatı ve insanların bedenlerini yaratmışlardı. Başlangıçta dört ayak üzerinde yürüyen insanı doğrultmuşlardı. İnsan iki ayağı üzerine dikildikten sonra Osiris ona konuşabilmesi için hançereyi (gırtlak) vermişti ki bu daha sonra, İlâhî Kelâm'ın ifadesi (insanlığa ifade edilmesi) için lâzım olacaktı. Ama günün birinde Set (ya da Tifon) Osiris'i öldürdü, bedenini 14 parçaya böldü ve bunu bir sandığa koyup Nil'e attı. Gözyaşlarına boğulan İsis eşini aramaya koyuldu ve sonunda sandığı buldu, bedeninin 14 parçasını birleştirdi. Sadece Nil balıklarınca yenmiş olan phallus (erkeklik organı) hariç tüm beden tamdı ve Osiris, ağzının açılmasını sağlayan oğlu Horus sayesinde yaşama döndü, dirildi.

Göge yeniden çıkan karı koca, nöbetleşe olarak aydınlatıldıkları dünya üzerinde yeniden hüküm sürmeye başladılar. İnsanlara tekâmül etmelerini ve kurtuluşlarını sağlamak amacıyla Osiris gündüzü, İsis de geceyi aydınlatıyordu. Oğulları Horus, Tifon'dan gizlenerek *insanların kalbi içinde* saklanmıştı ve insanların günün birinde ölümü yenmelerini sağlamak suretiyle Babası'nın intikamını almak istiyordu. İsis'in insan ciğerlerinden yapılma iki kanadı, kıymetli ilâhî tohumu koruyordu. Yengeç ise sert kabuğu (göğüs kafesi) ile kalbi koruyordu. Kendi köşesinde, Osiris, kalbin içine kendi gücünü ve sevgisini yerleştirmişti ve bu yüzden bu organ insan bedeninin "motoru"dur. Bu hadise Aslan burcunda cereyan ediyordu ki bu, güneşe ait kurtarıcıların burcudur.

İşte ana çizgileriyle, bu eski ve egzoterik (dışrak, umuma mal olmuş) Mısır efsanesi... Sırların adayı, bunun ezoterik (batını) tarafını geliştirmek ve ruhsal olgunluğunu ispatlamak için karanlık noktaları aydınlatmak ve açık bir şekilde izah etmek zorundaydı. *İşte bu efsanenin bizlere anlatmak istedikleri:*

Başlangıçta, Osiris ve İsis, büyük aslî nebülözün içinde birleşik durumdaydılar. Bu nebülöz **Kaos**'tu ve tüm yaratılışı tohum hâlinde kapsamaktaydı: Güneş'i, Ay'ı, gezegenleri, Dünya'yı, vs... hepsi de ilk karanlıklar içine dalmış durumdaydılar. Atum-Ra (Baba ve Oğul) hüküm sürmekteydi ve günün birinde **Ra**, Kaos'u ışıyla aydınlatmış ve **Kaos**, kozmik gecede, Fiat Lux'ü ve Güneş'e ait **Arkanj**'ların (büyükmelek) sahneye çıkmalarına tekabül eden içsel bir ışıqla parlardı. Bundan sonra şunlar oldu:

Güneş Hiyerarşileri'nin yüksek titreşimlerinin merkezinden uzaklaşan gücüne bağlı olarak **fiziksel** Güneş meydana çıktı (*). Nebülöze ait Ay'ın meydana çıkışı Güneşinkinin *tersine* oldu, çünkü Ay'ın önemli bir yoğunlaşma yeteneği vardı. Bu *çok yoğun* Ay, nebülözün kendi üzerine basitçe bir dönüşüyle meydana çıkmıştı. Bu, Güneş için, Kutsal Kitap'taki dördüncü günün başında, Ay içirse bu dönemin sonunda gerçekleşti. Kutsal Kitap bu iki aydın-

(*) Güneşe ait tüm güçler merkezden yayılır; Ay'a ait tüm güçler ise merkeze toplanır.

latıcıyı böyle anlatır.

Aslî nebülözde, geriye sadece Dünya ve Zodyakımız'ın gezegenleri kaldı.

Osiris, karısının da yardımıyla 4. günün sonunda deniz hayvanlarını yarattı. Bunu takiben, ilk karaların meydana çıkmasıyla birlikte, Kuzey Kutbu'nun çevresinde kuşlar belirdi. Bu topraklar daha sonra "kutupsal" olarak adlandırılan 1. İrk'in tekâmül alanı olacaktı.

Kara parçaları bu ilk sulardan yükseldikçe, mineral, bitki ve hayvanlar âlemi de düzenlendi. Bir kaplumbağa suyun derinliklerini terk eder de yüzeye çıkarsa, kabuğu sulardan çıkan bir kara parçası görünümü verir. Dolayısıyla **kaplumbağa** sembolü ile bu ilk kara parçalarının sular içinden yükselişleri ifade edilmiştir.

Tüm bu yaratılış henüz **Arşetipal** (Arşetipe ait) safhadadır, tohum hâlinindedir, materyalize olmuş değildir. 7. güne dek materyalize olacaktır ama şu aşamada henüz o noktada değiliz. Tanrı'nın, insanın arşetipal formunu kendi "suretinde" yaratışı 6. gündedir. Kutsal yazılarda sözü geçen dünya çamuru da arşetipaldir. Çünkü bu **maddî** çamur olacak olsa, Tanrı ilk önce bunu kullanamazdı, çünkü o takdirde insan Tanrı'nın *suretinde* olamazdı, çünkü hiçbir suret Tanrı hakkında fikir veremez. **Demek ki insan, yaratıcısı gibi saf bir ruhtu.**

Tüm bu arşetipal formları takiben, Aden Bahçesi denilen yer meydana geldi. Tevrat'ın söylediğine göre orada *fizik* olarak "ne ağaç, ne tarla otları ve ne de insanlar" vardı. Sadece yerden bir buhar yükseliyordu ve yeniden toprağın yüzeyine düşüyordu. Bu, arşetipal formları yoğunlaştırmaya çalışan İsis'in **nemli** dönemidir. Ama bu formlar ancak Aden Bahçesi'nden çıktıktan sonra *yoğunlaşacaklardı*. Ve bu, henüz Baba'nın suretinde olan, yani **androgyne** (Androjin, iki cinsiyeti de bünyesinde bulunduran) olan 1. İrk insanı ile olmayacaktı.

Her üç âlem de (mineral, bitki, hayvan) iyice materyalize olduklarında, tabiat gelişti ve tefsirlerin ifade ettiğine göre henüz bir hayalet durumunda bulunan androjin insan aşağıdan yukarı doğru yoğunlaşmaya başladı. Yani Balık burcunda iken önce ayaklar

oluştı. İlk fizik insan oluştuğunda, o ne erkek ne de kadındı. O, hermafrodit idi.

Bu esnada insanın bir bedeni vardı ama, insana benzemekten çok uzaktı. Yerde sürünüyordu ve çok esnek bir zar ile kaplıydı. Aynı anda hem suda hem karada yaşayabiliyordu ve bu, Mısır'da timsah sembolü ile ifade edilmiştir. İnsandan ziyade Tanrı olan bu dönemin Âdemi (*), henüz bir **demiurgos** (Eflâton felsefesinde yaratıcı Tanrı'ya verilen ad) idi ve Tevrat şöyle söyler:

"Tanrı, onları nasıl isimlendireceğini anlamak için tüm hayvanları insanın önünden geçirdi ve insan tüm hayvanlara isim verdi." Atlantisliler bu insana **Atum** derlerdi. Bu, **Kızıl Tanrı** idi. Şurası dikkat çekicidir ki Tevrat, Mısır geleneği ile ortak noktalar içermektedir. Çünkü Hz. Musa bir Mısır inisiyesidir ve tapınaklarda yetiştirilmiştir. Bu yüzden sık sık Tevrat'taki bilgilere başvuracağız, çünkü bu, aynı zamanda Batı âleminde de iyi tanınmaktadır.

Atum'dan direktifleri alan Osiris ve İsis, insana bir eş verdi. Bu, bizi Aden Bahçesi'nde "cinslerin birbirinden ayrılması" konusuna getirir. Hermafrodit insan her iki cinsi de kendinde bulunduyordu; yani Güneş'e ait pozitif akım, Ay'a ait negatif akım ile dengelenmişti. Baba'nın yaptığı iş, insandaki zıtlaşan ve aynı zamanda birbirinin tamamlayıcısı olan iki akımı birbirinden ayırmaktı ve bundan böyle insan pozitif ya da negatif olarak iki ayrı cinsten, yani kadın ve erkek olarak doğmaya başladı. Günün birinde insan, bu değişimin, bu dönüşümün farkına vardı. Bu yüzden Tevrat'taki Âdem şöyle haykırır: "Şimdi, bu benim kemiklerimden kemik ve etimden ettir; buna Nisa (kadın) denilecek, çünkü o İnsandan alındı." Şunu belirtelim ki o günden itibaren insan için bir "kardeş ruh" meydana gelmişti, çünkü hermafrodit insanın canı ikiye ayrılmıştı (**).

Böylece yüksek bir güneş varlığı, Tefnet (ilksel ateşin Tanrısı) gelecekteki misyonunu hazırlıyordu. Aden'deki çifti Bilgi Ağacı'nın sembolik elmasını yemeye tahrik ediyordu (Tevrat'taki sembolik yılan görünümünde.) Bu, konuşan bir ylandı! Onlara Bilgi Ağacı'nın meyvesinden yerlerse Tanrılar gibi olacaklarını, iyiye

(*) Bu ifade, onun çok gelişmiş, mükemmel bir varlık olduğunu belirtmektedir.

(**) Tevrat'ta birbiri a dından gelen üç Âdem'in oluşumuna dikkat ediniz.

kötüden ayırabileceklerini garanti ediyordu. Böylece meyveyi yediklerinde gözleri açıldı ve çıplak olduklarını farkederek kendilerine incir yapraklarından kemerler yaptılar. İncir, inisiyasyonun sembolik ağacıdır. Bu yüzden İsa, kendisine "Beni nereden tanıyor sun?" diye soran Nathanaël'e, "Filipus (hocası) seni çağırmandan önce, seni **incir ağacının** altında görmüştüm" diye cevap verir.

Âdem ve Havva'nın çıplak oluşlarını görmeleri henüz fizik gözler vasıtasıyla değildi. Bu, fizik görüşün **tohumunun** onlarda **ekilmiş** olduğunu belirtmek içindir.

O esnada fizik göz sadece basit bir **ışıklı nokta** hâlindeydi, ama zamanla birlikte görüş daha kesin bir hâl aldı ve bu, sis ve büyük bulutların denizleri oluşturmak için yoğunlaştıkları dönemden sonra, Atlantis'in ilk üçte birlik dönemine dek sürdü. Gökyüzü açıldığında, güneş ışınları toprağa **değebildiler** ve Osiris'in ışığı bu fiziksel görüş tohumunu geliştirdi. Çünkü görüşü yaratan ışıktır ve birkaç sene karanlıkta tutulan bir kişinin kör olması da bunun kanıtıdır. Tüm bu karşılaştırmalar Osiris ve İsis mitinin (*) anlaşılması için gereklidir ama yine de Set tarafından Osiris'in öldürülüşünü, on dört parçaya bölünüşünü ve Nil'e atılışını izah edememektedir. Bunun ezoterik açıklaması ise şöyledir:

Atmosfer tabakası henüz yoktu. İnsan, ana rahmindeki cenin gibi, yerküreyi dev bir "yılan" gibi çevreleyen eterik (esir) tesirlerle besleniyordu. Set (ya da Tifon), atmosferdeki havayı temsil etmektedir ve işte bu artık meydana çıkmış ve o ana kadar eterik güçleri sayesinde insana hayat veren **Osiris'in yerine geçmişti**. Tanrı, kadın ve erkeğin burunlarına üflediği zaman onlar artık **fizik** (bedenli) varlıklar oldular. Ama atmosferdeki hava nasıl fizik bedene hayat veriyorsa, aynı zamanda beraberinde **ölümü** de getirmişti ve insan **fani** (ölümlü) bir varlık oldu. Efsanede Set'in Osiris'i öldürmesi, insanların artık Osiris'in eterik güçlerinden beslenemeyeceklerini ve Set'in, **atmosfer tabakasını bunların yerine koymuş olduğunu** belirtmek içindir. Onun için, **Set Osiris'i öldürdü** denir. Set, insanın doğum yeri olan kozmos ile olan bağını kesmiş ve insan da

(*) Mit: Efsane

böylece maddî âleme inebilmiştir.

Ama değişime uğramakta olan yalnızca insan değildi. Tüm evren buna hazırlanıyordu. Güneş ve Ay henüz "*dengede*" değildi-ler ve insan henüz beyin ve ona bağlı sınırlarca oluşturulan elekt-rik santralına kavuşmuş değildi (*). Bu yüzden efsane, bize Osi-ris'in 14 parçaya bölünmesinden bahseder.

Bu rakam astroloji ile alâkalıdır. Bu, bir ay içinde Osiris'in 14 ışıklı gününü ve Güneş'in ışığını yansıtmayı için İsis'e yerini verip ortadan kaybolduğu 14 karanlık geceyi temsil eder. Tevrat şöyle der: "Ve akşam oldu ve sabah oldu." Bu, aynı zamanda omurga kemiğinde bulunan 28 beyin sinirinin de yaratılışını ifade eder: Osi-ris'e ait 14 pozitif ve İsis'e ait 14 negatif olarak. İsis, kadın bedeninde ırkın devresel olarak yeniden oluşturulmasını sağlar, çünkü âdet dönemleri 28 gündür (14 + 14).

Osiris ve İsis'i Dünya'dan dışarı çıkarmak "*gerekiyordu*" çün-ki Güneş maddeyi yakacaktı ve Ay da bunu sertleştirecekti. Hal-buki tabiatın ve insanların ahenkli olarak gelişmesi için azamî es-neklik gerekmektedir.

İşin aslı odur ki, Osiris'in 14 parçaya bölünmesi **bizlerde** ger-çekleşmiştir ve bu, insandaki komuta merkezinin (beyin) oluşturu-lmasını sağlayan, pozitif ve negatif olarak 28 adet beyin sinirinin meydana getirilmesi sayesinde olmuştur.

Astrolojik olarak, fizik beden oluşumu aşağıdan yukarıya doğru olmuştur. Balık burcunda iken ayaklar oluşmuş ve sonra Terazi burcunda, beden kalçalar seviyesine varmıştır. Göğüs kafe-si Yengeç'te başlamış, yoğunlaşmış ve şekillenmiştir. Set- Ti-fon'un (hava) fazlalığını önlemek için İsis ciğerleri meydana getir-miş ve daha sonra Osiris'in de yardımıyla 28 adet beyin sinirini ve bunu takiben de beyni yaratmıştır. Sonra insanlar cinsel aşırılıklar içine batmasınlar diye, cinsel güçlerin büyük bir kısmının *istika-meti saptırılmış* ve bunlar *beynin yapımında kullanılmıştır*. Bu yön-temle insanlar cinsel güçlere hâkim olabilmekte ve seksüel obse-deler olmaktan kurtulabilmektedirler. Şayet beyin büyük ölçü-

(*) Güneşin etkisinin çok güçlü oluşu, o devirdeki bazı hayvanların 80 ton olma-sının nedenini izah eder!

de cinsel faaliyete katılmamış olsaydı daha hâlâ hayvanlar gibi olur, içgüdülerimizle davranırdık.

İsis ciğerleri yaratmışsa, buna karşılık Osiris de gırtlak (han-çere) vermiştir. Bu, söz söylemenin ve gelecekte insanların mü-kemmel arılığa ulaştıklarında kullanacakları **Kelâm**'ın organıdır.

İlâhî çiftin, eserlerini tamamlamak üzere yapmaları gereken tek iş, oğulları Horus'un **kurtarıcı** prensibini insanın içine **yerleş-tirmektir**. Bu, insanların günün birinde **kalplerinde** Osiris ile İsis'in gücünü ve ışığını yeniden bulmaları içindi. Bu yaratıcı süreç saye-sinde; kalp, ciğerler, hançere, beyin sayesinde insan günün birinde yeniden Söz'ü söyleme hassasına, yani başlangıçta olduğu gibi Ya-ratıcı Kelâm'ı, Osiris ve İsis'in Oğlu Horus'un Güneşi'nin mekânı olan Kalp'ten gelen bu Söz'ü söyleme hassasına sahip olacaktı. Osi-ris'in hançeresinden geçerek İlâhî Kelâm'ın doğmasını sağlayan, Ana'nın ciğerlerinden gelen nefes idi. İnsanı güneş inisiyasyonuna götüren daima Ana'dır. Bu, aydınlanma esnasında omurga kemi-ginden yukarı çıkan ateş yılan, Hint'teki adıyla da *Kundalini* saye-sindedir. İşte garip bir efsanenin insanları nasıl da yüksek bilgelige ve hürriyete doğru götürdüğünün örneği...

Set-Tifon bizlerde kötü bir varlık olduğu izlenimini yaratabi-lir. Ama o, insanı Tanrılara bağlayan bağı kesmek ve bu sayede ona fizik (bedenli) hayatı sağlamak, **maddî âleme hükmetmesini**, bura-da gelecekteki yaratıcı rolü için gerekli olan, yani Hiyerarşilerin yerini alması için göreve çağrıldığında gerekli olan milyarlarca de-neyimi sonunda oluşacak olan bilgiyi elde etmesini *sağlamak sure-tiyle* misyonunu başarıyla tamamlamıştır. Aslında o, kardeşi Osi-ris'i öldürmemiştir; onu tekrar yerine, Göğe koymuştur. Ve onun yerine Horus'u, insanın kalbinde saklı bulunan Tanrı'yı getirmiş-tir.

Bilgiye yabancı olanlardan gerçeği saklamak maksadıyla, es-ki mitograflar (mitoloji yazarları) insanlara "maddî" âleme inişle-rinde "eşlik etmek" misyonuna sahip bazı ilâhî sudûrları kötü ola-rak nitelendirmişlerdir! Set "kötü" bir prensip değildir. O, kendisi-ne İlâhî Plân'da takdir edilmiş olan çalışmayı ve vazifeyi gerçekleşt-irmiştir. İlksel Büyük Geleneği bilmeyen tanrıbilimciler, iyi kalpli

Lüisfer'i bir şeytan kabul ederek tuzağa düşmüşlerdir. Aynı şeyi "Karayüzlü Melekler" dedikleri Arşe'ler için de yapmışlardır. Onların, çalışmalarını Fiat Lux'ten önce, Kaos'un *karanlıklarında* gerçekleştirdiklerini, çehrelerinin bu yüzden siyah olduğunu, yani Kara Bakireler gibi onların da yüzlerinin görünmez olduğunu anlayamamışlardır.

Eğer efsane bize Osiris'in cinsel organının İsis tarafından bulunmadığını, çünkü bunun Nil balıkları tarafından yenmiş olduğunu söylüyorsa, bu, insanların üremesi için Tanrı'nın böyle bir organa *ihtiyacı olmadığını* belirtmek içindir. Osiris'in sahte ölümü, Güneş'in Akrep burcundan geçtiği esnada, **cinsel organların** yaratıldığı yerde gerçekleşmiştir ve bu burç Set-Tifon'a ait kabul edilir. Cinslerin birbirinden ayrılması gerçekleştirildiğine göre, üreme "doğal" şekilde, kadın ve erkek tarafından gerçekleştirilebilirdi artık...

Ruhsal Hiyerarşiler gezegenleri yönetirler ve bunlar insan için beşiğinin üzerine eğilmiş Periler'dir ve her biri bir fizik organın oluşturulmasına iştirak eder, şöyle ki: Ayaklar (Balık); göğüs kafesi (Yengeç); kalp (Aslan); bağırsak (Başak); vs... Şunu da belirtmek gerekir ki Osiris ve İsis, fizik yaşamın sürdürülmesi için gerekli olan enerjileri sağlamak üzere bağırsakta birleşirler. İsis sindirim sistemi sıvılarını salgılar ve Ay kökenli unsurlar üzerinde çalışırken, Osiris de Güneş'e ait eterik güçlerin sindirilmesini yönetir.

Sırların adayları Osiris'in Lâmbası'nın da ne anlama geldiğini açıklamak zorundaydılar.

Bu lâmba, tüm ilk fizik ırkların insanların başlarının üstünde taşıdıkları bir çıkıntıyı ifade etmektedir. Bu *çıkıntı*, insanlara, fizik gözlerle görmenin *henüz ortaya çıkmadığı* dönemde **durugörü-yü** temin ediyordu. Günümüzdeki bebekler de hâlâ alınlarının tepesinde, Osiris'in Lâmbası'nın sapının geçtiği bir delik taşırlar. Bu delik zamanla kireçlenerek kemikle kapanır, buna *binğıldak* denir.

İnsanların ve dünyanın yaratılışının bu büyük tablosunun ezoterik olarak incelenmesi, adayları, kendi iradelerine bağlı ola-

rak durugörü melekelerini geliştirmeden evvel, çok önceden ve ciddi bir şekilde hazırlıyordu; böylece inisiye adayları üçüncü gözlerinin açılmasını gayet normal şekilde karşılıyor, buna şaşırıyorlardı. Bu vizyonları (rüyetleri) **zaman** içinde bir yere oturtuyorlar, tekâmüldeki gerçek yerlerini saptıyorlar ve devamını da öğreniyorlardı. Bu, inisiyasyon öncesi (ön-inisiyasyon) büyük bir bilgi edinme imkânıydı. Son inisiyasyonda, aday (mist)(*) zaman ve mekân dışı olarak, gözlerinin önünden yaratılışın tüm safhalarının geçtiğini **görü-yordu** ve burada gördükleri, birbirleri ardışra kendisini eğitmiş olan hiyerofantlarının (büyük rahip, mürşit) öğretilerinin çarpıcı bir kanıtını, tasdikini oluşturuyordu [Yuhanna'nın Vahyi'nde (Apokalips) anlattıkları gibi].

En yüksek vecde dalmış olan mürit, **ön yaradılışın** ve **arşeti-pal idelerin** gözlerinin önünden geçmelerine ve onları yoğunlaştırmak ve sonra da materyalize etmekle görevli Tanrıların küresinde yerlerini alışlarına tanık oluyordu.

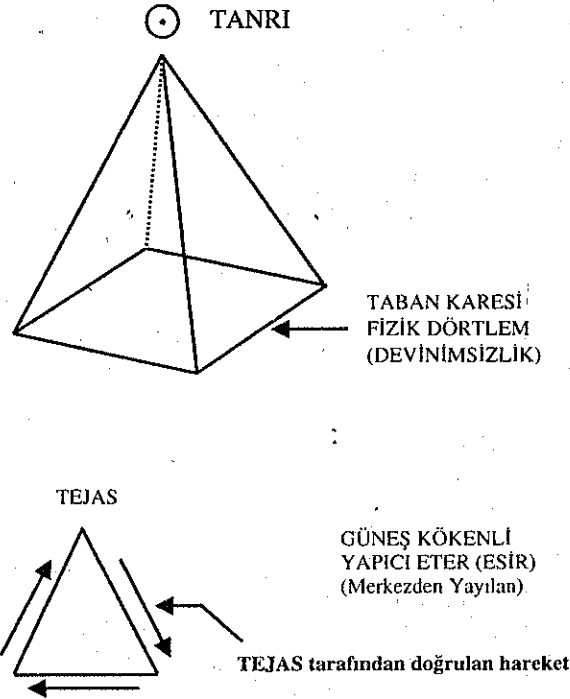
Kendisinde, Osiris ve İsis'in muazzam güçlerinin içine işlediğini hissediyor ve ardından da henüz zihni oluşmamış insanların o rüya gibi şuurları içine dalıyordu. Onların, kendilerini sevgi titremeleri ile çevrelemiş bulunan Tanrılarla olan **doğrudan** ilişkilerinden kaynaklanan o cennete özgü sevinçlerinin şuuruna varıyordu; çünkü bu, Altın Çağ'dı. Bunun ardından sıra Gümüş Çağ'ına, sonra Tunç Çağ'ına ve en sonunda da durugörünün giderek yok olduğu Demir Çağ'ına geliyordu. Gün içinde vizyonlar (rüyetler) kaybolmuştu ve insanlar artık Tanrıları görememekten dolayı üzgündüler, ama gece olunca onları yeniden bulabiliyorlardı. Aday, fizik gözlerle görmenin *durugörü-yü öldürdüğünü* ve onun yerini almakta olduğunu görüyordu. Günün birinde insanlar bu kayıp **cennet** için üzülecekler, onu özleyeceklerdi, ama artık çok geçti; bir kere tuzağa düşmüşler, tekâmülün çarklarınca yutulmuşlardı.

Gece vizyonları uzun bir süre daha devam etti. Tevrat, Yakub'un uykusu esnasındaki kendi adını taşıyan ünlü merdiveni ya da Yesse'nin Boaz'ın şeceresini gördüğü vizyonunu anlatır.

(*) Sırları öğrenmeye aday müritlere "mist" denir.

PİRAMİT

4 ÜÇGEN (3 kenarlı)
12 YARATICI TANRININ MEVKİİ
(HİYERARŞİLER)



Not: Levitasyon fenomeninin temelinde merkezde toplanan iki eterin (toplam 5 tanedir) nütürleştirilmesi yatar. Bu durumda merkezden yayılan 3 eter kalır ki, sonuç yükseltici olur.

BÖLÜM III

PİRAMİTLER

Eski Mısırlılar matematiğin sırlarını iyi biliyorlardı. Pisagor onların tapınaklarında 22 yıl eğitim görmüştü ve piramitlerin sırları günümüzde henüz tamamen keşfedilmiş değildir.

Piramitler, Tevrat'ta da sözü geçen büyük tufandan önce, Atlantis'ten gelmiş olan inisiyeller tarafından inşa edilmişlerdi. Bir taban üzerine oturan 4 üçgenden yapılmışlardır ve taban bir dördgendir. Üçgen, Hindular'ın Tejas diye adlandırdıkları ışık eterinin (esirinin) bir kopyası, bir reproduksiyonudur. Bu, **şekil verici** bir eterdir ve "hareketi" doğurur; demek ki merkezden yayılındır. Güç, tepeden çıkar, sağ taraftan iner (bize göre), tabanı da geçer ve en sonunda sol taraftan tepeye kadar yükselir ve yeniden iner; bu sonsuza kadar böyle sürüp gider. Tabandaki kare, *fizik yaratılışın* (hilkat) sembolüdür ve onun şekli *devinimsizliği* simgeler. Bu, hayat dövrüşünün arenasıdır ve oradan ancak "yükselerek" çıkılabilir; 4 unsurla, yani hava, su, toprak ve ateş ile bağlantı hâlinindedir; *maddî* dengeyi temsil eder. Zohar (*) şöyle der: "İnsan, ilâhî tarafını bulmadan önce 4 kabuğunu da kırmak zorundadır." İnsan, birliği yeniden bulmadan önce içindeki baskıları ve çelişkileri ahenkli bir hâle getirmek zorunda kalacaktır (Piramit ve Tejas şemasına bakınız. S. 40).

Dört üçgeni bir daire içine yerleştirirsek, bu, 12 köşeli yıldız, yani Zodyak'ın sembolü, 12 gezegenin bölgesi ve çemberin 360 derecesi olur. Üçgenlerin daire çevresiyle temas ettikleri her noktada kendilerine fizik bedenimizin bir bölümünü borçlu olduğumuz 12

(*) Zohar: Kabala'nın en önemli kitabı.

yöneticiden, yani 12 Gezegenin Ruhları'ndan birinin bölgesi bulunur.

Tüm Orta Doğu bölgesi, başlıca mihrakları (odakları) Mısır olmuş olan Atlantisliler'in aktardıkları yüksek öğretileri almıştı. Mezopotamya'da Plimpton tabletlerinin bulunuşu bunu kanıtlar. Bunlar Sümer ve Babil dönemine kadar uzanmaktadır. John Kreitner 322 no'lu tablette, aritmetik ile 4000 yıl önce de haşır neşir olduğunu, kök karelerin hesaplanması, üçgenlerin geometrisinin, Pisagor'un triple teorisinin, trigonometri ve altmışlı gelişen sayılar teorisinin, üstelik de cebire başvurmaksızın bilindiğini çözmüştür. *Güneşin altında yeni hiçbir şey yoktur!*

Tüm dinsel tradisyonlarda (geleneklerde) ilginç bir husus vardır: Denir ki, Tanrılar da insanlar gibi zamanla yaşlanırlar ve karanlığa çekilirler. Onların yerini genç Tanrılar alır, çünkü onların titreşimleri daha tazelenmiştir ve insanlara daha fazla yaklaşabilirler. Böylece Ptah, yani Mısırlılar'ın ilk büyük Tanrısı, Yunan'daki Zeus'un benzeri olan Amon'a bırakır yerini. Sonra Ra (Yunan'daki Helios), onu izler ve sonra o da yerini Tanrı Osiris'e bırakır (Yunan'daki Apollon). Ve en sonunda insanın içindeki Tanrı önem kazanır; Horus, ölümlerin ağızlarının ve gözlerinin açılması ayini (ritüeli) ile babası Osiris'e hayatını geri verir. Horus, Yunan'daki Diyonizos, Hint'teki Krişna ve Hristiyanlarda da insanın içindeki (yüreğindeki, gönlündeki) İsa'nın karşılığıdır.

BÖLÜM IV

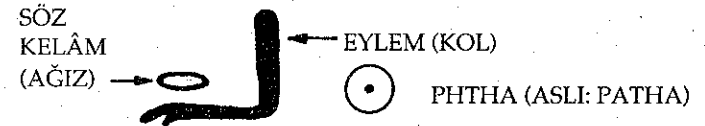
KUTSAL YAZI

Mısır rahipleri kutsal yazı olarak hiyerogliflerin sembolizmini kullanıyorlardı. Öyle ki, bunların kullanımı onlara bir bakışta bir Tanrının fonksiyonlarını ve vasıflarını gösteriyordu. Buna göre, Güneş'in ruhsal prensibi olan ve ismi iki harften oluşan Ra, şöyle yazılırdı:

1) R harfi basık bir disk gibi temsil edilirdi. Bu, "ağız", sözü ve Kelâm'ı temsil ediyordu.

2) İkinci harf olan A ise bir kol şeklinde yazılırdı. Bu kol doğrudan doğruya tüm plânlar üzerindeki eylem fikrini, aktivite fikrini, yaratılışı, şuurun oluşumunu, iradeyi, kararı, vs. ilham ve telkin ederdi. İki harf bir araya gelince, Söz ya da Kelâm'ı ve aktiviteyi, yaratma iradesini oluşturlardı. Genellikle bu işareti ortasında nokta bulunan bir daire izlerdi. Bu da, bu irade-etkinliğin **daha yukarıdan geldiği**, yaratıcı fikrinin oluşumunu tezahür ettiren **Mutlak**'tan geldiği anlamında idi. Ra'nın hiyeroglif şeması şöyledir:

RA'NIN HİYEROGLİFİ



Kabaca, iki çeşit yazı vardı: Rahipler tarafından dinsel metinler için kullanılan *hiyeratik* ile halk tarafından bilinen ve günlük yaşamın şartları içinde kullanılan *demotik* yazı. Buna göre, insanların fiziksel ve ruhsal hareketten ibaret olan hayatlarını temsil etmek için, **insanın iki bacağı biçimindeki A şekli kullanılırdı.**

Âlemin ve insanın yaratılışı, düşüşü ve kaderi Pimender'in büyük kitabında öğretiliyordu. Bu kitabın içinde Mısır'ın Büyük Tanrısı, Thot- Hermes'e nasıl yarattığını anlatıyordu. Tanrı, Thot- Hermes ile uykusu esnasında konuşuyordu: "Neyi görmeyi ve duymayı istersin, ey Thot? Neyi öğrenmeyi ve tanımayı dilersin?" "Sorarım sana, kimsin sen?" "Ben," der Pimender, "ben ilâhî düşünce **nenin gücü**yüm; bana ne istediğini söyle, yardımına geleceğim." "Var olan şeylerin tabiatını öğrenmeyi ve Tanrı'yı tanımayı isterim." "Gözlerimin önünde olağanüstü bir manzara belirdi; her tarafımı hayranlık kapladı. Bana, *nemli* bir karanlıktan ışığın sesi sıyrılıyormuş gibi geldi. Bu Kelâm *nemli bir prensip* üzerinde götürülüyordu ve ondan saf ve hafif bir *ateş* çıkıp göklerde kayboluyordu. Hafif olan hava, Ruh'un benzeriydi; su ve ateş arasındaki bölgeyi işgal ediyordu. Ve toprak ve sular birbirleriyle öyle karışmışlardı ki, sularla kaplı toprağın yüzeyi hiçbir yerde gözüküyordu. Her ikisi de Ruh'un Kelâmı ile hareket ettiriliyorlardı; çünkü O, onların üzerinde mevcuttu; böylece Pimender bana dedi ki: "Bu manzaranın ne anlama geldiğini anladın mı?" "Anlayacağım!" diye yanıtladım." Pimender ekledi: "Bu ışık, benim; ben akılım, senin Tanrının ve ben karanlıktan sıyrılan *nemli* prensipten çok daha eskiyim. Ben düşünce **nenin tohumu**yum, ısırl ısırl parlayan Kelâm'ım, Tanrının oğluyum. Sana diyeceğim odur ki kendi içinde duyduğunu ve gördüğünü düşün; **Sahibin** (Rabb'in) Kelâmı'dır. Bu, Baba Tanrı'nın *düşüncesidir*, bunlar hiçbir zaman ayrılmazlar ve birliktelikleri *hayattır*." "Pimender'e, hayatın unsurlarının nereden çıktığını *soracağım*." "Tanrı'nın *iradesinden*, ki O, kendi mükemmeliğini kavramış olup yaratmış olduğu diğer tüm unsurları ve yaşayabilir *tohumları* onunla süslemiştir. Çünkü Akıl, *her iki cinsin* de hayat ve ışık olarak isimlendirilen o *çifte bereketliliğine* sahip olan Tanrı'dır. Kelâm'ı ile *diğer bir etkili* Zekâ'yı (Akıl) yaratmıştır. O ayrıca, daireler içinde maddî âlemi içeren

Yedi Etken'i de oluşturmuştur ve bunların etkisi **kader** diye adlandırılır. Yapıcı Akıl ve Kelâm, kendilerinde bu büyük süratle dönen yedi daireyi kapsarlar; bu makine başlangıcından sonuna kadar ne başlangıcı ne de sonu olmaksızın hareket eder; çünkü bittiği noktada yeniden başlar. Bu daireler bütününden, Tanrı'nın isteği üzerine *aşağı seviyedeki* unsurlar, yani akıldan mahrum hayvanlar çıkmıştır; çünkü onlara bunu vermemiştir. Hava, kanatlı hayvanları; su, yüzen hayvanları taşımıştır. Daha sonra da toprak kendisindeki hayvanlara, dört ayaklılara, yılanlara, vahşi ve ehlileşmiş hayvanlara hayat vermiştir. Ama Akıl, yani her şeyin babası, *kendi suretinde olan* insanı doğurmuş ve onu *kendi oğlu gibi* kabul etmişti, çünkü o güzeldi ve **Babasının veçhesindeydi** (*). Tanrı kendi suretinde olan insana, eserini de kullanma yeteneği vermiştir. Ama Babasının her şeyin yaratıcısı olduğunu gören insan, kendisi de **yaratmak** istemiş ve Babasını seyretmeyi bırakıp, **maddî varlık âlemine** bağlanmıştır.

Her şey onun kudreti altına sunuldu ve o **Yedi Etkeni'nin** sıfatlarını değerlendirdi. **İnsanın aklını destekleyen** bunlar, ona yeteneklerini aktardılar. Bunların esasını ve kendi öz tabiatını tanıdığı andan itibaren o, dairelerin içine girmeyi ve bunların dış çemberini **kırmayı** istedi; bunu da *ateş* üzerinde bizzat hüküm sürenin vasıflarını kendinde yaşayarak yapacaktı. Ve akıldan mahrum ve ölümlü olan hayvanlar üzerinde "tüm hakimiyete sahip bulunan" yükseldi, **ahengin** bağrından çıktı, çemberlerin gücünü *kırdı* ve **ahenk için sevgiyi ele geçirdi**. Bundan bir varlık sureti doğdu ve Tanrı'nın güzel suretinden biri olarak doğayı gösterdi: **Akıldan mahrum insan**. Ama dünyasal tüm hayvanların içinde yalnızca insan **çift varlıkla** donatılmıştı: Bedeni ile ölümlü idi, ama asıl varlığı ile ölümsüzdü. Demek oluyor ki, insan yüksek bir ahengi gerçekleştirmiştir ve ona tekrar nüfuz edebilmeyi istediği için **esarete** düşmüştür (maddî formların esareti altına girmiştir).

Ama Tanrı dedi: Bir kısım aklın bahşedildiği sizler, **öz tabiatınızı** tanıyın ve **ölümsüzlüğünüze** dikkat edin. Kendinizin **bedensel** kısmınıza olan sevginiz **ölüm** sebebiniz olacaktır.

(*) "Manevî Güzeli" sıfatını (Hüsn) taşıyordu. (Ç.N)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

Bu sözlerden sonra, âlemlerin ahengi ve mukadderi kanunlarına göre Tanrı "değişik unsurların karışımını ve kendi öz karakterlerine göre çoğalacak olan türleri meydana getirdi".

Pimender'in bu kitabında, dünyanın tüm dinsel tradisyonlarındaki yaratılışın gelişim sürecini bulabiliriz: Baba'nın **düşünce**si, ilk gece, semavî ateş, semavî su, semavî toprak, tüm yaratılmışın **arşetipleri**, Baba'nın ve Oğul'un bu ön yaradılışı ahenkli kılan **Düşünce** (Baba'nın) ve **Kelâm**'ı (Oğul'un), ilk **yapıcı** akıl olan Oğul'un **Kelâm**'ı...

Ardından Yedi Etken belirir. Bunlar, hayatın yedi naibi, Hint'teki Yedi Büyük Deva, Hristiyanlarda tahtın önündeki yedi Ruh'tur.

Yaratılış, bittiği yerde daima yeniden başlar, Baba'dan çıkar ve Baba'ya geri döner; Tanrı'nın büyük nefes verışı, nefes alışı gibi... Her evren O'ndan çıkar ve O'nun tarafından söğürülür. Pimender insanlara cesaret verici iki ifade ile son bulmaktadır: **1) Öz tabiatınızı tanıyınız** [ilâhî olduğunuzu ve üçlemenin, teslisin içinde bulunduğunu biliniz]. **2) Bedeninize karşı duyduğunuz ve önceden tasarlanmış olan bu sevgi, ölüm sebebiniz olacaktır** (ruhsal ölüm). İki tür insan olacaktır: **İlâhî niteliğinin şuurunda olup bunu tamamına erdirmek için gayret sarf edenler ve diğer taraftan bunu, isteyerek veya ellerinde olmadan unutmuş olan ve hiçbir zaman inisiyeller gibi ölümü yenmeyi bilemeyecek olan insanlar.**

BÖLÜM V

MISIR TANRILARI

Mısır Tanrılarını hafızamızda yerleştirebilmek, tasnif edebilmek için onları iyice gün ışığına çıkaralım ve onların diğer geleneklerdeki karşılıklarını vermeye çalışalım. Aşağıda verdiğimiz tablo, bu karşılıkları oluşturmak için hayli gereklidir. Mısır Tanrılarının çok uyan gelenek, Yunan geleneğidir. Bunun bizi şaşırtmaması gerekir. Çünkü Yunanistan'ın tüm büyük filozofları burada uzun süreler kalmışlardır. Örneğin Pisagor, büyük kutsal merkezlerin rahipleri arasında 22 sene süren bir staj yapmıştır.

PHTHA: Varlık Olmayan'ı, ilk Ana-Baba'yı temsil eder. O'nun karşılıkları **Hint'te Brahman**, Yunan'da **Uranos**'tur. Bunlar ön yaratılışın büyük **Tanrılarıdır**, yaratıcı **ideler** âleminin büyük mimarlarıdır.

Bunların ardından **aktif** yaratılışın Tanrıları gelir: Mısır'da **Amon**, Hint'de **Brahma**, Yunan'da **Zeus**. Bu Tanrılar "**maddî**" yaratılışın **şafağında** yer alırlar. Bundan sonra Güneşe ait Tanrılar gelir: Mısır'da **Osiris**, Hint'te **Vişnu**, Yunan'da **Apollon**. Bu Tanrılar, **Kelâmları** vasıtasıyla **hayattan** sorumludurlar. Bunlar ruhsal ve fiziksel Güneşin Tanrılarıdır. Bunların sembolü, dikilitaş ile temsil edilen **Fallus**'tur. Hint'te **Lingam**, Yunan'da **Omphalos**'tur (Omfalos). Bunlar "**materyalize**" olmuş Güneşin Tanrılarıdır. Şunu da belirtmek gerekir ki bu Tanrıların Baba'ları vardır, yani fiziksel Güneşin materyalize olmadan önceki oluşumunu hazırlayan varlıklar vardır. Mısır'da **Ra**, Yunan'da **Helios** ve Hint'te güneş arabasını **İndra**'ya emanet eden **Vişnu**.

Bu Güneşe ait **Tanrıların** hepsi **kurtarıcılardır**, insan sürüleri-

nin iyi birer **çobanlardır**; bunların tümü dünya insanları tarafından öldürülmüş, parçalara ayrılmışlardır. Prajapati, Mithra, Zagreus; İsa., hepsi de insanların kurtuluşu için kendilerini kurban etmişlerdir. *Bunların ardından da insanların kalbine girmiş (içe yerleştirilmiş) Tanrılar gelir: Mısır'da Horus, Hint'te Krişna, Yunan'da Diyonizos.* Bunlar, insanların kendilerinde inisiyasyon vasıtasıyla **diriltmek zorunda oldukları** içteki (yüreklerindeki) Tanrılardır.

Güneşe ait sudûrlar (emanasyonlar), Mısır'da daha aşağılara inmez. Halbuki Hint'te Ganeça, bu Tanrılarla insanlar arasındaki bağı oluşturur. Aynı şekilde Yunan'da da bu boşluğu Baküs doldurur.

Aşağıdaki tablo her üç geleneğin başlıca Tanrılarını göstermektedir. Çıva hariç tümü de erkek Tanrılardır. Çıva, Trimurtinin üçüncü şahsıdır ve Sakti'si ile aynı anda hem erkek, hem dişidir.

ÜÇ GELENEĞİN TANRILARI

MISIR	HİNT Varlık Olmayan	YUNAN	İDELER ÂLEMİ ÖN-YARATILIŞ
PHTHA	BRAHMAN	URANOS	
AMON RA	BRAHMA	ZEUS	
OSİRİS	VIŞNU ÇİVA	APÖLLON	AKTİF YARATILIŞ İÇTEKİ KURTARICI TANRILAR
HORUS	KRİŞNA	DIYONİZOS ↓ BAKÜS	
İNSANLAR	İNSANLAR	İNSANLAR	DÜNYA HAYATI

Onu bazen bedeninin yarısı erkek elbiseleri, diğer yarısı kadın elbiseleri giymiş olarak temsil ederler (Not: Çıva, 3 şekilde temsil edilir: 1. Erkek şeklinde, 2. Pavarti, yani evlâtlarına karşı müşfik ve yumu-

şak, iyi anne şeklinde, 3. Formları ve hayatı tahrip eden kara Kali şeklinde). Diğer geleneklerde ise bunun yerinde bir Tanrıça bulunur, sıfatı da **Su'dur**.

Yunan'da Baküs, Diyonizos'un bir sudûrudur. O insanların daha yakınındadır ve dış yaşamlarında aktif bir pay sahibidir. İsa Mesih, bir insan bedeni içinde inmeyi kabul ederek ve insanlarla beraber yaşayarak kusursuz bir örnek oluşturmuştur.

YARATILIŞ (MISIR MİTOLOJİSİNE GÖRE)

Başlangıçta yalnızca gelecekteki hilkatini düşünen büyük Tanrı Phtha'nın dışında hiçbir şey mevcut değildi. Onun ilk tezahürü Nun, ya da ilksel Uçurum, Hint'in Maya'sı ya da Yunan'ın Gaea'sı gibi, her şeyin Ana'sı olan dişil enerji oldu. Nun, daha sonra Shou ile, yani ilksel Hava ile birleştiğinde nemliliğin kendiliğinden mevcut (yani yaratılmamış) özü oldu. O, tıpkı Yunan'daki Gaea gibi, Phtha'nın aklı oldu. Bunun ardından ilksel Ateş'in, ilksel Gök'ün, ilksel-Hava'nın, ilksel Su'nun, ilksel Toprak'ın özleri doğdular. Mısırlılar **envölüsyon ve evolüsyonu** Djed sütunu, ya da başka deyişle hayat ağacı ile sembolize etmişlerdir.

Aktif yaratılışın **arşetipleri** hazır olduktan sonra, *tertiplenmiş yoğunlaşmanın* Tanrıları, Amon-Ra'nın (ya da Atum-Ra) yani ruhsal güneşin, Amon ve Ra olarak ikiye ayrılışları ile belirdiler (Memfis ve Heliopolis metropollerine göre). İlksel Gök'ten ve Toprak'tan dört çocuk doğdu: Osiris ve İsis, Set ve Neftis yani yeryüzünü gündüz ve gece aydınlatmakta olan iki ışık kaynağı (Osiris-İsis) ile Hava ve Tabiat (Set-Neftis).

SET-TİFON: Atmosferdeki hava vasıtasıyla insanların yeryüzünde yaşamalarını sağlayan hayat nefesi. İnsan varlıkları o günden itibaren hayat ve ölüm çemberleri içine gireceklerdir. Demek ki Set, insanı öldürmüştür (ruhsal hayatta), ama ölümden sonra, şayet ilk saflığını muhafaza edebilmişse, Osiris'i yeniden görebilir.

NEFTİS: İsis'in kız kardeşi. Dünya yaşamını organize eder. İnsanlar fizik bedenlerinde beslenebilsinler diye doğayı bereketli kılmıştır.

MAÂT: Yunan'daki Themis gibi, Adalet Tanrıçası'dır.

HATOR: Yunan'daki Afrodite gibi, Aşk Tanrıçası'dır.

THOT-HERMES: İnsanlarla tanrılar arasında arabulucu, ilâhî habercidir; Tekrardoğuşlar ve İnisiyasyon Tanrısı'dır. Yazı ve dillerin, astronominin, sayıların ve tüm sanatların Tanrısı'dır. Üç telli lir'i icat etmiştir. Kutsal kitaplar vasıtasıyla bilginin hocası olan Tanrıça Seshat'a katılmıştır (çok daha sonraları Yunan'da çocuk yaştaki Hermes yedi telli lir'i icat edecek ve bunu, dünya üzerinden geçecek olan yedi büyük ırkın yöneticisi olan Apollon'a teslim edecektir).

İnsanlar yeryüzünde artık fizikî bir bedene bağlı olarak yaşadıklarından dolayı her devre sonunda meydana gelen çöküşü önceden gören Osiris ve İsis, insanları topluca bir düşüşten korumaya karar verdiler. Bu nedenle her insanın kalbinin içine, yaratılmışları Yaratıcıları'na bağlayan görünmez "bağı", yani oğulları Horus'u yerleştirdiler. Horus'un tanınmasından, fark edilmesinden sonra **Güneş İnisiyeleri** soyu ortaya çıkacaktır. Bu da İsis'in sayesinde, yeni adı Kundalini olan ve omurganın alt kısmında, kök lotüste uyumakta olan **ateş yılan** vasıtasıyla olacaktır.

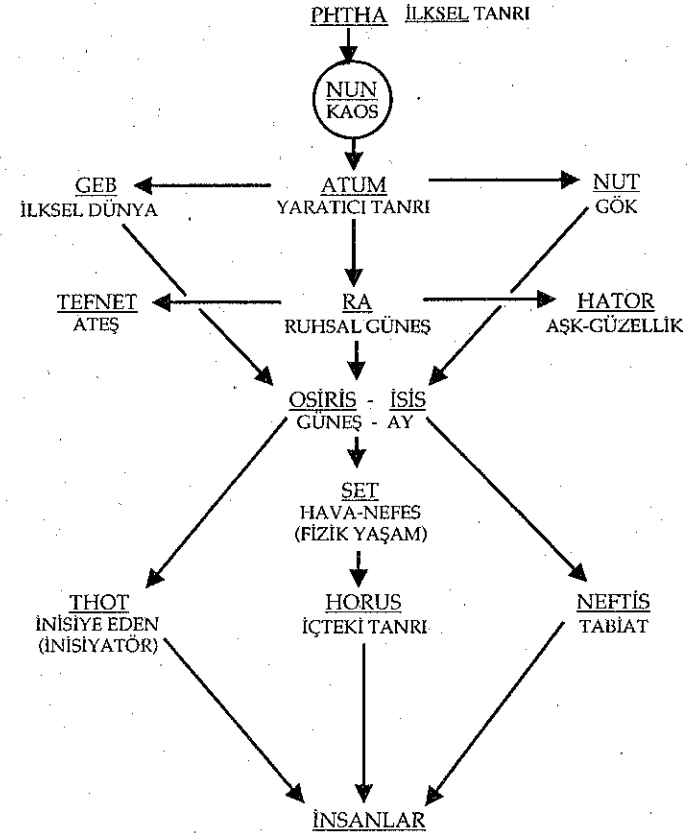
Yoğunlaşma *en üst* noktasına ulaştığında dünya, devreler (sikluslar) ve ırklar boyunca gerçekleşecek olan uzun haccına başlamak üzere yola çıkar ve bu da dünyanın sonuna kadar sürer. Ancak uzun tekâmül yoluna bağlanmış insanlara hâlâ daha gerekli olan bir şey vardı; eksiksiz insanın ihtiyacı olan gıdanın **sembolizmi** gerekliydi. Bu, Nil'di. Nil, bu sembolü sağlayan Tanrı Hapi ile temsil edilmişti.

Ezoterik bilgiye göre üç Nil vardı. Tüm geleneklerdeki kutsal nehirler, kaynaklarını **Gök'ten** alırlar. Hint, bu tradisyonu günümüze dek muhafaza etmiştir. İlk Nil "semavî" (göksel) idi. İlâhî Bilgeliği içeren diri suları orada akmaktaydı. İnisiyelerin sonsuzluk gecelerini teskin etmeye geldikleri yer orasıydı. İkinci Nil, "dünyasal" idi. Bunun suları toprağın bereketini ve hayvanlarla insanların

dünyasal besinlerini sağlıyordu.

Üçüncü Nil'in "bir yeraltı geçiti" vardı. Bu, kötülerin ruhlarını, şahin ya da köpek başlı Anubis tarafından nezaret edilen mahkemeden ve adalet terazisinde tartılıştan geçtikten sonra Mısır'ın Cehennemi'ne, yani Amenti'ye taşıyan cehennemî bir Nil'dir.

MISIR TANRILARI ŞEMASI



İsis dini, Galya'ya dek uzanmaktaydı. Lütès'in (Lutèce) sakinlerine Bar-İsis denirdi (İsis'in oğulları demektir). Daha sonra dildeki bozulma ile barizyen ve en sonunda parizyen olmuştur [Bu, Parisli anlamına gelir. Bugünkü Paris'in eski adı Lutèce (Lütès) idi].

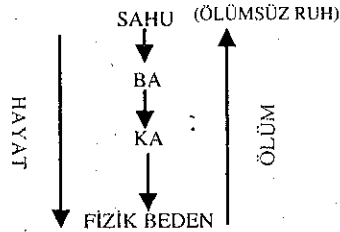
Ölüm, seyyal bedenleri fizik bedenden (Khnum) ayırıyordu. Diğer üç beden aşağıdan yukarıya doğru şöyle isimlendiriliyordu: Ölümden sonra eterik (esîrî) ve astral beden tarafından oluşturulan *Ka*. Eterik beden ölümden sonra yaklaşık bir ay zarfında kayboluyordu; ama astral beden, mumyalama işi sayesinde hayli uzun bir süre varlığını devam ettiriyordu.

Bunu *Ba* izliyordu; bu, mantal (zihin) tarafından oluşturuluyordu.

Son olarak *spirituél ruh* vardı, buna *Sahu* derlerdi; bu ölümsüzdür.

İnsan, Mısırlılar tarafından bir göçmen kuş olarak kabul ediliyordu. Bir Osiris olmadan, yani bir Güneş İnisiyesi (Fönix sembolü)(*) olmadan evvel binlerce kez doğmalı ve tekrar doğmalıydı.

ENKARNASYON-DEZENKARNASYON ŞEMASI



İşte bu yüzden, bilgiler ölümden asla korkmazlardı; tıpkı mezarlarında yazılı olan şu cümlelerde ifade edildiği gibi: "Ölüm bana bir hastalığın iyileşmesi gibi, ateşli bir hastalıktan sonra temiz havaya çıkmak gibi gelir."

"Ölüm, şimdi bana uzun esaret yıllarından sonra evine yeniden kavuşmayı isteyen bir adamın arzusu gibi geliyor." "Ben dünüm ve ben bugünüm." Her bir hayat, insanı Osiris'e yaklaştırmak

(*) Zümrütüanka kuşu: Phoenix (Föniks).

zorundaydı. Şayet bu gerçekleşmemişse, bu boşa harcanmış bir hayattı ve yeniden başlamak gerekiyordu.

RAHİPLİK

Mısırlı rahipler kastlar (sınıflar) ve fonksiyonlara göre ayrılmışlardı. Bunların en başında Tanrıların hizmetkârları kasti vardı. Bunlar gizli tapınağa dahildiler. Bunlardan sonra eğitimci ve bilgin rahipler geliyordu. Bu rahipler bilimsel araştırmalarla uğraşırlardı. Astronomi, geometri, aritmetik, kutsal sayılar, vs... gibi. Eğitimci, adaylara sırları öğretirlerdi. Diğerleri ise tıp ile meşguldüler.

Bunların ardından Uab rahipleri gelirdi. Bunlar halka dini öğretirler, seremoniler ve dinsel yürüyüşler düzenlerler, duaları ve dinsel merasimleri gözlerler ve ayrıca kasaplardaki etleri de kontrol ederler, bunların temiz ya da pis olduklarını bildirirlerdi.

Sem rahipleri ise ölüm uzmanıydılar. Ölülerin ağızlarını ve gözlerini açarlar, tabuta yatırılmadan önce bedeni bantlarla çevirirler, mumyalama işini kontrol ederlerdi.

Son rahipler sınıfı da *Ka* hizmetkârlarından oluşuyordu. *Ka*, ölülerin astral bedenlerine verilen addır. Onu eğitirler, ona tavsiyelerde bulunurlardı (Tibetliler'de olduğu gibi). Ölüler için getirilen hediyeleri kabul ederler ve bunları mezara yerleştirirlerdi.

16 yaşındaki acemiler tasfiye ve arıtma işine adanırlardı. Staj 4 sene sürerdi.

20 yaşında Osiris'in hizmetkârları olurlardı. Bu staj 12 sene sürerdi.

32 yaşına geldiklerinde 3. kâhin durumuna geçerlerdi. Bu, 15 sene devam ederdi.

47 yaşına geldiklerinde, 12 sene boyunca 2. kâhin olurlardı.

59 yaşında ise büyük rahip ya da Tanrı Amon'un kâhini durumuna gelirlerdi.

86 yaşında emekli olabilirlerdi. Büyük rahip, tapınakta, Kutsal Kutsal Tanrı'dan bir tür kutsal bir rütbeyi karşı karşıya gelecek bizzat alırdı.

HAYVAN BAŞLI TANRILAR

Hayvan başlı Tanrılar Batı insanını uzun süre düşünmeye sevk etmiştir. Çünkü onlar bu sembolizmayı ve kutsal hayvanların anlamını pek kavrayamıyorlardı.

Mısır'da boğaya "Apis" denirdi. Tanrı, hayatın ilk izini astrolojik işaret olarak Boğa burcunda çizmişti. Demek ki Apis, Kelâm'a bağlıydı; her ne kadar bu kelâm hâlâ soyut bile olsa... Mısır'da Boğa, ilkbahar mevsiminde gündüzün geceye eşit olduğu gün doğuyordu. Bu yüzden yaratıcı Güneş ve tabiatın uyanışı ile ilintiliydi. Karnak'ta Tanrıça Mut'a adanmış bir tapınakta Tanrıça Sekmet'in, arkeologları çok düşündüren bir heykeli bulunmuştu. Bu Tanrıça, bir kadın bedeninde aslan başına sahipti. Bu, yalnızca astrolojik bir hatırlatmadır. Onun Osiris ile, yani Aslan burcunun idarecisi ile olan birliğini de aslan başı ile temsil etmeleri gayet mantıklıdır. Horus'u da şahin başı ile temsil ederler. Ruh'un hiyeroglifteki işaretinin *şahin* olduğu bilinince bunun şaşırtıcı bir tarafı kalmaz. Horus, insanın içindeki Tanrıdır; ama ruh günün birinde Horus tarafından **kurtarılacak** ve ikisi de beraberce Güneş Osiris'e yükseleceklerdir.

Tanrı Sebek de bir timsah başına sahiptir. Çünkü o, hâlâ **ilâhî olan**, Tanrı suretindeki ilk insanları temsil eder. Diğer taraftan, bunların fizik bedenlerinin "tohumları" (embriyo) belli belirsiz bir şekilde timsahı andırıyordu. Yeryüzünü kaplayan su tabakasının içinde yaşıyorlardı. Bu ön insanlar, insan bedenlerinin atalarıdır ve Ruhsal Nil'den inmişlerdir.

Kedi (erkek veya dişi) denge ve meditasyonun önemli bir sembolüdür. Tanrıça Pasht, kedi başı ile temsil edilmiştir. Aslında kedi, insanlar için bir **model** oluşturmaktadır. Bunu anlayabilmek için bu hayvanı izlemek yeterlidir. Kedi oyun da oynasa, avlansa da bunu âdeta düşünce taşına yapmakta, gücünü hiçbir zaman sa-

çıp savurmamaktadır. İşini bitirdiğinde de, gevşek bir meditasyon hâline bürünür. Avını izleyen bir kediye, örneğin bir kuşu gözetlemekte olan bir kediye ele alalım. Uzaktan kuşun yere konduğunu görür, hiç acele etmeksizin yavaşça kalkar ve gözleri kurbanına sabitleşmiş vaziyette, kendini fazla belli etmeden maharetli şekilde yavaşça ilerler. Kurbanına yaklaştığı ölçüde yavaş ve sakin... Uygun mesafeye geldiğinde kendi üzerine toplanır ve tüm gücüyle hedefine doğru atılır.

Avını yakalayabilmişse ne âlâdır. Ama şayet kuş pençelerinden kurtulmayı başarmışsa, bu da önemli değildir; sakın sakın yerine geri döner ve yeniden o gevşek pozisyonunu alır. Tavrında en ufak bir can sıkıntısı yoktur.

Sadece hayat oyunu oynamaktadır, ne eksik ne fazla, diğer bir fırsatı bekleyerek... Kedi bir denge, bir çalışma-dinlenme modelidir. Meditasyon tam ona uygundur, hiçbir sıkıntı duymaksızın bu hâli yaşar.

Kedi geceleyin gayet iyi görür. Durugörüğü temsil eden baykuş ve yarası gibi o da **durugörünün** sembolüdür. Kedi gece vakti avlanır.

Evi, insanlara ait gıda maddelerini çalan ve kirlüten kemirgenlerden korur. Eğer gece avlanıyorsa, bu İsis ile ortaklaşadır; ve Tanrıça Pasht gece boyunca "uykuda olan" güneşin başında beklemekte ve onu, pençesinin altında tuttuğu karanlıklar yılanından korumaktadır.

Yırtıcı kuşların gözleri öyle keskindir ki, onlardan hiçbir şey kaçamaz. Bu nedenle Tanrı Anubis bir atmaca ya da şahin başı taşıyordu. O, ruhların ölümden sonra tartıya vuruluşlarını yöneten hâkim idi ve hiçbir insan ondan hatalarını gizleyemezdi.

Sinosefal (kinokefal) yani köpek kafalı maymun Mısır'da önemli bir semboldü. Maymundu çünkü zihni melekesi olmayan hayvanı safhadaki insan ırklarını temsil ediyordu. Köpek kafası bize, bu ırkların idarecisini, semavi Köpek burcunu yöneten Thot-Hermes'i belirtmektedir. Maymunun kafası ayrıca, bu ilkel ırkların insanların şayet Tanrılara sadık kalmış olsalardı, daima onlarla ortak bir yaşam sürdürecektik olduklarını, ilâhî niteliklerini ko-

ruyacak olduklarını da ifade eder.

Hint'teki maymun Hanuman örneği de bunu kanıtlar. Dünyaya inişinde Rama'ya eşlik eden Hanuman, Tanrısına olan kusursuz **sadakati** sayesinde yeryüzündeki insanların, kardeşlerinin uğradığı ıstıraplara maruz kalmamış, çünkü Rama ile **bir olmayı** başarmıştı. O, Rama hâline gelmişti ve onunla birlikte yeniden Göğe çıkmıştı. Şunu da hatırlatalım ki insan maymundan türememiştir. Tam tersine olarak ilkel insanların hayvanlarla çiftleşmesinden ötürü, aslında maymun insandan türemiştir.

MISIR İNİSİYASYONU

Mısır'da kurulan Atlantis merkezi, tükenmiş olan 4. Irk ile hazırlanmakta olan ve kalkışa geçen 5. Irk arasında Hiyerarşiler tarafından kurulan bir köprü oluşturmuştur. Bu iki ırk da Atlantis'i denizin dibine yollayan büyük tufan ile birbirlerinden ayrılmışlardır. Herbir tufandan evvel ırkların yöneticileri, hazırlanmakta olan ırkın **iyi tohumunu korurlar**. Nuh ve Rama 4. Irk'ın kurtulmalarının iki akım hâlinde, biri güneyden, diğeri kuzeyden gelen ve günümüzde bir çöl durumunda olan Gobi Denizi'nin çevresinde birleşen iki grubun yöneticileri olmuşlardır. Eskilere göre, **arş** (Köprü kemeri, Nuh'un Gemisi) ve **köprü** aynı anlamdadırlar; bize bir gemiden sadece mitoloji bahseder. Aslında söz konusu olan bir **köprüdür**. Bu yüzden Nuh'un Gemisi bir semboldür. 1. Arı Alt Irk Hindistan'da yerleşmişti. 2. Alt Irk Eski Pers ülkesinde, Zerdüş'tün yönetiminde yerleşmişti. 3. Alt Irk Mısır-Kalde idi ve Mısır'daki Atlantis mihrakı ile birleşmişti. 4. Alt Irk, o güzelim Yunan medeniyetinin sahibidir. 5. Alt Irk Kelt ve Anglo-Sakson kökenli olarak pek çok dallara ayrılır ki bunlar Avrupa'yı paylaşmışlardı.

Herbir ırk yedi alt ırka hayat verdiğinden dolayı geriye iki tane daha kalıyor ki bunlar, ortaya çıkmak için zamanlarının gelmesini beklemektedirler. Bunların gelişi o kadar uzakta değildir, hatıta hayli kısa bir zamanda gerçekleşecektir. Çünkü tekâmül giderek hızlanmaktadır. Günümüzde birkaç düzine yılda gerçekleşenler,

geçmişte asırlar, hatta binlerce yılda oluşmaktaydı. Son iki alt ırk herhalde Antekrist'in (Deccal) pençeleri arasında olacaktır (s.21 deki "Tekâmülün Hızlanması" şemasına bakınız).

* * *

Eski Mısır'ın büyük inisiyasyonlarının tekniği neydi?

Tapınaklardaki uzun meditasyonlar, inisiye adayını büyük inisiyasyonlara hazırlıyordu. Bu, tüm insanlarda bulunan görme ve işitme tohumlarını geliştiriyordu.

Eğitmen hierofantlar (mürşit, büyük rahip) bu tohumları yumurtadan çıkışlarından olgunlaşmalarına dek izlerler, denetlerlerdi. Ama ekstazları (vecd hâlleri) sırasında mistler (öğrenci, mürit) görünmez âlemlere yaptıkları seyahatleri berrak şekilde **hatırlamıyorlardı**, çünkü "Hafıza Merkezi" bu yolculuklarında onları izlemiyordu. Günümüzde inanıldığı biçimde hafıza beyinde bulunmaz, tersine; **eterik** (esîrî) bedenün yüksek iki alt plânı üstünde bulunur. Hierofant, gücü sayesinde bu iki yüksek alt plânı **ayırır** ve böylece hafıza, astral ve mantal bedeni **izleyebilirdi**. Geri kalan 5 alt plân ise fizik bedendeki organik yaşamı devam ettirirlerdi. Bu minik kurnazlık sayesinde mistler ruhsal âlemlere yaptıkları yolculukların hatıralarını muhafaza edebilirler ve bunların tekrarı ile de iradelerine bağlı olarak durugörülerini kullanır duruma gelirlerdi.

Ana'nın aydınlatması da denilen büyük İsis inisiyasyonu esnasında mist büyük bir taş sandığa (Osiris sandığını anımsatan) yatar ve Hierofant tarafından bunun içinde uyutulurdu. Bu uyku üç gün üç gece sürerdi ve büyük yolculuk üstadın yönetiminde başlardı. (Şunu hatırlatalım ki Lazarus da üstadı İsa tarafından uyandırılmadan evvel üç gün üç gece bu yolculuğu yapmıştı.)

Bu inisiyasyon **ateş yılan'ın**, Hint'teki adıyla da Kundalini'nin, yani o ana kadar bel kemiğinin son iki omuru hizasındaki kök şakrada yerleşmiş ve uykuda bulunan bu enerjinin omurga boyunca yukarı çıkmasına bağlıydı. Epröv (sınav) sona erdiğinde, mist, tapınağın doğu yüzündeki güneşin ilk ışınlarının aydınlatığı bir meydana taşınırdı. O artık "iki kere doğmuş" idi. İsis ve Osiris'in yeniden bulunmuş olan oğluydu. Ancak hürriyetine tam ka-

vuşmadan önce iki büyük inisiyasyondan daha geçmesi gerekiyordu.

Bu İsis aydınlanmasından sonra, kişi, en ufak ayrıntılarına varıncaya dek kontrol edebilecek kadar **tüm yaşamlarını biliyor-du**. Sfenks ile karşılıklı ve aynı seviyeden görüşebiliyor ve **netice-lerden sebeplere tırmanarak tüm sırlara vakıf oluyordu**.

Lazarus'dan söz etmiştik. Onun inisiyasyonu iki önemli noktada farklı bir durum gösterir: 1) Lazarus, mezardan çıktığında yeniden dirilmiş değildi. Genel kanaatin aksine, o üç gün üç gece boyunca sahte bir mezarda kalmıştı. İsa, bunu bizzat şöyle ifade eder: "Dostumuz Lazarus uyumuştı." Ve buna ek olarak o, Güneş inisiyasyonunu geçmişti. 2) Mısırlı mist, hierofantı (mürşidi) eşliğinde seyahatini gerçekleştirebiliyordu. Ama Lazarus bunu tek başına yapmıştı. Çünkü İsa, **bireysel inisiyasyonu** başlatıyordu. Yani, Demir Çağı'na uygun, rehbersiz-mürşitsiz bir inisiyasyonu... Mist'e eşlik eden mürşit onun rüyetlerini yorumluyordu ve dolayısıyla inisiyasyon, öğreticinin şahsiyetiyle belirginleşiyordu. Ötekinde ise mürşitin yerini İsa'nın düşünce şekli alıyordu. Eski inisiyasyon ile yeni, Mesihî inisiyasyonunun arasındaki bu fark önemlidir.

Mısır İnisiyasyonu için bak: "Büyük İnisiyeler", E. Schure, Hermes Bölümü. (Sayfa 159-211) Ruh ve Madde Yayınları.

BÖLÜM VI

FİRAVUNLAR

Mısır halkının firavuna duyduğu hayranlık bizlere putatıparlık gibi gelebilir. Çünkü o, bize göre sadece bir insandır. Ama şunu unutmamalıdır ki, ilk beş hanedanın firavunları birer inisiye idiler. Yani hepsi de gerçek ilâhlardı. Hint'te de bir üstadın öğrencileri (mürit) onu bir tanrı gibi görürler. Firavunların ilâhîliklerini kaybedişleri, beşinci hanedandan sonradır.

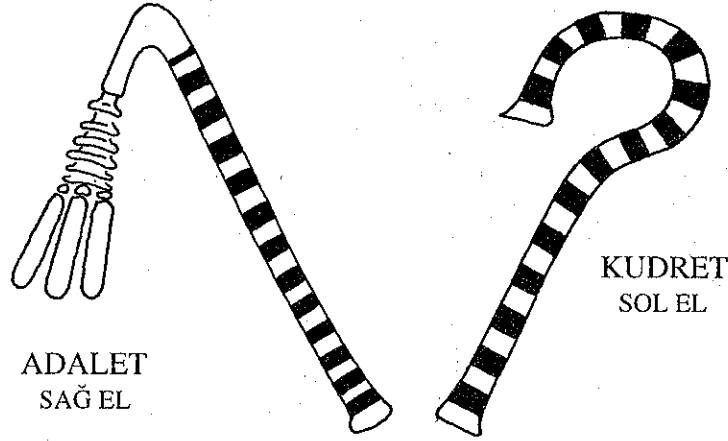
Bu tanrısal krallar halkı oluşturan tüm bireylerin her birinin düşüncelerini içine alan "*halkın kolektif ruhu*" ile gerçek bir temas hâlinde idiler. Günümüzde bu düşünceler topluluğuna kamuoyu denmektedir.

İnisiyasyonu esnasında, firavun, iradesine bağlı olarak **ben'iyle olan ilişkisini keser**; Mısır'ın ve karısı İsis'in koruyucusu olan Osiris'le birleşir.

O, bu ilâhî çiftin çocukları, ve onların iradelerinin yeryüzündeki itaatkâr uygulayıcısı olan oğulları Horus durumuna gelirdi. O, artık bu ülkeyi yönetmekte olan herhangi biri değil, oğulları Horus, yani Firavun vasıtasıyla ülkeyi yönetmekte olan Osiris-İsis idi.

Güç sembolü, firavunun alını üzerinde görülürdü: Dünya üzerinde ölüm ve hayatı dağıtan, ilâhîliğin işareti olan bilgelik yılanı *Uraeus*.

Firavunsal ilâhîliğin sembolleri pek çoktur. Biz sadece en önemlilerini açıklayacağız.



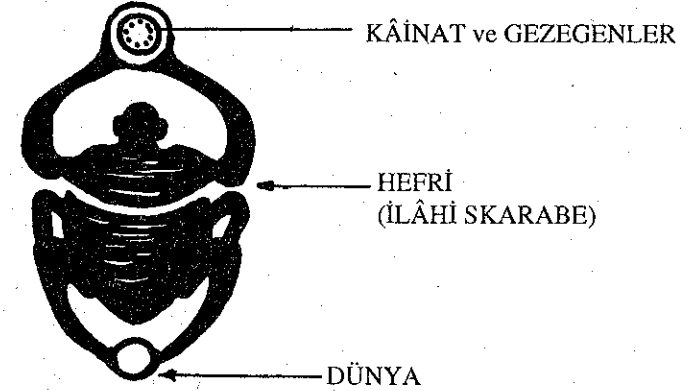
FİRAVUNUN SIFATLARI

Gerçek inisiye firavunlar, sembolik işaret olarak çengelli asa "Heka"yı, yani ilâhî gücün sembolünü ve tüm âlemlerdeki ilâhî adaletin sembolü olan "Flagellum"u taşırlardı. Bu, aynı zamanda Karma'yı, ve kötülere verilen cezaları ve en küçüğünden en büyüğüne kadar şaşmaz şekilde uygulanan adaleti temsil ediyordu. Herkes hataları dolayısıyla cezalandırılmak zorundaydı. Çengel aşağıya, yani fizik âleme doğru *geçşeyen* çemberdir.

SKARABE ya da HEFRİ: En yüksek Tanrı Phtha'nın sembolüdür. Çünkü bu böcek "ön" ayaklarının yardımıyla toplar yapar ve bunları *başı daima doğuya dönük olarak* ve arka ayakları yardımıyla yuvasına iter. Skarabe "Kendi Kendinin Yaratıcısıdır". Sadece erkeği vardır, dişi yoktur. Dışkılarından oluşturduğu bu topun içine tohumunu aşılar ve bunu *bir ay zamanı* (*) gömer; küçükleri belirmeye başladıklarında topu topraktan çıkarır ve suya gö-

(*) 24 gün süresince

türür. Onu suda eritir ve küçükler serbest kalırlar; bunların sudan çıkışları Ra'ya, yani kozmik gecedeki ilksel su'dan (Nut'tan) çıkan güneşin bu durumuna benzer. Skarabe "siyahtır". Bu da kozmik geceyi hatırlatır ve ayaklarında 30 parmak vardır, yani bir ayın



günleri kadar! Skarabe kendi kendini doğuran (kendi kendinin sebebi olan) Büyük Yaratıcı Phtha'yı temsil eder. Ve ona verilen Hefri ismi, "ailesi olmayan" anlamına gelir. Tıpkı Phtha'nın, evrenimizin büyük kütlelerini *tek başına* şekillendirmesi gibi...

İBİS: Mısırlılar'ın kutsal kuşu; çünkü, sayılar ilminin babası olarak kabul ederlerdi. Daima düzgün olan adımları *bir uzunluk ölçüsü* oluşturuyordu. İsis'e ve Thot-Hermes'e adanmıştı. Thot, matematikleri *ibis* sembolü altında öğretirdi ve çalışmasını İsis'in yardımıyla ay ışığında gerçekleştirirdi.

LOTÜS: Dünyasal ve semavî âlemi, Osiris ve İsis'in mekânını temsil ederdi. Sapı suyu, yani astral âlemi geçerek çiçeğini tüm hayatın kaynağı olan güneşte açan lotüs aynı zamanda maddî âlemin saksısında toprağa batırılmış insanı temsil ederdi. Lotüs aynı zamanda tekrardoğuşun da sembolüyüdü. Çünkü çiçeği solduğu vakit, tohumları suyun dibine sonra da toprağa inerlerdi. Tıpkı ölen ve yeniden dünyaya inen insan gibi... Daha önce seyyaı

bedenlerine, daha sonra da dünya üzerindeki yeni maddî bedenine yeniden doğmak üzere cennetten inen insanı temsil ederdi.

Lotüsler üç renkte olurlar: Beyaz, mavi ve pembe. Beyaz renk semavî saflığı, arılığı gösterir. Mavi renk samimî ibadetin ve pembe de aşkın (sevginin) sembolüdür, gelecekteki Ruh-insan'ın rengidir.

BOĞA VE İNEK: Zodyak'ın ikinci burcu olan Boğa henüz soyut durumda olan Kelâm'ın kaynağıdır. Diğer bütün burçların tohumunu hazırlar. Diğer burçların gelecekteki hasatlarının yükseldiği hayat tarlasının ilk izini çiziyordu. Öküz Apis, -ki Osiris'e adanmıştır- böğründe İsis'in ayçasını (hilâlini), etkin üretici kudretin iki işaretini taşıyordu.

İNEK: Bu, Nut'tur. Kozmik inek olan yıldızlı Gök'tür. İsis, saçlarında kozmik anasının kutsal ineğinin iki boynuzunu taşır. Anasının sütü Samanyolu'nu oluşturmuştur. Kızı İsis, bakireye ait ve kutsal olan bu sütün kahramanlarını sular. [Fransızca'da Samanyolu'na "sütümsü yol" (Voie lactée) denir. Ç.N.] O, Osiris'le olan birliği vasıtasıyla, göksel olduğu kadar dünyasal besinlerin de bolluk ve bereketinin sembolüdür. Güneşin olgunlaştırdığı tohumları "filizlendiren" odur.

ANKH YA DA KULPLU HAÇ: En yaygın Mısır sembolüdür. Tanrılar tarafından insana ayrılan hayatı temsil eder. Tau'nun üstündeki daire bunu kanıtlar. Bu sembol henüz çocukluk dönemindeki ilk dört insan ırkı tarafından kullanılmıştır. Tanrılar onları henüz terk etmiş değillerdi. Yatay çizgi Tanrılar ile insanların birbirinden ayrıldığı bölgeyi gösterir. Bu Tau olacaktır. Çember kaybolduğunda insanlar hür irade ve hürriyete doğru ilerleyeceklerdir.

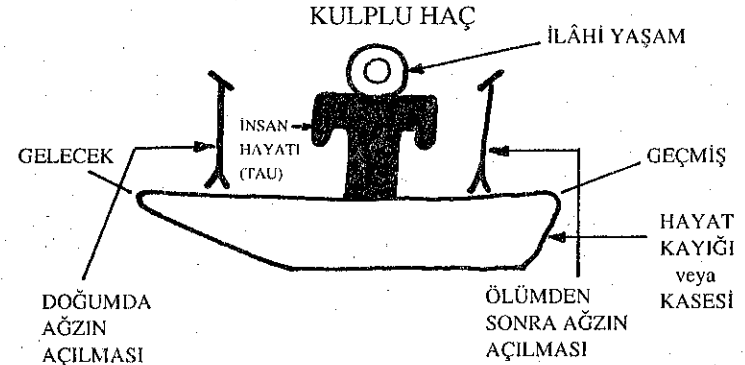


Ankh ayrıca insanın değişik bölümlerini de temsil eder. İçine yerleştirilmiş olan Trinite (Üçlü birlik) ve sahip olduğu "yedi beden" vasıtası ile ilâhî nitelikte olan insanı da temsil eder. İnsan bun-

lar vasıtasıyla bir gün ilk ilâhiliğine kavuşacaktır. Bu, Tanrıların ellerinde tuttıkları bir hayat işaretidir. Çünkü insanın ölümü ve hayatı üzerindeki iktidar onların ellerindedir.

Bu yüzdendir ki Ankh'ı mumyaların göğüsleri üzerine koyarlardı. Yatay çubuk ve dikey çubuk uzayın hacmini temsil ederdi. Başka bir deyişle pozitif gücü (dikey) ve negatif gücü (yatay) temsil ederdi. Çember ya da yumurta biçimindeki daire sonsuzluk dairelerini (kuyruğunu ısırarak yılan) veya Dünya yumurtasını(*) temsil ederdi. Demek ki Ankh, hayatın, ölümün ve sondaki ölümsüzlüğün sembolüdür. Mumyanın göğsüne konmuş olan kulplu haç, ölü kişinin, gerekli olan ve kendisinin Tanrılara benzer duruma gelmesini temin edecek olan son mükemmelleşmeyi (kemale ermeyi) sağlayacak yeniden doğuşlarının sembolü durumuna gelmişti.

KAYIK: İnsanın dünya üzerinden geçişi kayık ile temsil edilmişti. Ön kısımda doğum vardı. Yetişkin insanın hayatının ortasında Hayat Haçı vardı; çünkü yaşamın amacını asla unutmamak gerekiyordu ve arkada da ölüm vardı. Kayık, ölümden sonra, cehennem ırmağından geçişi temsil ediyordu. Ölüyü, kendisini adalet terazisi üzerinde muhakeme edecek olan Thot-Hermes ve Anubis'in beklediği bölgeye taşıyordu.



(*) Okültist ve teozofların da belirttiği gibi, dünya canlı bir varlıktır (diğer gezegenler gibi). Onun da bir tohumu mevcuttur. (Ç.N.)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

Kış başlangıcında firavun, güneşin ölümünü şerefleştirmek için kayığı yüzdürdü. Ocak ayı başında ise, güneş yeniden hareketini kazanınca, dirilmiş olan Osiris, sadık eşi Isis ve ağzının açılmasını sağlayarak babasına hayatını yeniden kazandıran oğlu Horus adına kutlamalar yapıldı.

Diğer bir kayık ise güneş-öncesi Tanrılarını, yani fizik güneşin babaları Amon ve Ra'yı şerefendirirdi. Tüm bu bayramlar 36 gün sürerdi.

BÖLÜM VII

MISIR'IN MAYASI

Eski Mısır'ın uzun ve görkemli dönemi, inisiye firavunlar hanedanları boyunca sürdü. Bunlar beş hanedandı ve bunun ardından da gerileme başladı. Bundan sonra gelen firavunlar, atalarının yüksek bilgeliğine ulaşamadılar ve bu yüzden koruyucu Tanrılar da Mısır halklarından uzaklaştılar.

Arkeolojik bulgulardaki bolluğa rağmen Mısır'ın ihtişamından geriye pek de bir şey kalmamıştır. Bazı dev taş sütunlar, piramitler, dilsizleşmiş bir sfenks ve ezoterik anlamları yitirilmiş bazı papirüsler... Ama bilgeliğin saf mücevherleri asla kaybolmazlar ve biz onları iyice gizlenmiş bir durumda, bayrağı devralan Hint'in ve Yunan'ın mitoslarında ve günün birinde bir firavunun kızı tarafından kurtarılmış olan Mısırlı bir inisiyenin, Hz. Musa'nın meydana getirmiş olduğu Tevrat'ta bulabiliriz. Bu kız onun tapınaklarda yetiştirilmesini sağladı ve bu binlerce yıllık bilgelik, Doğu'nun ve özellikle de Batı'nın, aslında sadece isimleri değişmiş olan ve **aynı Tanrılara**, fakat değişik gökler altında bulunan **gelecekteki** uygarlıkları için bir maya vazifesi gördü.

Aryen bilgeliği Atlantis'inkinin yerini almıştı. Başka bir ifadeyle, 5. Ana Irk Atlantis'in dördüncü ırkının yerini aldı; ve bu 5. Ana Irk'ın birinci alt ırkı olan Hint, değişmiş bulunan dünyanın ruhanî hocası olacaktı. Günümüzde ise artık can çekişmektedir. Güneşten sudur eden "her şey", güneş ordularının sahibi ve tüm tekâmülün naibi olan Hz. İsa'nın yeryüzüne gelişini *hazırlamışlardır*. Her biri, Üstad tarafından getirilmiş olan Sevgi Kanunu'na uygun olarak, hayvansal türlerin yerini bitkisel türlerin alması sayesinde tüm insanlar için bir birleşmenin temellerini atmışlardır. Bu birleşme günümüze dek rahipler (dîn adamları) tarafından sağlanıyordu. Artık bu, bireysel inisiyasyon ile gerçekleşecektir.

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

İsa Mesih, Son Yemek sırasında "bitkisel" türlerin transsübs-tansiyasyonunu (*) haber vermişti. Bu, o ana kadar imkânsız olan bir şeydi, ancak Golgota'da gerçekleşecekti.

Hristiyanlığın "**kendiliğinden doğmuş olduğu**" görüşü bir ütopyadan başka bir şey değildir. Âdem'den bu yana hiç kimse ataları olmadan ve metotlu bir hazırlık olmaksızın doğmamaktadır. Tıpkı akıp giden bir hayatın bir sonraki hayatı hazırlaması gibi, her dinsel gelenek de *kendisinden sonrakini hazırlamaktadır*. **Tüm geleneklerin aynı noktaya yönelmiş olmaları** sayesinde, Hristiyanlığın da mantığa uygun ve geleneksel temelleri gün ışığına çıkmaktadır. Çünkü değişmekte olan dinlerin kendisi değil, onların zaman içinde birbirini izleyen nesillere uygun hâle getirilmiş olan isimleri ve biçimleridir. Aziz Augustin bunu şu sözlerle ifade etmiştir: "Aslında, Hristiyanlık dini denilen bu şey eskiden de mevcuttu ve insan türünün başlangıcından bu yana da hep mevcut oldu. Ne zaman ki İsa Mesih geldi, önceden beri var olan bu gerçek dine Hristiyanlık denmeye başlandı." İsa Mesih'e gelince, o da bunu şu sözlerle ifade etmişti: "Ve size derim: Doğu'dan ve Batı'dan birçokları gelecekler ve göklerin melekûtunda İbrahim, İshak ve Yakup ile oturacaklar." (Matta. 8:11) Yuhanna'nın İncili'nde de şu ifadeleri yer almaktadır: "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım da vardır ve onları da getirmem gerekmektedir. Onlar da benim sesimi duyacaklar ve sadece tek bir sürü, tek bir çoban olacak." (Yuhannâ. 10:16)(**)

Güneş Kelâm, günün birinde, yani hazırlanmakta olan 6. Ana İrk zamanında ve insanlar en nihayet birbirlerini anladıkları ve hemfikir oldukları zaman **evrensel kilisenin tek çobanı** olacaktır. Bu şuurlanışın insanlara iyilik yapma isteğini, **evrensel amacı** daha açık seçik görebilmeyi, insanların birbirleriyle ve Yaratıcı'nın da insanlarla barışmasına kendi isteğiyle ve gönülden katılmayı kazandırmasını ümit edelim. Bunun gerçekleşmesi için her insan ilk önce **kendi kendisiyle barış yapacak**, diğeri bunu izlemekte gecikmeyecektir.

(*) Transsübs-tansiyasyon: (Fr.) Katolik Teolojisi'ne göre, ekmeğin ve şarabın Hz. İsa'nın eti ve kanı hâlinde dönüşmesi.

(**) Bu ifadeler gayet açıklayıcı olduğundan sık sık aktarıma gereği duyulmuştur. (R.E.)

HİNT

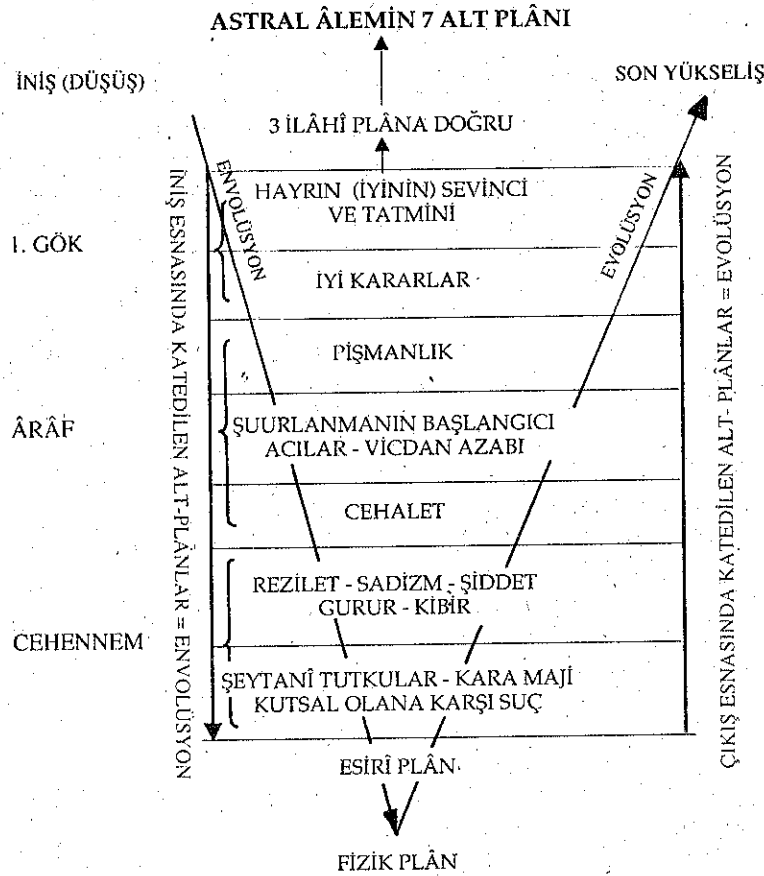
HİNT GİZEMLERİNE GİRİŞ

Hint'in, Mısır ile birlikte 5. Ana Irk'a ait dinlerin anası olduğu itiraz kabul etmez bir gerçektir. Çünkü Atlantis'te pratik olarak dinler mevcut değildi. Mevcut değillerdi, çünkü bunlara *gerek yoktu*. Atlantis Irk'ının sonunda, geri kalanlarda din tohumları oluşmaya başlamıştı. Ama bunlar bundan sonraki ırkta, yani 5. Arı Irk'ta gelişecek olan birtakım taslaklar, tohumlar durumundaydılar. Dine ihtiyaç yoktu, çünkü o devirde *durugörü* gayet *normal* olarak faaliyette olan bir meleke idi; **üçüncü göz** henüz kaybolmamıştı. 4. Irk'ın başlangıç dönemine nazaran gücünden epeyce yitirmişti ama hâlâ görünmez âlemde neler olup bittiğini görmeyi sağlıyordu. Hiyerarşiler en gelişmiş kişilere **görünebiliyorlardı**. Diğerlerinin hissesine de astral ve esirî rüyetler düşmekteydi.

Düşüş döneminin sonunda Atlantis bazı dramatik olaylara, birbiri ardı sıra gelen *kara maji* (*) gelişmelerine sahne oldu. *Kara majinin* bu denli ifrat bir şekilde patlayışının sebebinin anlamak zordu. Halbuki insanlar hâlâ daha Tanrılarla birlikte yaşıyorlardı. Peki ama ne olmuştu? Astralın alt plânlarına bir bakış, bize bunun cevabını verecektir. İster **iniş** (düşüş) esnasında olsun, isterse de tekrar **yukarı** (ruha doğru) **yükseliş** esnasında olsun, insanlık kaçınılmaz bir şekilde daima astral âleminden ve onun yedi alt plânından da her iki yönde geçmek zorundadır. Astralın son iki alt plânı tüm ucubelerin, reziletin, tüm aşağı seviyeli tutkuların, kibrin, azgının hükmetme arzularının ve **hayvanî cinsel tutkuların** inidir. Tevrat'ta şöyle yazar: "Tanrı insanları yarattığına **pişman** oldu" ve Kutsal Kitap'ta yazılı olan **tufan**, lânetlenmiş kıtayı silip geçmiştir.

Bu korkunç dönem süresince **gelecekteki ırkın** yöneticisi korunması gerekenleri ayıkladı, biraraya topladı ve onlara kıtayı terk ettirdi. Bu iş, tufan yağmurunun ilk damlaları düşmeden önce halledildi. 5. Irk'ın **iyi tohumu** kurtarılmıştı ve bizim 5. Arı Irkımız nihayet yeni idarecisinin rehberliğinde **Gobi Denizi'ne** ulaştı ve her şeye silbaştan, sıfırdan başladılar.

(*) *Kara büyü*



İrkin nüfusunun çoğaldığı pek çok asırlardan sonra, *birinci alt ırk* Hint'e doğru göç etti. Amaç, kuzeyden kutsal savaşçı Rama yönetiminde gelen bir akımla buluşmaktı. Hint'in fethedilişi Ramayana'da anlatılmıştır.

Arî Irk'ın diğer alt ırkları da Arî merkezlerini sırası gelince terk ettiler. İranlılar, Mısır-Kaldeliler, Kelt-Yunanlılar, Tötonlar ya da Anglo-Saksonlar, her biri kendi bölgelerinde ışıldadılar ve yüksek medeniyetler yarattılar.

Durugörü melekesi halkta kayboldu ve yalnızca halkların yöneticilerinde devam etti. Durugörünün kaybolması, insanlığı bireyselliğe ek olarak hür iradesine ve **olgunluğuna** kavuşturacak olan **zekânın** hayat bulması içindi. İnsanlığı, Demir Çağı'nın sonundaki, düzelmesi imkânı olmayan bir düşüştten korumak amacıyla tekâmülümüzü yöneten büyük varlıklar, insanlığın büyük bir bölümü için bu ölümcül tehlikenin yönünü değiştirmek amacıyla bir **kanun** hazırladılar. Bu kanuna *Büyük İlksel İnisiyatif Gelecek* denir. 5. Aryen Irkı, zekâ ve serbest irade tohumu ile donatılmıştı. Hz. İsa tarafından haberi verilen hürriyetine kavuşuncaya dek bunları geliştirmekle yükümlüyüdü. Tanrılar, insanlığı, yaşı büyüdükçe gelişmekte olan bir çocuk olarak görüyorlardı. Şöyle ki, çocukluğu ifade eden ilk safha vardı. İkinci safha da yetişkinlik safhasıydı. Bu safhada **göreceli** bir hürriyet vardı. Ve son olarak da üçüncü safha geliyordu ki bu da insanlığın **olgunluk** dönemiydi. Bu son durum çoğunluk tarafından elde edildiğinde, Tanrılar geri çekilirler ve insanları hemen hemen tam bir hürriyet içerisinde, kendi kaderlerini kendilerinin hazırlamalarına bırakırlardı.

Hristiyanlar için bu, **Üç İncil** demektir: 1) Baba'nınki; sert ama doğru. Eski Ahit'te anlatılanlardır bunlar. Bu, **çocukluktur**. 2) Oğul'un ki. Tüm ceza kanunlarını (kısasa kısas), yeni Sevgi Kanunu ile değiştirir. Bu **yetişkinliktir**. 3) Ruh-ül Kudüs'ünki (Kutsal Ruh). Sevgi Kanunu'nu kendini kurban etme (feda etme, fedakârlık) ile taçlandırır. Bu, insanın gerçek **olgunluğudur**. Bu üçü şöyle de ifade edilebilir: 1) **Kanun**; 2) **Sevgi**; 3) **Bireysel Ben'in kurban edilmesi**. Bu 3. İncil gelecekteki 6. Irk döneminde açılacaktır.

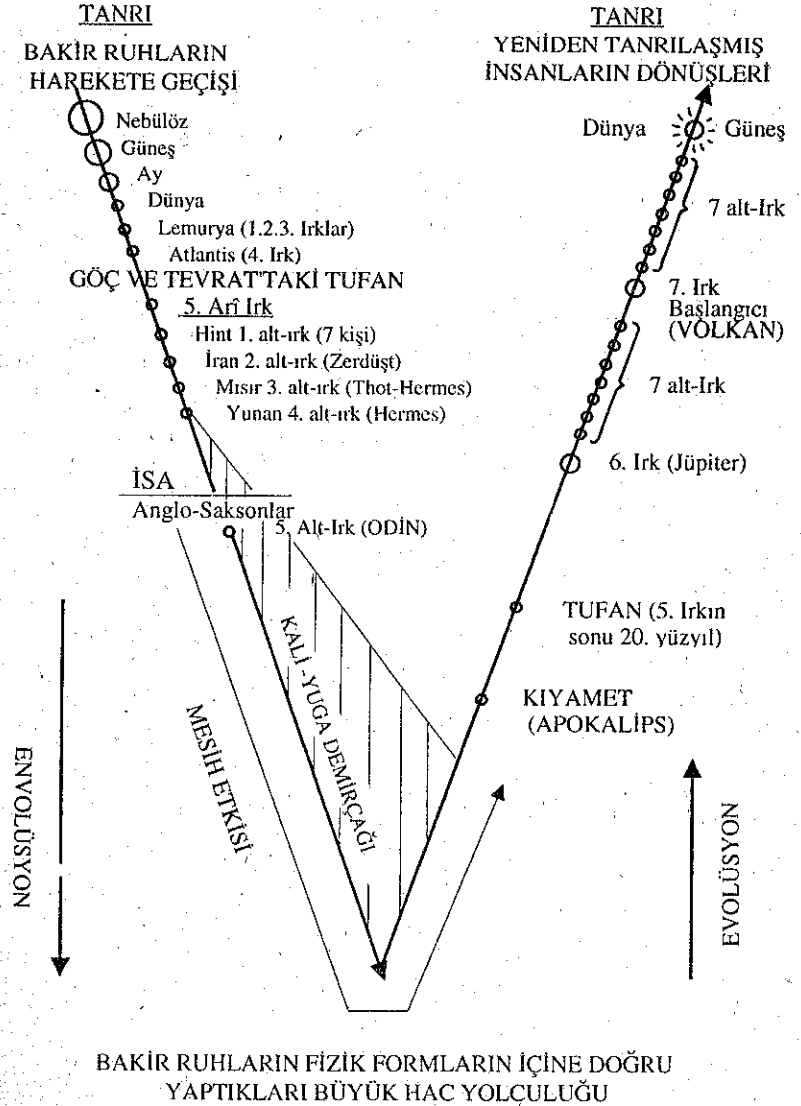
5. Arı Irk'ın mahvoluşunun nedeni bu hürriyetini **kötüye** kullanmakta olmasıdır. Çünkü o, zekâ dolayısıyla kendi kendini batırmaktadır. Bilimdeki, maddî sahadaki başarıları ona tekâmülün gerçek amacını, yani ruhaniyeti ve kurtuluş yolunu kaybettirecektir. Ve diğer bir taraftan da insanlar anarşi içine düşeceklerdir (aşağı astrale ait tutkuların uyanışı).

Hint'in eski kutsal yazıları bize, Demir Çağı'ndan, Kali-Yuga'dan söz ederler. Yani gerçek değerlerin *düşüşünden* (ayaklar altına alınışından) ve *karışıklığından* bahsederler: "Sosyal sınıflar" belirgin faziletlerini yitirdiler. Birbirinden ayırt edilemez aptallar, mide bulandırıcı ve yapışkan bir hamur hâlinde biraraya gelecekler. En aşağıdaki noktaya gelindiğinde Yaradan aynı anda hem dünyayı ve hem de Tanrıları soğuracak.

Tüm geleneklerde insanlığın, Demir Çağı'nın sonunda yaşayacak olduğu (2000 yılı dolaylarında) bu hazin akıbetten söz edilir. Günümüzde, dünyayı tutkuların arınmış bir gözle müşahade edenler için bu çöküşün virüsü *açık seçik biçimde görünür* durumdadır. Ve İsa, "istiraptan kaçış" olarak tanımladığı bu çöküşe karşı insanları uyarmaktadır. Tüm bunlar, günümüz modern dünyasının, Tanrıları ve **eski bilgi gelenekleri** reddetmesinden kaynaklanmaktadır.

En ruhanileşmiş ve ataların geleneğine en bağlı olan milletin, yani tek kelimeyle Hint'in, günün birinde binlerce yıllık birliğini dağıtacak olan ve onu sürekli aşındıran kara güçlerin ve tutkuların kurbanı olacağını kim tahmin edebilirdi? Hint tehlikededir; kin ve politika onu kemirmektedir. Halbuki aynı Hint, kendisine emanet edilen kutsal mirası günümüze kadar muhafaza etmiş ve çocuklarına, Tanrılarla olan sıkı bağı korumaları imkânını sunmuştu!

Onun kutsal yazıtları bu kara güçlerin ışığa karşı, ya da başka bir ifadeyle bu illüzyonun ebedî gerçeğe karşı olan savaşını önceden bildirmişlerdi. Ümit edelim, Hint'in yüksek ruhaniyeti bu kara güçleri yok etsin ve azizleri de boş yere yok olmasınlar. Günümüzdeki tüm dinlerin anası olan Hint, her şeye rağmen hâlâ daha dinsel tekâmülün zirvesindedir. Çünkü o, *üçüncü İncil ruhunu*, Kutsal Ruh'unu uygulamaya koymuştur; ilk sırayı Kutsal Üç -



lem'in (Trinite) üçüncü görünüşüne bağışlamıştır.

Okuyucuya genel tekâmül konusunda daha bir şuur kazandırmak için büyük "V" şemasını verdik. Burada insanlığın günümüze dek katetmiş olduğu yol ve dünyanın sonundan evvel, evrenimizin giderek demateryalize (gayri maddileşme) oluşu ve kendisini yaratan kaynak tarafından emilmesinden önce katedilmesi gereken yol gösterilmiştir. Çünkü evrenimizin yok oluşu, yaratılışının tersine olacaktır. Envolüsyon (aşağı iniş) esnasında aşama aşama materyalize olarak yoğunlaşan evren, **evolüsyonda** (yükseleş) giderek kaybolacaktır (Şemada; "V"nin sağdaki kolu).

6. ve 7. Irk'ların fizik bedenleri, bizlerin, ruhun nüfuz etmesini zorlaştıran şu ağır bedenlerimizden çok farklı olacaktır. Ve bu *tedricen ilerleyen* demateryalizasyon sonucunda da kaybolmuş bulunan üçüncü göz yeniden ortaya çıkacaktır.

BÖLÜM I

HİNT'İN SIRLARI

Doğu'da, Maya'yı, tezahür eden dünyanın ilk illüzyonu olarak, ruh âleminin realitesine nazaran sadece bir göz aldanması olan dünyanın (fizik âlem) bir illüzyonu olarak kabul etmek, ortak bir tavidir. Tanrıça (Devi Maya) ilâhî illüzyonist olmaktan daha başka fonksiyonlara da sahiptir. *Kozmik enerji* Maya **şekli olmayan** âlemin yaratıcısı olan Tanrı'nın karısı Maya, "ebedî dışıldır". Hem yaratılmış ve hem de yaratılmamıştır; işte bu yüzden hiçbir insan, sıfatı olmayan, kendi ebediyeti içinde bulunan, hareketsiz ve arzusu olmayan saf Ruh'a, Mutlak'a ulaşmadıkça onun üstündeki örtüyü kaldıramaz.

Modern Hint, onu Çiva'nın eşi yapmıştır. Çiva, Trimurti'nin 3. görünüşüdür. Bu yaratıcı 3. görünüş, Maya ile birlikte, kendi sonsuz tefekkürü içinde kaybolmuş olan ve statik durumda bulunan **Varlık Olmayan**'dan çıkmıştır.

Trinitenin (üçlem) 3. görünüşü olan Çiva'yı büyük kozmik Tanrı **Brahma**'dan daha yüksek kabul etmek bize usûlsüz gibi görünebilir. Ama bunu söyleyenlerin bu hükümleri tamamen değersiz de değildir; neden mi?

Çiva-Maya her şeye üstün olan Tanrılar olarak kabul edilirler. Çünkü bir taraftan *Mutlak'ın bilgeliğine sahiptirler*, diğer taraftan da onlarda, *yaratılmış âlemin en derin bilgisi mevcuttur*. Brahma özellikle ilk **ön yaradılışı**, Vişnu da aktif yaradılışın başlangıcını bilirler. Çiva da o kadarını bilir, ama buna ek olarak onda *dünyasal âlemin de bilgisi mevcuttur*; çünkü Çiva dünyada ve dünya için dansetmektedir.

Bir efsane, bizleri Çiva'nın kudretlerinin genişliği hakkında aydınlatacaktır: Günün birinde Brahma ve Vişnu denize girmişlerdi. Gökteki üstünlükleri hakkında tartışıyorlardı. Her biri kendinin en yüksek Tanrı olduğunu iddia ediyordu. Aniden, önlerinde dalgaları yararak bir lingam'ın (*) tepesi belirdi. Tartışmayı bırakarak bu gözlerinin önünde giderek büyüyen lingamı izlemeye koyuldular. Lingam o kadar büyüdü ki Brahma ve Vişnu şaşırılmış bir hâlde bunun gerçek büyüklüğünün ne olabileceğini kendi kendilerine sormaya başladılar. Her iki ucunu da saptamak için aralarında anlaştılar. Brahma, zirvesine ulaşmak için göklere uçtu, yükseldi. Vişnu da görünmeyen tabanını bulmak için sulara daldı. Ama Brahma yükseldikçe lingam da yükseliyordu. Vişnu da taban kısmının gittikçe aşağıya uzadığını görüyordu. Her iki Tanrı da tüm çabalarına rağmen ne altını ne de tepesini göremediler. Cesaretlerini kaybetmiş olarak su yüzeyine döndüler ve dinlenmeye koyuldular. İşte bu esnada Çiva görüldü ve onlara en büyük ve en eksiksiz Tanrının kendisi olduğunu söyledi. Brahma ne kadar yükselse O da o kadar yükselebiliyor, Vişnu ne kadar inse, O da o kadar inebiliyordu. İki Tanrı da gülümsediler ve O'nun doğru söylediğini kabul ettiler.

Biz Batılıları şaşırtan bir husus, her iki Tanrının da Çiva'nın bu iddiasını saygı ile karşılayıp kabul etmeleridir. Bize göre o sadece üçüncü prensiptir. En gençlerinin, kendilerinden daha üstün olduğunu kabul etmişlerdi. Çünkü kendilerinin inemedikleri plânlara o inebiliyor, hâkim olabiliyordu. Onların şiddetli titreşimleri maddeyi uçucu hâle getiriyordu; halbuki Çiva'nın daha az şiddetli olan titreşimleri kendisine maddî âlemde daha da aşağılara inme imkânı veriyordu. İşte bu yüzden Çiva onlardan üstündü. Diğer taraftan Hintliler, *aslında bir tek olan* bu üç Tanrı arasında çok az fark görürler. Onların fikirleri geniştir ve onlar sadece kendi geleneksel Tanrılarına saygı duymakla kalmazlar, kendilerine gösterilebilecek olan yabancı Tanrıları da saygı ile karşılarlar. İlâhî olan her şey onlara tesir eder. Ancak her biri bunlardan birini seçecek-

(*) Lingam: Erkeklik organı

tir. Bu, onun tercihi ve iştası (*) olacaktır. Bu, kendisine en uygun olanıdır. Onunla, hayranlığının şahsî biçimine göre daha çok yakınlıklar kuracaktır.

HİNT'İN ÜÇLEMİ (Teslis, trinite)		
BRAHMAN - VARLIK OLMAYAN (KARILARI: MAYA-ADİTİ)		
TRİMURTI	KARILARI	İNSANDA
BRAHMA VIŞNU ÇİVA	SARAVASTİ LAKSMİ PAVARTİ KALİ	ATMA BUDDHİ MANAS

Batılılar, lingam'ı anlamazlar. Bu sembolü seks ile karıştırırlar ama, aslında bu başka bir şeydir. O beşerî değil, ilâhî neslin sembolüdür ki, bunun içinde her şey **safliktır**, ışıktır, menfaatsiz sevgidir. Lingam **gerçek aşkın**, Yaratıcıların Aşkın **pozitif** kutbudur. Halbuki seks, hayvana düşen hissedir. Beşerî sevgi, bunun **negatif** kutbudur. Sadece insan nesli için, hayat tarafından kullanılan şekillerin yenilenmesi için gereklidir. Genellikle geçici olan zevkle riyle beşerî aşk, beraberinde huzursuzluk, hayal kırıklığı, ahenksizlik, nefret ve bazen de cinayet getirmektedir. Yunanlılar bunu şöyle ifade ederler: İlâhî aşkın sembolü, arabası beyaz kuğular tarafından çekilen Tanrı Eros'tur. Halbuki **beşerî aşkın** Tanrısı olan Cupido'nun (*) (Küpido) arabasını **kaplanlar** çeker!

Beşerî aşk insanı **hürriyete** kavuşturacağına, tam tersine genellikle "zincirlerle bağlar"; insanı ruhsal sağlıktan ve ahenkten uzaklaştırır. Bu, **içgüdünün** bir tezahürüdür; insanı yeryüzüne doğru çeker ve hatta zaman zaman onu milyonlarca yıldır savaşmış olduğumuz o hayvanî tabiatına geri döndürür.

Azizlerin cinsel perhizleri, seksüel zevkten yoksunluk değil-

(*) İştâ (Sanskritçe): Kendisine gönül verilmiş olan semavî varlık, hamî varlık; meditasyon objesi olarak seçilmiş olan ulûhiyet kademesi.

(**) Cupido: Yunan Aşk Tanrısı Eros'un Lâtince karşılığı. Adı, arzu anlamına gelir. (Ç.N.)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

dir. Bu, neslin devamını sağlayan gücün ruhsal bir neşeye dönüşmesidir; tıpkı dünyasal tüm olasılıklardan kurtulmuş Tanrıların bildikleri gibi... İşte, lingam'ın bizlere vermek istediği asıl imaj budur.

Eski Yunan'ın parlak döneminde saray kadınları (kurtizan) Afrodit'e adanmışlardı. Bu kadınlar aslında birer eğitmendiler. İnsanın içindeki hayvanın cinsel hamlelerini, ilâhî aşka dönüştürmek maksadıyla yüceltmeye çalışıyorlardı. Korent'te bulunan bazıları, mükemmel öğretmenlerdi. Bu örnek, Tanrıların, insanlar arasında bedensel tutkuların en çok esiri olanlara karşı bile ne derin bir şefkat gösterdiklerini ortaya koymaktadır.

BÖLÜM II

ÇİVA'NIN DANSI

Çıva'nın 'lingam'ı pozitif yaratılışın sembolü ise, karısının yonisi de negatif ya da pasif yaratılışın sembolüdür. Yoni (*) olmaksızın Çıva hiçbir şey yaratamazdı. Bu aynı zamanda bir evrenin oluşturulması maksadıyla, ebediyet ile zamanın mutlu evlilikleridir. Bu iki ilâhî yaratıcı, kendi zatlarını sonsuz sayıda yaratıklar hâlinde çoğaltmışlardır. Bunlar, yani yaratılanlar, ilâhî dramının sadece âlemdeki aktörleridirler. Demek ki Maya, hayatı yaratıcı sürecin olaysal (görüngüsel) karakterini ya da yaratıcı enerjiyi temsil etmektedir.

Maya bunun sürekli, görünen veya görünmeyen, fani veya ebedî tezahürüdür. Onun sayısız renklerdeki örtülerinin maksadı, Mutlak'ın çehresini her şeyden gizlemektir. Çünkü onun örtüsü her şeyi örtmektedir; o, Tanrıların ve yaratıkların hayatı enerjisidir ve onları sonuna dek izleyecektir.

Zaman içinde ve değişik plânlardaki durumuna göre ona birçok isim verilmiştir: Maya, Durga, Pavarti, Camunda, Candi, Sati, Uma, Kali, vs.

Çıva-Maya-Pavarti-Kali, Mutlak'ın tezahür esnasındaki enerjisinin çifte şahsiyete bürünüşü olarak kabul edildiler.

Çıva, yani koca, tıpkı bireyler gibi, âlemlerin dans kralıdır. Bu, tabiat güçlerinin elele tutuşarak yaptıkları ve giderek fantastik bir baleye dönüşen dandır. Var olan her şey Çıva ve Sakti'nin (**) danslarının bir neticesidir. Yunan'ın Kronos'u gibi, Çıva'nın da amblemi,

(*) Yoni: Dişilik organı.

(**) Sakti: Eş, ya da tamamlayıcı enerji.

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

sağ elinde tuttuğu ve akıp giden zamanın işareti olan "*kum saat*"dir. Ayrıca bir davula da vurmaktadır. Davul, sesin amblemidir; Kutsal Kelâm'ın, geleneğin, ilâhî hakikatin, vahyin ve ritmin taşıyıcısıdır.

Sol elinde yaratıcı ateşi, aydınlanmanın ateşini tutar (tıpkı İncil'deki havarilerin başındaki ateş dilleri gibi). İkinci sağ eli -ki yeri işaret etmektedir- dürüst olanlara sunduğu barışı ve koruyuculuğunu gösterir. İkinci sol eli ayağını göstermektedir. Ayağı, kutsal dansının tezahür edişteki ilk ölçüsünü, *evrenin dans pistini* sembolize etmektedir. Çıva bir cücenin üstünde dans eder. Cüce, cahil insanı, Çıva'nın dansından bir şey anlamayan ve ona katılmayan ve ebedî hayatta ölmüş olan insanı temsil eder.

İlâhî dansçı bir alev çemberi ile çevrilmiştir. Bu alevler **âlem yumurtasındaki** yaratıcı güçlerin, gebe durumdaki evrenin işaretleridirler. Alevler, yaşamların tekrardoğuşlar vasıtasıyla yenilenmesinin de sembolüdürler.

İkinci sağ eli, Oğlu Ganeça'nın enerjisinin de insanların barışını paylaştığını işaret eder. Çünkü oğlu, insanlarla birlikte yaşamakta ve lâyük olanları ödüllendirmektedir. Ganeça, hürriyet ve kurtuluş yolu üzerindeki "Engelleri Ortadan Kaldıran" olarak anılmaktadır.

Çıva'nın dansı, ebediyet ve zamanın, **boşluğun ve dinamik hayatın paradoksunu** ortaya koymaktadır. Aslında bunların tümü *tek ve aynı şeydir*.

Çıva, Yunan'daki Kronos ile aynı imtiyazlara sahiptir. Bu durumda ona, Maha-Kala ismi verilir. Bu, ebedî **zamandır**, Büyük **Yogi**'dir ve yüzü siyahtır (Kaos'un karanlıklarını çağırıştırır); evrendeki **ritimleri** düzenler. O, her şeyin *yaratıcısı ve yok edicisidir*. Ama onun meydana getirdiği yıkılış, **'olmak'**a hayat verir; ölüm, hayat'a denge verir. Ölüm, yeniden doğmakta olan hayata **rahim** vazifesi görür.

Çıva'nın bedeninin her tarafı dans eder, ancak yüzü duygusuz ve hareketsizdir. Sudûru ve sureti olduğu "**Varlık Olmayan**"ın âdeta bir maskesi gibidir. Saçlarının ve kıllarının bolluğu bir güç işaretidir. Çıva'nın el sürülmemiş ve başının tepesinde bir topuz

Çıva'nın Dansı

hâlinde yükselen saçları vardır. Bu çıkıntı ilâhî güçlerin çağlayacağını, Tanrıların Büyük Yogisi'nin ışıklık çeşmesini temsil eder; tıpkı Buda'nın da başının üstünde görülmekte olduğu gibi... Bu fikir muhtemelen Musa tarafından Samson efsanesinde yeniden ele alınmıştır. Samson, *gücünü saçlarından alan* kahramandır. Ve saçları Dalila tarafından kesildiğinde, zapt edilemez güçleri onu terk etmiş ve kendisi beşerî şartların felâketlerine maruz kalmıştır.

Buna karşılık Hint'teki zahitler(*) saçlarını kazıtırlar. Bu, kendilerinin henüz Tanrı değil, beşer olduklarını göstermek içindir. Bu onların alçak gönüllülüğünü gösterir. Onlar Maya'nın hilelerini hakir görürler ve kendilerini Tanrılarla kıyaslama kibrini reddederler. Ayrıca, bu kez dünya hayatına ilişkin olarak ifade ettiği anlam bakımından kıl, hayvanın bir işaretidir ve bu da onları beşerî üreme faaliyetine sürüklemeye çalışır. Halbuki onlar cinsel perhiz kararı almışlardır. Örneğin, Jain'ler vücutlarındaki tüm kılları yolarlar. Kazınmış saçlar cinsel perhizin işaretidir, çünkü Maya'nın Yonisi üreme yoluyla insanı tekrardoğuşlar çemberine zincirlemektedir. Maya insanlara körlük ve yanılsama (illüzyon) verir (**).

(*) Zahit: Dinin (ya da bir inisiyasyonun) yasak ettiği şeylerden sakınıp buyurdıklarını yerine getiren kimse.

(**) Çıva'nın bu iki gücünü de resmetmek için bazen onu sol tarafı erkek giysileri giymiş, sağ tarafı da kadın elbiseleri giymiş şekilde temsil ederler.

BÖLÜM III

ÇİVA-MAYA, ÇİVA-PARVATİ VE ÇİVA-KALİ

Maya'nın örtüleri realiteyi (gerçekliği) tüm insanlardan saklamaktadır. Buda'nın hikâyesi bunun ezoterik bir izahıdır. *Babası'nın* büyüleyici sarayında (cennet) kalırken, Maya, genç delikanlının ebediyet susuzluğunu kolayca uyutmasını biliyordu. Ama *babasının sarayının dışına* (dünya) yaptığı dört kısa gezinti ona, Maya'nın örtüsünü atmak ve dünyanın bahtsızlığını ve tekrardoğuşlar tuzağını kayrama imkânını verdi.

Genç Sidaharta tacını çıkardı ve saçlarını kesti. Hepsini havaya fırlatıp şöyle haykırdı: "Eğer bir Buda olmaya mecbursam havada kalsınlar, yoksa yere düşsünler." Taç ve saçlar toprağa belli bir mesafe kala havada asılı kaldılar. Sakla-İndra ebediyen saklamak için onları orada harika bir sandığa koydu. Bu efsanede ayrıca bizlere Yunan inisiyelerinin atı Pegasus'u hatırlatan harika at Kanthaka da bulunmaktadır. Bu at, sahibinin semavî yurdunu kendisini yanına almadan aramaya gideceğini düşündü ve kalbi kırılarak üzüntüsünden derhal öldü. 33 Tanrının Göğü'ne götürüldü; orada günün birinde sahibini tekrar görebilecekti.

Çıva saçlarını kesmedi; böylece de *aşağıdan değil, yukarıdan, hayvan'ın mevcut olmadığı yerden geldiğini* ispat etmektedir. Saçlar tanrısal gücün sembolüdürler; her bir saç teli kâinatın ritimlerini yakalayan bir antendir. Onun siyah ve güzel saçlarında ayrıca ışıklı bir ay görülür. Bu, Ana'nın işaretidir; tohumları filizlendiren ve tıpkı Persefon gibi tabiatın ve insanların baharını **temin eden** gü-

ÇİVA-MAYA, ÇİVA-PARVATİ ve ÇİVA-KALİ

cün işaretidir. Eğer Çıva kâinatın büyük dansçısı ise, o, aynı zamanda *siklusları (devre) ve ritimleri (ahenkleri)* bitirendir; *tahrip edici tarafı olan* Maya-Kali sayesinde her şeyin sabitleyicisi ve yok edicisidir. Yapıcı tarafı ise **Pavarti** (ya da Parvati)'dir.

Dengelenmiş olan bu iki güç, fiziksel ve aynı zamanda ruhsal hayatı yaratmak için genişler ve yayılırlar. Dünyada hüküm süren yoldan saptırıcı büyük şeytan Ravana'yı hapsedenler onlardır. Karısı Pavarti'nin arıtıcı suları, zahitlere aydınlanmanın büyük vaftizini ihsan eder.

Ay'a Çıcu derler ve bu, anaya ait tatlı ve yumuşak *hayatın iç-kisinin kadehini* temsil eder; tüm varlık gruplarını geliştirir, tüm çocukları hatta hâlâ Maya'nın örtüsü ile oynamakta olan cahilleri bile okşar. Büyük mandayı, Hint Minotor'unu ya da diğer bir ifadesiyle insanı esaret hâlinde tutan ve öldürülmesi çok zor olan *ihtiyar adamı* öldüren **Pavarti**'dir. Onu öldürürken kendisi ateşli bir aslanın üstüne binmiş durumdadır (Aslan kalp burcudur, güneşe ait kurtarıcılarının ve Oğul'un merkezidir). Ay "Çıcu", Pavarti'nin "fiziksel" sembolüdür.

* * *

Çıva büyük Vira'dır; yani büyük kahramandır; kötü güçlere karşı olan savaşı yönetendir. Tıpkı Hindu kahramanı Rama gibi, bize Yunan'ın Herakles'i'ni (Herkül) hatırlatır. Ama bu iki mitoloji arasında başka benzerlikler de mevcuttur.

Krişna, sihirli flütünden çıkan müziği ile tıpkı Ses Tanrısı, Kelâm Tanrısı Orfe'nin liri ile yaptığı gibi kalpleri fetheder. Krişna, Yanuma'nın kutsal sularını kirleten şeytan yılan Kaliya'yı kovar. Apollon da Delf şehrinde sahte vahiyler veren yılan Python'u (Piton) öldürür, onun yerine geçer ve Delfteki ilâhî vahiylerde (orakl) pitilerin (*) Tanrısı olur.

Krişna, yılan Kaliya'yı öldürmemişti; onu insanlardan uzağa kovmuştu, çünkü *insanların iyi ile kötü arasında tercih yapabilmeleri*

(*) Piti: Apollon tapınağının kâhinesi. Çağlarında çok etkin olan bu medyum kadınlar üç ayaklı bir sandalye üzerinde transa girerler ve kehanette bulunurlardı. (Ç.N.)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

gerekiyordu. Ama eğer kötü olan çok güçlü ise, bu durumda, bir Tanrı karşıt güçler arasında tam bir denge olması lâzımdır. Aynı anda *hem ölümlü ve hem de bilgeliği* verebilen yılan Naga, bunun sembolüdür.

Yılanın kötü tesirli olan tarafı dünyaya bağlı kalır; *yerde sürünerek yaklaşan ve insanı ısırarak zehirleyenler, insanların beşerî tutkularıdır, öldürülmesi veya atılması gereken işte budur.* Bebek Herakles (Herkül), Hera tarafından gönderilen iki yılanı da boğar. Bu da onun ilâhîliğini ispat eder. O, babası Zeus'un bilgeliği dolayısıyla bu her iki gücün de üzerindedir.

* * *

Hint'te Ana'ya ait iki görünüş kabul edilir. Birisi Kri-Lakshmi (Kri-Lakşmi), *dünyasal mutluluk Tanrıçasıdır*; diğeri Sarasvati, Brahma'nın karısı, şarkının, ilmin ve nutkun patroniçesidir. *Saf Ruh'tandır, Brahmâ'dandır*; ilim ve bilgi verir, *çünkü insan, zıtların bir karışımıdır ve her iki Tanrıçayı da insanlığın kurtarıcısının sevgisinde birleştirmek zorundadır.*

Bunu, bir çember oluşturan baş parmak ve işaret parmağının uçlarının birbirine dokunması ile de temsil ederler. Bu, *onu aramayan insanın yeniden doğuş ve ölüm devresine (çevrim) bağlı olduğunu* gösterir. Sol elinde de lotüs çiçeği vardır. Baş parmağı ve işaret parmağı bir daire oluşturur ve Parvati'nin (ya da Pavarti) âlemin yumurtasında, ilksel Kaos'ta, Mutlak'ın Çemberi'nde -ki oradan gelmiştir- mevcut olduğunu gösterir.

Bu altın lotüs, kaosun ilksel sularından, evrensel döl yatağın-dan (rahimden) fışkırmıştır ve ayrıca insanın başı üzerinde yerleşmiş bulunan bin taçyapraklı lotüsü, ılık çağlayanını akıtan ve inisiye insanı, yani Baba'ya geri dönüş yapan insanı sarıp sarmalayan lotüsü hatırlatmaktadır.

Saravasti (ya da Sarasvati), lotüslü kadın, tıpkı Yunanlılar'ın Demeter'i gibi insanların süt anasıdır aynı zamanda. Toprağı bereketlendirir; bu durumda ona Harihimi, yani "iyi ürünler veren" denir. İki oğlu vardır: Kardana, "alüvyon çamuru" ve Ciklida, "nemli-

Çiva-Maya, Çiva-Parvati ve Çiva-Kali

lik, besi suyu ile bitkilerin gıdasını sağlayan su". Kralların, hazinelerini ve krallığın refahını korumak amacıyla mistik bir merasimle kendilerine eş olarak aldıkları odur; o, aynı zamanda antik çağın Tanrıçalarının ve Hristiyanların Magna Mater'i dir (Büyük Ana). Bu Ana Tanrıçanın *aktif enerjisinin* adı, Sakti'dir; *insanlara rehberlik eden ve onlara vaftizini, aydınlanmayı sunan bilgeliktir.* Zahiti, Maya'nın büyüünün ötesine geçiren ve onu hürriyet yolu üzerinde yöneten odur.

Özet olarak, onun işi tanrılar ve insanlar yaratmaktır. Ayrıca, *envolüsyon* (düşüş) esnasında dünyayı örtüleri ile kaplamak, yani insanları, *dünyasal deneyler alanına daldırmak suretiyle* onların kendi ilâhîliklerini görmelerini engellemek, insanı tanrılara bağlayan köprüleri kesmektir. Onun oyunu, *maddî hayatın deneyimlerini tüm tehlikelerine rağmen ciddiye almaya dayanır.* Bunun amacı hayrın ve ya şerrin içindeyken 'ben'suurunu, bireyselliği ve serbest seçim (tercih) hürriyetini, ölümsüz hayatı ya da ölümü seçebilme hürriyetini yaratmaktır.

Bedenlenmiş yaratıklar için deneyleri elle tutulabilir kılan şey Maya'nın *oyunlarıdır* ve onun pek çok görünüşü *epijenez'e* (épi-genèse) (*), yani gelecekteki âlemlerde insanı yetkili, bilgili, şuurlu ve orijinal bir yaratıcı olabilme imkânına kavuşturan bu *deneyssel* özgün bilgi şekline sağlam bir temel oluştururlar (Gelecekteki 10. Hiyerarşi'de).

Kinayeli olarak, O (Maya), *Aden Bahçesi'ndeki elmanın etidir*; kapıları önce ilâhî, sonra zamanla beşerî olan yaratıcı heyecana, insansal 10. Hiyerarşi'nin yaratılışını mümkün kılarak açar. Yarıdan ve Maya'sı insanlara Tanrı oğullarına lâyık bir kader hazırlamaktadır.

(*) Epijenez: Sıralı Oluşum. Tohum hâlinde yaratılış.

BÖLÜM IV

YARADILIŞ VE TAHRİP

Çiva-Sakti'nin çocukları Ganeça ve Skanda Karttikeya'dır. Ganeça, fil başlı Tanrıdır. Skanda Karttikeya "zaferin çehresi"dir; sırların bekçisidir ve imansızlar ile kutsal şeylere zarar verenleri parçalar (Kirttimukha diye de adlandırılır). Skanda, Yunan'daki Adalet ve Karma Tanrısı Ares'e benzer. Bu bir "uyandırıcı"dır, ama *kavga ve savaş* vasıtasıyla uyandırır; zaten vasıfları da bunu ispatlar: Elindeki mızrağın sivri ucunu geride kalanların boğruüne dürterek onların ilerlemelerini sağlar. Çanı, tıpkı horoz gibi "uyandırır" ve cesaretle tekâmül etmek için izlenmesi gereken bir bayrağı vardır; çünkü o, tembelleri sevmez.

Denebilir ki, hiçbir Tanrı Batı dünyasını bu fil başlı, koca karınlı, ağır ve kalender yürüyüşlü Ganeça kadar merakta bırakmamıştır; hele bu Tanrının bir farenin (Vahana) üzerine binmiş olduğu da hatırlanacak olursa...

Bu önemli şahsiyet çok saygı uyandırdığı Hint'te pek popülardır. Peki ama hayranlarının ruhunda hangi anlamları uyandırmaktadır acaba? Neyin sembolüdür?

O, "engellerin üstadı"dır, *iman sahibi olanlara yolu açar*; aynen bir filin ormanda yürürken kendisine yol açmak için önündeki engelleri hortumuyla koparışı gibi. Bazı yönlerden Çiva'nın, Mitra'nın, Minos'un, Zeus'un, zahmetsiz bir biçimde hayatın derin izini çizen boğasına benzer. Sol elinde, kendisine sadakat gösterenlerin üzerine döktüğü ve ya pırınç, ya mücevher ya da mercanla dolu bir büyük fincan vardır. Koca karnı ve zenginlikleri, *sağlıklı ve bolluk içinde olmayı* ifade etmektedir. Binek olarak kullandığı "fare",

Yaradılış ve Tahrir

engelleri de aşarak sessizce yollarını sürdüren ruhsal güçleri, maddi ve ruhsal gıdaların istif edildiği evlere, bodrumlara, tavan aralarına sızan ruhsal güçleri temsil etmektedir.

İki yüzü olan Cava heykellerinin bir tarafı Ganeça'yı, Tanrı'nın iyiliksever görünümünü temsil eder. Diğer tarafı da Kirttimukha'yı ya da Gora-Muti'nin yüzünü, *zaferin çehresini, kendi bedenini parçalamış* ve daima aç olduğundan dolayı imansızları da parçalamaya hazır olan, ama zahitleri koruyan canavarı temsil eder.

O, eşik bekçisidir, bilgeliğin bekçisidir. Tıpkı Yunanlılar'ın Medüsa'sı gibi Çiva'nın kızgınlığını, çılgınlık atan yok edici Çiva-Rudra'yı temsil eder. Bu başın heykeli kötülüğe, büyüye, hırsızlığa ve cinlere *karşı koruyucu bir tedbir olarak* evlerde bulundurulur. O, tıpkı Athena'nın kalkanının ortasındaki Medüsa başı gibi, düşmanlarının korkudan taş kesilmelerine yol açar.

Babası Çiva, büyük ilâhî okçudur. O, *tek bir okla* insanları esaret altında tutan üç sembolik kaleyi birden yıkmıştır: *Ego, mantal ve astral kalelerini*. Bunu hiçbir Tanrı başaramamıştı, çünkü sadece *tek bir ok kullanma hakkı* vardı. Bu da beden mahkûmu durumundaki ruhu esir almış olan ve karanlıkları yaran, aydınlanma ve bilgi okuydu. Çiva'nın Brahma ve Vişnu'ya oranla bir üstünlüğü de, ötekilerin, insanların seyyal bedenlerinde onun kadar aşağı inemeyişleridir.

Öte yandan, karısı olan Sharada-Parvati de, dünyayı tahrir etmek veya kölesi yapmak isteyen canavar mandayı öldürür. Bu mit, şu ana kadar pasif bir rolde görünmüş olan Tanrıçanın yaratılışını belirtmektedir:

Bu şaşırtıcı canavar Tanrıları çok endişelendiriyordu ve bunlar sonunda üç büyük Tanrıdan, yani Brahma, Vişnu ve Çiva'dan yardım istediler. Bu rica karşısında her üç Tanrı da çok hiddetlendiler ve *her biri* kendi tabiatına uygun güçlü bir enerji yaydı. Bu üç ilâhî enerjinin birleşmesi, giderek yoğunlaşan bir ateş bulutu meydana getirdi. Bu buluttan 18 kollu Tanrıça, *evrenin en yüksek enerjisinin şahıs hâline gelmiş*i fişkırmaktaydı. Bu Tanrıça, insanların bu 18 sembolik kollu anası, insanların iniş, yani envölüsyon esnasın-

da maddî âlemde 9 basamak düşeceklerini ifade etmekteydi. Ayrıca tekrar yukarı çıkmak ve Tanrıların yanındaki yerlerini yeniden almak için, onuncuda, yani büyük Tanrı'nın sayısında, başka bir deyişle 0 (sıfır) sayısı (yaratılış), yani âlem yumurtasıyla birlikte olan Bir ile ifade edilende (1 + 0) erimeden evvel 9 ruhsal basamağı *yeniden çıkmaları* gerektiğini temsil ediyordu. Onun nazarında Tanrılar seviniyorlar ve ona saygılarını sunuyorlardı. Tanrıların bu birleşmesi, canavar Mahisha'yı yok etmeye yeterdi.

Korkunç büyücü Mahisha en gözde formu olan manda görünümüne bürünmüş bir hâldeyken Tanrıçanın *kemendine* yakalandı, ama *aslana* dönüştü ve bunun üzerine de Tanrıça tarafından kafası koparıldı. Bunu takiben, elinde büyük bir kılıç taşıyan bir kahramana dönüştüyse de anında oklarla delik deşik edildi. Tekrardan kızgın bir file dönüştü ve hortumuyla Tanrıçayı kavradı. Dişlerini saplamak için onu kendine çekiyordu ki bir kılıç darbesi hortumunu kesti; bunun üzerine yeniden o dev manda formunu aldı. Boş yere debelenirdi durdu. Tanrıçanın üzerine dağları fırlatıp korkunç şekilde böğürdü ve Tanrıçanın yere saptığı okları çekti. Sonra aniden Tanrıça havalandı ve canavarın ensesine üç çatallı (üç enerji) mızrağını geçirdi. Canavar, ağzından silahlanmış bir kahramanın imajını çıkarmaya çok uğraştı ama boşunaydı. Çünkü bu çıkmadan önce Tanrıça onun başını kesti ve Mahisha öldü. Bu trajik öykü esnasında yumuşak ve tatlı Parvati, büyük ve güçlü Chamunda ya da **Durga** olarak gözüktü. Ona Himalaya'nın kızı da denir, çünkü tıpkı onun bozulmamış karları gibi saftır.

Mahisha'nın çok sayıdaki şekil değişimleri bize Yunan mitolojisindeki Nereus'u, Proteus'u, Arkelous'u, Sigaris'i, yani astral, mantal ve ego âlemlerini koruyan ve *beklenmedik şekil değişimlerine uğrayan* bu canavar eşik bekçilerini arımsatır. Bu dram Maya'nın aldatmalarından bıkip usanmış ve "realite" (gerçeklik) âlemine girebilmek için dünya rüyasından kaçmaya girişen tüm insanlara vadedilmiştir.

Tanrıçayı ayrıca Çiva'nın lingamı içinde de temsil ederler. Bu lingam Vişnu'nunkinin daha genişlemiş bir formudur, ama *tezahür etmiş* âlemde daha derinlere dalabilir. Burada Tanrıçanın 10

kolu vardır. Bu, yüksek Bilgeliğin, Mutlak'ın sayısıdır; 1 ve daire, 10'u meydana getirir. Tanrıça'nın 5 kafası vardır, çünkü dünyaya beş ırkı koymuştur. Üç rengi vardır: Kırmızı, beyaz ve siyah. Kırmızı, onun (Tanrıçanın) arşetipal şekilleri oluşturan tezahürün (sıvılar) kanı olduğunu belirtir; o, Dünya'ya boyutlarını vermiştir. Beyaz olunca, o tatlı Parvati'dir, yani ideal, saf ve sadık eştir. Siyah iken Kali'dir, şekillerin yok edicisidir, Ölüm Tanrıçası'dır.

Simgeleri yay ve oklardır; tıpkı Diana gibi... İpi ya da kementi ile fikirleri, varlıkları veya nesneleri yakalar ve bu sayede onları rahatça inceler. Ucu çivili değneği binek hayvanını (fizik beden) uyarmak içindir. Gecenin Kraliçesi'dir. Diana ve Artemis gibi o da kahramanları ya da geleceğin kahramanlarını avlar ve oku amaca doğru hiç sapmadan gider; ulaştığı kişide Aydınlanma'yı meydana getirir.

Yaratıcı olduğuna göre, insanların üstüne Ruh'un beş okunu yollar ve insan beş duyu ile donatılır: Birinci olarak işitme (Akaşa), ses; ardından da görme (Tejas), hava (Vayu), dokunma duyusu; tad alma (Apas) ve koku alma (Prithivi). Ucu iğneli değneği cansız ve güçsüzlere tahsis edilmiştir. Bu gibilerin payına ıstırap düşmektedir ve bu da, bu "mevcut olan, ama yaşamayanlar"ı isteseler de istemeseler de ilerletir, geliştirir.

Bu insanlar vasat hâlde bulunmayı âdet edinmişlerdir. Yani dünyanın geri seviyeli zevklerine bağımlıdır ve bunu da her şeyi basit tarafından değerlendiren bir felsefeymiş gibi kabul ederler ki aslında bu bir zihinsel tembellik durumudur. Bu alışkanlık bizlere çirkin, iğrenç ve ahlâka uymayan şeyleri "günümüzün kaçınılmaz sonuçları" çehresi altında kabul ettirmektedir. "Her şeye alışılır" atasözü, bu durağanlığı belirtir.

İndra'nın domuzu efsanesi, alışkanlıkların gücünü anlamamızı sağlamaktadır:

İndra, göğün tepelerinden, yeryüzünde sürüp gitmekte olan hayatı seyretmekteydi ki birden, bir gölün çamurunda eğlenen bir grup domuz gördü. Tanrı kendi kendine sordu: Bu hayvanlar balçığa bulanmaktan ne zevk alıyorlar ki? Araştırdı, etti ve bu alışkanlık için hiçbir sebep bulamadı. Diğer Tanrılara da danıştıysa da hiç

biri buna bir cevap veremediler. Domuzları tekrardan gördü ve çok meraklandığı bir gün, bir karara vardı. Diğer Tanrılara, bir süre için domuz bedenine enkarne olmak istediğini bildirdi. Aynı şekilde merakta olan Tanrılar da bu fikri harika buldular. İndra, doğmakta olan bir domuza enkarne oldu. Büyüdü ve ailesi ile birlikte balçıkta yuvarlanmaya gitti. İlk banyolar pek hoş sayılmazdı, ama sonradan buna alıştı. Bir dişi ile birleşti ve çok sevdiği yavruları oldu. Zaman geçtikçe çamur banyolarını arzu ettiğini görüp şaşırıldı ve yetişkin olduğunda da bundan asla vazgeçemediğini gördü! Süresi dolduğu hâlde hâlâ Göge geri dönmediğini gören Tanrılar ona aralarındaki yerini almasını emrettiler... İndra reddetti! Tanrılar aralarında toplandılar ve onu tekrar eski yerini almaya mecbur etmek için tek bir çözüm buldular; bu da domuzu öldürmektir!

Göge geri döndüğünde, İndra başından geçen bu serüvene çok güldü, ama domuzların balığı neden sevdiklerini asla anlayamadı. Domuzları anlamak için domuz olmak gerekir. İşte bu öykünün ana fikri: *İnsan alışkanlıkları yaratır.*

Hepimiz Trinite'nin üç ilâhî gücünü kendimizde taşıyoruz. Ama bunlarla temas kurmamızı sağlayacak psişik organlarımızı geliştirmemiş olduğumuz için de bunları bilmiyoruz. Bu üç kuvvet şuurumuzdan bazı örtülerle, Maya'nın örtüleriyle, yani illüzyonla ayrılmışlardır. Bu örtüler, olaylara ait hayatın (fenomenler hayatı) büyük serabını, içimizde tek (yegâne) hayatın harikulâde şarkısı yankılanıp durduğu hâlde gözyaşlarıyla sulanan ölümlü evrenin bizlere oynadığı oyunu sembolize ederler. İlâhiliğimizin ortaya çıkması bu tozlu örtülerini indirecektir. Şayet kendi içimize bakmaya hazırsak, her şey ilham verici bir nesneye dönüşür. Çiva'nın adı lütüfkâr, iyiliksever, güzel anlamlarına gelir. Ama onun korkunç olan diğer bir yüzü de vardır: Bu, Çiva-Rudra'dır. Çiğlikler atan, kükreyen Çiva-Rudra! Ayrıca iki dişil görünümü de vardır; bunlara daha önce de değinmiştik: 1) Parvati, çocuklarını okşayan ve onları, mandayı (kötü güçleri) öldürerek koruyan tatlı Parvati; 2) Evrendeki yıkıcı güç olan siyah Kali. Kali, kocası Çiva'nın bedeni üstünde dans eder. Kesik kafalardan oluşan bir kolyesi vardır; bir elinde yeni kesilmiş bir kafa tutar, diğer elinde keskin bir bı-

çak vardır. Kanı emmek için dilini uzatıp, hayatı bir kafatasından içer. Kan denizinde yüzen bir tekneyi kullanır ve veba, kolera saçar; insanlar ondan korkup dehşet içinde kaçarlar. İşte bu, siyah Kali'dir.

Bu korkunç yokedic, Kali'dir. Kala'nın, yani zamanın dişil adıdır; zamanın her şeyi çökerttiği fikrini verir. Maya'nın büyüyle dünya hayatını tadan insanlar ve objeler kendilerine hayat vermiş olan ilkenin içinde kaybolurlar. Her yeni yaratık onun mühründe kazılıdır ve her doğum için bir bedenin dünyaya geri dönmesini talep eder; o, hayattan beslenen hayattır ve hayat yenisinden ölümden doğacaktır.

Çiva da bu tahrir kanununa uymak ve kabullenmek zorundadır. Kocasının beyaz bedeni üstünde dans eden kara Tanrıça imajı bize bunu anlatır. O, Çiva'nın karanlık karşıtıdır, Zaman Kanunu'dur.

BÖLÜM V

KALİ'NİN DANSININ SEMBOLİZMİ

Hindistan'da, Kangra'da, Kali'nin bu ölüm dansının, hermetik (*) sembolizme sahip bir heykeli vardır. Ama Kali, bu kez üstüste konmuş **iki insan** bedeninin üstünde dans etmektedir! Üzerinde dans ettiği en üstteki bedeninin adı Çiva-Sakala'dır, gözleri **açıktır** ve saçında bir ay taşımaktadır; o, Mutlak'ın "tezahürü içindeki" hayatını temsil etmektedir. Çiva-Sakala'nın bedeninin altına yerleştirilmiş olan kişi onun bir ikizi, bir dublesi gibidir ama bunun gözleri **kapalıdır**, uyuyor gibidir. Bu, Çiva-Niskhala'dır. Bedeni renksiz gibidir, **şekilsiz** izlenimi uyandırmaktadır. Ona Cava da denir. Bu, içinde hiçbir etkinliğin belirmediği ceset anlamındadır. Bununla birlikte, dinlenme hâlindeki, atıl durumda ve *yaratıcı rüyalarının içinde kaybolmuş* Mutlak'ı temsil eder; Kali ile temas hâlinde değildir. O, Maya'sı içindeki Brahman'dır. Maya, yaratıcı enerjidir ve onsuz hiçbir şey yapamaz. O, **boşluktur** ve bununla birlikte Evrenler onun rüyasından fıskırırlar!

Çiva-Niskhala'nın rüyası ve Tanrıça ile temasta olan Çiva-Sakala'nın araya girmesi sayesinde âlemi doğuran, yaratıcı enerji Maya'dır. Dünya üzerine renk renk örtülerini yansıtan ve uykucu Çiva-Niskhala'nın statik güçlerini kullanan odur. Hakikî gerçekliği bizlerden gizleyen, yüce gerçekliğin **statik** ve **dinamik** iki görünümü olan iki Çiva'nın bedenlerini bizlerden saklayan onun örtüleridir.

Bu ilâhî üçlüyü **aşağıdan yukarıya** doğru gözleyecek olursak bize, Mutlak'ın **statik** plânının ebedî istirahati içindeki katlanma-sıyla tüm tekâmülün bir imajını verir.

(*) Hermetik: Gizli, saklı, üstü örtülü.

Kali'nin Dansının Sembolizmi

Hayat, Çiva-Niskhala'dan Çiva-Sakala'nın içine geçer ve orada zaman tarafından ele geçirilir. Ardından da Parvati, geçişi esnasında, henüz formların içine inmeden evvel onu okşar ve bunlar vakitlerini doldurunca, yeni hayat formlarının Büyük Mimar'ın işini görebilmelerini sağlamak amacıyla Kali bunları yok edecektir; işte bunlar **evolüsyona** ilişkin olanlardır... Ama evolüsyonla birlikte, milyarlarca yıllık deneyimlerden sonra insanlar bu iki ilâhî gücün, yani "yaratma-tahrip etme"nin kanunlarını anladıklarında, hızlı ve daha çok tekâmül edecekler. Pek çok hayatların ardından, insanlar Maya'nın örtülerini birbiri ardından kaldırmayı isteyecekler ve günün birinde ilk olarak Çiva-Sakala'nın bedeniyle karşılaşacaklar. Ardından en yüksek boşluk deneyinden sonra Çiva-Niskhala'nın bedenini, ebedî meditasyonu içindeki Mutlak'ı bulacaklardır.

Kali, daima bizim iyiliğimiz ve ruhsal tekâmülümüz için dans etmektedir. Formları, yeniden yaşamayı sağlamak için yok etmektedir ve her yeni hayat, prensip olarak Kali tarafından tahrip edilmiş olandan daha gelişmiş bir hayat olmalıdır. Her bir yaşam, iki Çiva'ya doğru atılmış küçük ya da büyük bir adım olmalıdır, çünkü onlar **insanın sırrını** ellerinde bulundurmaktadırlar. Şunu da belirtelim ki, Tanrıların karıları, eril **sudûrlarla** (emanasyonlarla) aynı zamanda **inerler** ve değişime uğrarlar; böylece, Vişnu'nun karısı Laksmi, Rama'nın karısı Sita olacaktır. Daha sonra da Krişna'nın karısı Radha olacaktır.

* * *

Çiva'ya Vira da denir, yani "kahraman". O, Herkül gibi tüm insanlar için bir modeldir. Tıpkı Yunanlı kahraman gibi, "**ihtiyar adamı**", yani bozuk ahlaklı zorba **ego**'yu, diğer bir ifadeyle güçlü ve kudurmuş bir **hayvan** ile yani kızgın bir fil ile temsil edilen alışkanlıklarımızın **yükünü** öldürür. Bu fil her bakımdan Herkül'ün çıplak elleriyle boğduğu ve **derisini yuzduğu** Nemea Aslanı'na benzemektedir. Ama Çiva daha değişik bir yöntem izler. Canavarı güçlü kollarıyla kavrar ve onu **kendisiyle dans etmeye** zorlar; bu dans, filin güçten düşmesine ve ölümüne dek sürer. Bundan, Çi-

va'yı taklit etmek isteyen insanlar için bu kavganın binlerce hayat boyu sürdüğü anlamı çıkmaktadır.

Çıva filin derisini yüzer ve üstüne giyer (Herkül gibi) ve bu onu dünyanın tutkularına karşı **yaralanmaz** bir duruma getirir. Üç çatalı mızrak, Çıva'nın vasıflarından biridir; çünkü o, karısı Parvati ile birlikte "Arıttıcı Suların" hâkimidir ve her ikisi de aydınlanmanın büyük vaftizini insanlara dağıtırlar (O, Yunan'daki Poseidon'un aynısıdır). Ana'nın nemli prensibi olan su, ruhun **aynasını** oluşturur; bu yüzden ırmaklar, göller, gölcükler mitolojilerde sık sık yer alırlar. Çünkü su, mistin şahsiyetini **eritir**; o, orada kendini kaybeder, orada kendini yeniden bulur. Tıpkı bir su perisi (Nemf) tarafından Ana'nın inisiyasyonundan evvel eğitilen Lancelot (*) gibi... Su, Ana'nın başlıca vasfıdır. "Şahsiyet"i eritir ve gerçek **hüviyeti** yeniden buldurur.

Bazı zahitler, Vişnu'ya Maya'nın sırrını sordular; meselâ Sutrapan bunlardan biriydi. Vişnu onu derin bir göle daldırdı ve Sutrapan orada kendisini babasına yeniden kavuşan genç bir prenses olarak buldu. Babası onu tıpkı masallardaki gibi yakışıklı bir prensle evlendirdi, çok mutlu oldular ve pek çok çocukları oldu. Sonuç olarak kaderinden gayet memnundu ve daha fazlasını da istemiyordu. Ama Sutrapan geri dönüp de eski şeklini yeniden aldığı anda, muzip Vişnu ona Maya'nın sırrını keşfedip edemediğini sordu. Bilge (Sutrapan), kendini Maya'nın büyülu ağılarına takılmaya bırakmış olduğunu itiraf etti. Bunlar hakkında öncesine nazaran fazladan bir bilgi elde edemediğini ve şimdi bu serapların, kendi varlığı üzerinde hiçbir etkisinin kalmadığını belirtti. Vişnu da ona kimsenin bunu anlamaya muktedir olmadığını ve ona yaklaşan herkesin derhal onun esaretine girdiğini itiraf etti. Çünkü Maya, Tanrılardan önce doğmuştu ve Tanrılar için Maya, Mutlak'ın idelerine göre sürekli değişim halindeydi. Maya, ebediyetin **hareket eden şekli** olarak kabul edilebilir.

Şayet insan, duyularının ve zihninin, gerçekte ilâhî ben'in tanınmasına çıkaran büyük merdivenin sadece minik bir basamağı-

(*) Lancelot: Kral Arthur ile ilgili "Yuvarlak Masa" efsanelerindeki şövalyelerden biri.

nı oluşturduklarını kabul etmek isteseydi, tüm ümitleri için ona izin verilir.

Günümüz dünyasının muazzam karmaşası içinde dünyanın büyük tradisyonlarının incelenmesi, "Zamanların Sonu"nun korkunç imtihanlarını önlemek için **son şansımızı** oluşturmaktadır. İnsan, herkesin **öğrencilik** etmek hakkına sahip olduğu antik çağın o görkemli ruhsal mirasını günün birinde elde edebilmek için daima ebedî bir öğrenci olarak kalmalıdır; ve az sayıda da olsa bunun **kişisel** deneyimini yaşamış bazı insanlar, herkesin günün birinde ölümsüzlüğe ulaşabileceğinin elle tutulur birer kanıtıdır.

Tüm zamanların azizleri ve büyük filozofları şunu gayet iyi bilirler ki, dünya daima aynı deneylere tekrar tekrar ama her seferinde daha yüksek bir yörüngede yeniden başlar ve büyük inisiyelerin de belirttiği gibi, "Güneşin altında yeni hiçbir şey yoktur". Neden böyle demişlerdir? Çünkü bunun "bizzat" tecrübesini yaşamışlar ve bunu Tabiatın Hafızası'ndan (Akaşik kayıt) kontrol etmişlerdir.

Belirlenmiş **siklusa** (devrelere) göre, dönem dönem, evlûsyondan bozulmaya geçmekteyiz. Başlangıçta, **faziletlerin** doruk noktalarına eriştiği Altın Çağ'da, faziletlerin payı **4'te 4'tü**. Onu izleyen uygarlık Gümüş Çağı'ndan geçiyordu ve faziletler **4'te 3'e** düştü. Ondaki sonraki Tunç Çağı'nda ise faziletler **4'te 2'den** daha fazla değildi. Demir Çağı'nın başlangıcı bu faziletlerin dörtte birlik bir bölümünü **kesip** attı. Geriye kalan o dörtte birlik faziletler de bu uygarlığın giderek düşüşü ile birlikte eriyip gidecek ve siklusun sonunda tüm faziletler rezilete dönüşecek, utanma kalkacak, reziletler ve tutkular zincirlerinden boşanacak, savaşlar ve ihtilaller de birbirini izleyecek ve tüm sanatlar yolundan şaşacak; tüm bunlar yeni bir tufanın gelip yeryüzünü bu nefret edilesi şeylerden temizlemesine dek sürecektir. Çağımız, antik çağlardaki büyük çöküş devirlerine benzemektedir ve günümüzdeki çocukların pek çoğu bu felâketlerin tanıkları olacaklardır.

Tüm kutsal yazılar bizlerin, yani 5. İrk'in bu korkunç çöküşünü önceden söylemişlerdir. Vişnu Purana, Demir Çağı'nın sonundan şu ifadelerle söz eder: "Toplum, refahın tek amaç edinildiği,

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

maddî zenginliğin ise faziletin yegâne kaynağı hâline geldiği, karı ve koca arasındaki tek bağın tutku olduğu, sahte tavırlılığın (ikiyüzlülüğün) hayattaki başarının kaynağı olduğu, cinsellik ticaretinin yegâne zevk vasıtası olduğu bir safhaya gelirse... Kali-Yuga'nın (Demir Çağı) içindeyiz demektir."

İsa, Demir Çağı'nın sona eriş dönemini insanların "ıstıraptan kaçışları" olarak tanımlamış, Aziz Luka da gelecekteki tufandan söz ederken "insanlar kabaran denizi ve dalgaların azgınlığını görünce korkudan öleceklerdir" ifadesini kullanmıştır. Bu sonuna ermekte olan 5. İrk, bilimi en uç sınırlarına kadar vardıracağı, ama gelecekteki 6. İrk'in uğraşısı insanları metafiziğe doğru sevk etmek olacaktır. Bu, "ruhun bilimi"dir ve bu kutsanmış ırk yeniden ilâhî plâna, Çiva-Parvati'nin plânına (Hristiyanlıktaki Kutsal Ruh) dokunmayı başaran ırk olacaktır ve böylece bu ırk Altın Çağı'ı yeniden bulacaktır.

BÖLÜM VI

DÜNYANIN KURTARICISI ÇİVA

Kutsanmış 6. İrk Çiva-Parvati'ye emanet olacaktır ve o da İsa'nın dediği gibi sonuncu büyük ırkın, yani 7. İrk'in şafağına kadar bunun **Teselli Edicisi** olacaktır. Tanrıların tekâmülleri bizimkine paraleldir. Brahma'nın yerini Vişnu'ya ve onun da yerini Çiva'ya bıraktıklarını gördük. 6. İrk'in sonunda Vişnu yönetimi tekrar devralacak, Brahma da sonra onun yerine geçecek ve **kâinatın** bir Anka (föniks) kuşu misali, küllerinden yeniden doğmasını beklerken, dünyanın sonuna dek hüküm sürecektir. Evolüsyon ve enevolüsyonun kesiştiği o büyük **kırılma** noktası bizim ırkımızdan, yani 5. İrk'tan geçmekte ve insanlığın **ayıklanması** için gerekli olan imtihan da zaten şu anda gerçekleştirilmektedir.

"**Tercih saati**"nde ağaca, meyvelerine bakarak değer biçilecektir, yoksa yanıltıcı yapraklarına bakarak değil... Çünkü tüm insanlık içinde, 7. İrk'in da sonunda, Yuhanna'nın Vahyi'nde (Apo-kalips) bildirdiği gibi 144.000 büyük inisiyê çıkacaktır. Bu, tüm inisiyelerin gördüğü bir rüyettir ama, sadece Yuhanna bunu yazıya dökmüştür. Matta da İncili'nde aynı şeyi ifade etmiştir. Yunanlılar ise "seçme saati"ni belirtmek için orijinal bir fikirden hareket ederler. Biz 5. İrk'i ilgilendiren o olumlu ve olumsuz arasındaki seçimde, bu hayatî sorunu Venüs'ün üç eşlikçisi olan "**Üç İlâhe**" (*) ile temsil ederler. Bunlardan ilki olan Euphrosyne (ruhun neşesi) elinde bir gül tutar; bu, güzellik ve arılığın sembolüdür. İkincisi olan Thalia (yeşeren) bir **mersin ağacı dalı** tutar; bu, doğanın sirla-

(*) *Kharit'ler: Yunanca Kharites. Latince Gratia. Eski Yunan dininde bereket tanrıçaları.*

rının bilinmesinin sembolüdür. Üçüncüsü yani Aglaia (Parlayan) elinde bir **oyun zarı** tutar; bu, insanlığın **nihaî kaderini ve ayıklanmasını** sembolize eder. Her birimiz elimizde **birer oyun zarı** tutuyoruz... **İyi sayıyı atabilecek miyiz?** Bu tamamen **tekâmülümüze** bağlıdır. Lotüsü, o **beş** yapraklı kutsal çiçeği hatırlayalım. Bu sayı **Güneş Tanrısı'nın, Kurtarıcı'nın, Dünya'nın başlangıcından sonuna** dek var olan **yedi büyük irkin Efendisi'nin** sayısıdır.

Bunca kandirmacanın arasında gerçeği tanınanın en iyi yolu ağaç hakkında meyvelerine bakarak hüküm vermektir, saf ve faydalı meyveler vermeyen her ağaç sökülmeğe mahkûmdur.

Dağdaki Vaaz'da, bu son imtihanı **başarıyla** geçebilmemiz için gerekli tüm **pozitif** cevaplar mevcuttur. Sadece bunları yerine getirsek bile yeterlidir. Ya da Buda'nın sekiz aşamalı yolunu, veya dünya üzerindeki tüm büyük dinî etiklerin gösterdikleri yolu samimiyetle izleyelim. Ortaya konmuş olan gerçek gayet sadedir ve geri kalanı ise Maya tarafından şaşırtılmış insanların gördükleri illüzyonlardan ibarettir.

Aslında Çıva bizlerdeki **çokluk** şuurunu yok eden Tanrıdır ve bununla, bizlere **birliğin** yüksek şuurunu vermektedir. Bu şuur kâh Çıva ile birleşmede, kâh yükselişin sonunda evrenimizin yaratıcısı büyük Tanrı Brahman'da erimede vermektedir.

Zeus ve Poseidon gibi, Çıva'nın işareti de Boğa burcunda hayatın ilk izini kazımış olan *beyaz boğadır*; adı Nandin'dir ve tekâmül etmiş olanların ruhsal hasatı, bu ilâhî izde filizlenecektir. Çıva, insanları ve çocukları demonlardan (iblisler, şeytanlar) korur.

Büyük Yılan Vasuki, evrenimizi denizden çıkarmak için kuyruğuyla süt denizini karıştırırken, Yılan henüz çok nazik durumdaki âlemi zehirleyebilecek olan zehirini (Kalakuta) tükürdü. Çıva bu zehiri avucunun içiyle yaladı ve yuttu! O günden itibaren boğazı mavi oldu; onun "koruyucu" (Nila-Kantha) adı da buradan gelir.

Başka bir seferinde Ganj nehri gökleri *terk edip de dünyaya düştüğünde*, bu yığın su kütlesi dünyayı boğmak ve yok etmek tehlikesi yarattı! Çıra saçlarını ortaya yayararak, bunlardan koruyucu bir yastık yaptı ve bunu gökten düşen dev şelâlenin altına yer-

leştirerek, sarsıntıyı durdurdu ve dünyayı kurtardı. Tüm kutsal ırmağların kaynağı göktedir ve üç güzergâha ayrılırlar. Kutsal ırmağın olan Ganj da üç güzergâh izler: 1) Gökten (Mandakimi) iner; 2) Dünyasal güzergâhın adı Ganga'dır; 3) Bhagavati denen cehen-nemî ya da yeraltı güzergâhı vardır.

* * *

Trinitenin (üçlem) üç Tanrısı birbirlerine benzerler: Yaratılış, Brahma'nın eseridir; Vişnu, Kelâmı ile maddî âlemi yaratır, onu korur ve devamını sağlar. Aynı şekilde yaradılanları da korur ve devam ettirir. Bu işinde, Çiva'nın, âlemin Anası (Pavarti) olan negatif güçlerinden yardım görür. Tüm büyük Tanrılar cinsiyetsiz olduklarından kendilerinde çift bir enerji vardır, yani pozitif-negatif, ki bunu, Çiva'da ve karısı Pavarti'de bütün yaratma eylemleri sırasında görürüz. Yokoluş (tahrip) içinse bu, Çiva-Kali olacaktır.

Siklusların (devrelerin) sonunda Çıva bir **harap edici** olarak kıtaları, ırkları, ulusları, bireyleri tahrip eder. Bunu Siyah Kali'nin negatif polaritesi (kutupluluk) ile yapar. Hayat tarafından kullanılmış ya da tekâmüllerini daha ileriye götürebilmekten **aciz** görünen formları tahrip eder.

Bilgeler şöyle derler: "Ölüm, Tanrıların **paha biçilmez** bir hediyesidir. O olmasaydı, tekâmül imkânsız olurdu ve beşerî **deha** gelişme imkânı bulamazdı."

* * *

Bu arada, Hindu geleneğinin en büyük bilmecelerinden birini, yani maymun Hannuman'ın sırrını aydınlatmaya çalışalım. Bu maymun, Tanrı Rama'nun sadık dostudur ve fil başlı Tanrı Ganeça gibi o da Batılı insanları bir hayli düşünmeye sevk etmiştir. Hindistan'ı ziyaret eden turistler bir maymun için tapınak inşa edilmiş olduğunu görünce şaşkınlığa düşmüşlerdir. Aslında Hannuman sembolü onlara da *tamamıyla uygundur*. Maymun ilkel formdaki, ilk hâlindeki insanı sembolize etmektedir. Yani henüz yeni soğumaya yüz tutmuş olan antik Lemurya toprağı üzerindeki, ancak

dört ayak üzerinde yürüyebilen insanı sembolize eder. O devirde tüm insanlar hayvanı andırıyorlardı. *Henüz iki ayakları üzerine dikilmemişlerdi* ve maymun Hannuman ile büyük benzerlikleri vardı. Bu, insanın maymundan geldiğini göstermez; tam tersine, maymun insandan türemiştir. Şuursuz bir hâlde olan ve ilâhî yasaları henüz bilmeyen ve bu yüzden de mazur durumdaki insanların, o devirdeki çarpık faaliyetlerinin sonucunda olmuştur. Bu ilişkiler pithecoide (pitekoid) maymunların ırkını meydana getirmiştir. Antropoide (antropoid) maymunlar Atlantis insanların eseridir. Bu, diğeri gibi affedilebilir bir iş de değildir. Çünkü bu insanlar diğerlerine göre bir hayli şuurlanmışlardı.

Hannuman *şimdiki ve gelecekteki* sofuların (zahitlerin) bir modelini oluşturmaktadır; sahip olduğu *her şeyi* ortaya koyar: Gücünü, çevikliğini, zekâsını, saflığını, sevgisini, kalbini ve ruhunu hep sahibi için, her şeyiyle *taptığı* Tanrı Rama için adar. Sahibi'ne benzeme isteğinin gücü sayesinde O'na *benzememiş* ve o da Rama olmuştur! Hannuman artık bir maymun değildir, bir insan da değildir, ama bir Tanrıdır ve o *tapınak da bir Tanrı için yapılmıştır*.

Onun ulûhiyetini ispat etmek için, efsane bize şu masalı anlatır:

Bir gün, yarı kardeşi olan ve beş Pandava kardeşten biri olduğundan dolayı kutsiyet yolunu izleyen Bhima, ondan kendisine ilâhî şekliyle görünmesini istedi (Pandava kardeşler İndra'nın enkarnasyonlarıdır. Kibirlerinden öfürü bedenlenmeye mecbur edilmişlerdir! Tıpkı Hristiyanların asi melekleri gibi, aslında bunlar *tabiatın beş gücüdürler*; tıpkı günümüzde, 5. Ana İrk'ta faaliyette olan beş Tattva gibi). Bunun üzerine Hannuman öyle boyutlara ulaştı ki, tüm ormanı kapladı. Ardından Vindhya Dağları'nın üzerine yükseldi ve parlaklığı güneşin parlaklığına eşdeğer bir hâlde geldi ve Bhima'yı gözlerini kapamaya mecbur etti. Hannuman ona şöyle dedi: "Günahsız olan sen, beni sadece şimdilik aldığım boyutlarla görebilirsin, ama ben bunları dilediğimce arttırabilirim."

Büyük demon Ravana'yı tek başına yenebilirdi, ama nezaketinden ötürü sahibini bu büyük zafer ve şereften mahrum etmek is-

temedi. Hannuman sadakati, cesareti, alçakgönüllülüğü, sabrı, kendini feda edişi ile *kemâle* erdi, Sahibi'ne kadar yükseldi. Bu yüzden Hintliler onu severler, saygı duyarlar, onu taklit etmeye çalışırlar. Hannuman'ın hikâyesi aslında *insanın* hikâyesidir. Maymun, ilkel insanın *hayvan* tarafını meydana çıkarmak için ortaya konmuştur. Alelâde maymun bir taklitçidir, ama Hannuman bir Tanrıyı taklit etmiştir ve Tanrısına benzer bir hâlde gelmiştir. Bu örnekle bizlere, insanların hayvanî tabiatlarına rağmen binlerce ıstıraplı ölüme ve reenkarnasyona maruz kalmaya mecbur olmadıkları, muzip Maya tarafından kurulan tuzaklara yakalanmak yerine, Hannuman gibi, Tanrılarına olan inançlarını ve kendilerinin de ilâhî oldukları bilgisini muhafaza ettikleri ve her şeyde Tanrılarını taklit etmeye çalıştıkları takdirde, doğum ve ölümlere mecbur kalmayacakları anlatılmak istenmiştir. Hannuman, tam bir sadakat göstererek bir kahraman hâline gelmişti; halbuki Yunanlı kahraman Herakles (Herkül) bunu iradesinin gücü ile başardı. Ama Hannuman aynı sonuca tatlılıkla ve *kalp* ile ulaştı. Hannuman, daha ziyade, Tanrı'ya tefekkür (meditasyon) ve *sevgi* ile ulaşan yegâne Yunanlı kahraman olan Narsis'e benzer. Şurası da bir gerçektir ki, bu iki kahraman arasında büyük bir zaman farkı vardır. Hannuman maddî âleme iniş *engel* olurken, Narsis ise bu maddî âleminden Olimpos'a *yeniden çıkışı* başarmaktadır (Not: İnsanlığın inışı Tanrı için *gerekliydi*, yoksa plânı gerçekleşemeyecekti. "İlk günah" olmamıştır, Âdem ve Havva sadece Tanrı'ya "boyun eğmişlerdir").

* * *

Çiva'ya öncelik tanıyan çağdaş Hindistan, Brahmacılar ve Vişnucular arasındaki Tanrılar savaşına son vererek, evölüsyonu sıkı bir şekilde izlemektedir. Modern dinin başlıca *amacı* durumuna gelen Çiva, insanlara kurtuluşun en emin ve en akılcı yolunu göstermektedir. Çünkü insanlar ikinci prensip olan Vişnu'ya ulaşmadan ve bunun ardından da hürriyetlerini Brahma ile birleşmede sona erdirmeden evvel Çiva'dan *geçmek zorundadırlar*. Bu zincirleme bağlantıyı gerektiren sert inisiyasyon yasası *bunu icab*

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

ettirmektedir.

Bu dinsel çağdaşlaşma hareketiyle Hindistan, tüm ulusların başında yer almaktadır ve Hristiyanlar için **Teselli Edici'ye**, diğer bir deyişle gelecekteki 6. İrk'in Sahibi'ne ait olan 3. İncil'i açmıştır. Çünkü inisiyasyonda, Tanrılar tarafından çizilen yolu izlemek ve bunu yaparken de *menzilleri zorlamamak gerekir*. Daha önce Çivacı olmadan, Brahmacı ya da Vişnucu olunamaz.

* * *

Bundan sonraki bölümlerde Hint geleneğini Yunan geleneği ile kıyaslama imkânımız olacak. Her ikisinin kahramanları birbirinden farklıdır. Yunan kahramanları **kutsal** bir hiddetle harekete geçmiş olup, yaptıkları savaşlar aslında insanın kendine karşı olan kavgalarıdır. Bunu Aziz Augustin şöyle tanımlayacaktır: "Aslında, kalbimin derinliklerindeki bu mücadele **benim** yine bizzat **kendime** karşı olan bir savaşımdı."

İlk Ari alt ırk olmasından dolayı Hint, tüm dinlerin anası olmuştur. Ve 7. İrk zamanında yönetimi alacak olan yine odur, çünkü **evrensel** din içinde ilk eriyecek olan odur. Çünkü Mesih'i gerçek Güneş Kelâm olarak *bizden önce* tanıyacaktır; Hindistan'da Tanrı'ya insanlar tarafından çeşitli isimler verilmiş olduğu ve bu isimler yüzünden savaşmanın gereksiz olduğu, çünkü **herkes** için Tek Bir Tanrı'nın mevcut olduğu bilinmektedir.

Bu bölümü, insanlığın büyük dinsel geleneklerini karşılaştıran bir şema ile bitiriyoruz. Çünkü bunların hepsi kutsal **Dekad**'da (10 bölümden oluşan) birleşirler. "10", Tanrı'nın sayısıdır; başlangıçta, henüz ilâhî bir durumda iken insanın da yer almış olduğu Dekad'dır. Dünyanın çılgınlıklarında kendini kaybetmiş olan insan, şayet bütün ruhu ile isterse ilâhî ailesine ve kaybolmuş kuzusunu arayan semavî Babası'nın evine milyonlarca yıllık ayrılıktan sonra dahi kavuşabilir. Bu şemalar, ancak Yarattışın ve Tanrıların "inisi"nin safhalarını gözümüzün önüne getirmeleri açısından birbirleriyle kıyaslanabilirler. Örneğin Hristiyan mitolojisinde Tanrıların yerine onların mümkün olabilecek en aşağı seviyeye kadar inebilen "sudûrları" (emanasyonları) getirilmiştir. Hristiyanlar

Dünya'nın Kurtarıcısı Çıva

MISIR	HİNT	YUNAN
PTAH GEB  ATUM-RA OSİRİS  İSİS HORUS THOT  NEFERTİ İNSANLAR	BRAHMAN SARAVASTİ  BRAHMA İNDRA  VIŞNU KRIŞNA PAVARTİ  ÇİVA İNSANLAR	URANOS REA  KRONOS ZEUS  HERA DİYONİZOS APOLLON  ATHENA HERMES  ARTEMİS İNSANLAR
KELT DİNİ	KABALA	HRİSTİYANLIK
OIW DANA  HU-KARDAN LUG  KORİDWEN Güneş OGMI Kelâm CERNUNOS  EPONA BRİXIA İNSANLAR	KETHER BİNAH  CHOKMAH GEBURAH  CHESED TİPERETH HOD  NETZACH YESOD MALKUTH : DÜNYA	TANRI KERUBİ'LER  SERAFİN'LER HAKİMİ-YETLER  FAZİLET-LER (DOMINATIONS) (VIRTUS) GÜÇLER- (PUISSANCES) MESİH ARŞE'LER  ARKAN'LAR (ARCHÉES) (ARCHANGES) MELEKLER (ANGES) İNSANLAR

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

bunlara "Hiyerarşiler" adını vermişlerdir. Diğer taraftan Kelt ve Yunan mitolojilerinde, hayvan-insanlar "zihin" ile donatıldıklarında bir Tanrıçanın ortaya çıkarak evölüsyondaki (tekâmüldeki) yerini aldığını görürüz. Bu, bizim 5. Ana Irk'ın başlangıcındadır ve Kelt mitolojisinde Tanrıça Epona'dır, Yunan'da ise güçlü Athena'dır, "Baba'nın Zekâsı"dır.

Bütün Güneşli Kurtarıcılar (Mesihler) tüm geleneklerde yer alırlar: Horus, Krişna, Diyonizos, Ogmi, Tipereth ve en son olarak Hz. İsa. Geriye iki ırk rehberi daha kalıyor ki bunlar da gelecekte, yani 6. ve 7. Irk'larda ortaya çıkacaklardır. 6. Irk için, Teselli Edici (Kutsal Ruh) ve 7. Irk için Baba, ya da onun "Öz sudûru" olacaktır.

YUNAN

"Sırların amacı, ruhları prensiplerine, ilk ve son hâllerine yeniden getirmektir. Yani kendisinden aşağı inmiş oldukları hayata, Tanrı'ya, Diyonizos vasıtasıyla onları geri döndürmektir."

Olimpiodor

ANTİK YUNAN SIRLARINA GİRİŞ

Mısır ve Hint sırlarına bazı bakış açılarını gözden geçirdik. Yunan ile de yaratılışa ve kurtuluşa ilişkin, ince bir zekânın ürünü olan mitlerine nüfuz edeceğiz. Tanrıların ve insanların yaldızlı efsanesi, nihai hürriyetlerini elde etmek ve gelmiş oldukları Olimpos'a yeniden dönebilmek için yapabileceklerinin en iyisini yapmaktan kaçınmayan mistler (veya kahramanlar) tarafından kullanılan pek çok ve çeşitli yolların bir toplamını oluşturmaktadır. Antik Yunan'ın şairleri ve nüfuzlu hikâyecileri bizlere **hermetik** yapıda harikulâde efsaneler bırakmışlardır. Çünkü onların birçoğu çeşitli derecelerden inisiye idiler ve *büyük zekâları* sayesinde sırlarla rahatça oynayabiliyorlar, böylece de bilginin yabancıları olanların ve inanmayanların bu sırların **mesajına** zarar vermelerini engellemiş oluyorlardı.

İnsanın hürriyetine götüren **içteki** yolu bulan Hint'in Buda'sının aksine, Yunanlılar, İncil'de geçen bir cümlede ifade edilen "Tanrı'ya **şiddet ile ulaşılabilceği**" bilgisini uygulamaya koymuşlardı! Yunanistan'ın kahramanlar ordusu bunun göstergesidir ve sadece Narsis bunların dışında kalır. O bir mistiktir, tıpkı Buda gibi **seyir ve temaşaya** dalmış biridir.

Mısır, Tanrı'ya ayin majisi ile, Hint de vicdanî muhasebe, kayıtsızlık ve meditasyon-konsantrasyon ile yaklaşıyordu. Yunan ise dövüşü tercih etmiştir. Tanrı'ya ulaşmak için dövüşmeyi, insanın **kendine** karşı göğüs göğüse dövüşmesini seçmişlerdir.

Zira *şiddet Tanrı'ya karşı değil, insanı esaret hâlinde tutan, milyonlarca yıl boyunca gelişip kök salmış olan kötü alışkanlık-*

larına karşı, arzu ve tutkularına karşı kullanılmalıydı ve her bir alışkanlığın yenilmesi, mitolojideki bir canavarın ölümü ile temsil edilmiştir.

Hint "durağan, sakin" azizleri sever; Yunan ise, yolları üzerine Tanrılar ve Tanrıçalar tarafından konulan tüm engellere, Onlarla eşit bir seviyeye gelmiş olduklarını kanıtlamak için saldıran "dinamik" azizleri sever.

Yunan Tanrıları zayıflardan hoşlanmazlar; güçlü ve cesur insanları severler ve Truva savaşı da bunun en ikna edici açıklamasıdır. Bu "hayali" savaş, dâhi ve muzip Homeros tarafından tahayyül edilmiş olup, günümüze dek, yanlış bir kanaat eseri olarak "Olimpos Tanrılarınun isteği ile harekete geçirilmiş olan, Tanrıların kendi aralarındaki savaşları" olarak muhafaza edilegelmiştir.

İnisiyator Tanrılar, bu ilâhî savaşta kutsal Truva kentini koruyan Tanrılarla, başka bir deyişle Baba'nın, yani Zeus'un gözetiminde olup da kurtarıcı vazifelerinin kutsiyetine yeterince hazırlanmamış olan insanlarla karşı karşıya geldiler.

Ama bu büyük savaş "içteki" Tanrı'yı diriltmeye yetmedi. Öyle bir an geldi ki bu sonucu elde etmek için "vicdan muhasebesi"nin gerekli olduğu bir durum oluştu ve Homeros, Odiseus'un (*) zekâsından bunu fişkırttı (Odiseus burada, zekâ ile bezenmiş 5. İrk'in prototipidir) ve sembolik tahta at, kahramanımıza ve arkadaşlarına kutsal şehri ele geçirme imkânını sağladı.

Truva atı sembolü bunu bizlere açıklamaktadır. Gök'ü yeniden bulmadan önceki o yüce savaş, atın karanlığında, sessizlikte cereyan etmelidir. At, burada insanın fizik bedenini temsil etmektedir ve Diyonizos, yani içteki, güneşe ait Tanrı bu atın içinde dirilecektir. İnsan bu Tanrıyı diriltmek için ikinci kez doğacak ve Diyonizos ile birlikte ahenk içinde Olimpos'a çıkacaklardır.

Bu savaşta yer alan bütün mistlerin hepsi de kurtuluşa adaydırlar, ama inisiyatik mertebelerine göre değişik derecelerde olmak üzere... Ayrıca, pek çoğu da muvaffak olamayacaktır. Efsane, bunların düşmanları tarafından öldürüldüklerini söyler. Bundan, onların fizik hayatta değil, ebedî hayatta öldüklerini anlamak lâzımdır,

(*) Batı dillerinde "Ulyse" diye geçer. Lâtince "Ulyxes" den türemiştir.

çünkü bu savaş, Truva savaşı, "hayal ürünüdür, kurgudur".

Himaye ettikleri kişilerin kalitesini göz önünde bulunduran Tanrılar ve Tanrıçalar, gözdelelerinin hayatını kurtarmışlar ve onlara imtihanlara yeniden başlama imkânını sunmuşlardır. Tıpkı ileriki zamanlar için muhafazaya alınmış olan Aineias (*) gibi!

Savaş inanılmayacak bir biçimde başlar! Sorumlusu, Aşk Tanrıçası Afrodite'tir! Ardından Ksanthos (Skamandros) nehri Aşil (Akileus) ile mücadeleye girer ve gücü tükenmek üzere olan kahramanımız, Ateş Tanrısı Hephaestos'tan ilâhî denebilecek bir yardım alır. Athena'ya gelince, küstahça bir tarafgirlik gösterir. Truvalılar'ın oklarının ya da mızraklarının yönünü saptırır, sonra da bu adaletsizlikten hoşnut olmayarak onların ellerine, atıkları ve hedefine ulaşamamış mızraklarını yeniden verir!

Bu "tek bir damla bile kan akmayan" vahşi savaşta (!) kahramanların, ölümlü bedeninin ölümsüzlüğe kavuşması için beşer doğasından kaynaklanan her şeyi atmaktan başka bir gayeleri yoktur.

Tüm bu inanılmaz olaylardan sonra, bunun klâsik bir savaş olduğuna kim inanabilir ki? Truva kentinin harabelerini bulan ve Truva'nın Agamemnon ve Aşil tarafından kuşatıldığını düşünen arkeologlar belki... Diğer bir kısmı da Ağrı (Ararat) Dağı'nda, Nuh'un Gemisi'ni bulmak için keşif grubu oluşturmuşlardır. Halbuki söz konusu olan "sembolik" bir gemidir! Tüm eski kentler pek çok kez kuşatılmışlar ve tarihleri boyunca defalarca yeniden inşa edilmişlerdir. Truva da bunlardan biridir. Şunu anlamak gerekir ki, Yunan mitolojisi cahillere sıkıca kapalı, âdeta mühürlü bir kutsal kitaptır, tıpkı Tevrat gibi... Torah, okuyucularını daha en başından mühürlü olduğu konusunda uyarır: "Torah'ın (Yasa) her kelimesi yüksek bir anlam ve yüce bir sır kapsar... Torah'ın kendisi yerine sadece Torah'ın elbiselerini alanlara ne yazık. Basit insanlar elbiselerin altında saklı olanı görmezler; daha iyi eğitim görmüş kişiler ise elbiselere değil, bunların örttüğü şeye dikkat ederler." Bu tavsiye, tüm eski geleneklere uygulanabilir. Nitekim Pavlus, Tite'ye, müritlerin Yahudi tradisyonunda geçen tüm masallara ve kinayelere inanmaktan kaçınmalarını öğütlemesini söylemiştir.

(*) Aineias: Lâtincesi Aeneas. Afrodite ile Truvalı prens Ankhises'in oğlu.

Mitolojilerin tabiatında zihinsel yoldan anlaşılmaya izin vermeyen bir karakter vardır, çünkü o takdirde "maji"lerini yitirme tehlikesi doğar. Başlıca amaçları konuya vakıf okuyucunun, **ruhunda** hissetmiş olduğu pek çok çarpışmayı takiben gelen bir tür aydınlanmaya sebep olmaktadır. Mitolojileri kendi aralarında mukayese ederek, bu ifşa edici kıvılcımların sık sık oluşması mümkündür. Mitolojilerin hepsi kutsal **bilmecelerdir** ve hepsi de şu iyi bilinmesi gereken "Ortak Gövde"den, İlksel Büyük Gelenek'ten kaynaklanmaktadır.

Günümüzde bir din adamı çıkıp da "**tek bir kitaba** bağlananlara çok yazık" dese ona hak verimiz; çünkü her din, diğer dinlerle *paralel olarak ele alınır*sa daha iyi anlaşılır. Bu kitap da bir gelenekten diğerine sıçramakta ve onları **yukarıda, ortak** kaynakta birleştirmektedir. Eğer her şey Tanrı'ya aitse, **herkes için tek bir Tanrı vardır**.

Tüm gelenekler birbirlerini tamamlarlar, güçlendirirler ve karşılıklı olarak aydınlatırlar. Buna, gelişini hazırlamış oldukları Hristiyanlık da dahildir (*). İsa, "Göklerin krallığının masasına oturmak için Doğu'dan ve Batı'dan geleceklerdir" demiştir. Yuhanna'nın İncili'ndeki bir ifadesinde de şöyle der: "Ve bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var ki, onları da getirmeliyim, benim sesimi işitecekler; ve tek sürü, tek çoban olacak." (Yuhanna 10:16) Bağnaz olanların dikkatine sunulur!

Gelelim eski Yunan'a. Şairlerine, filozoflarına, kutsal sirlara inisiye olanlara ve seçkin tabakasının yüksek ruhaniyetine ve dinsel şevkine bakarak denebilir ki, Olimpos Tanrıları, toprağı Tanrılarınca kutsanmış bu ülkenin semalarında, Ruh'un şahane bir ağını dokumuşlardır ve daha önce başka bir âlemde olan insanlar buraya kendi istekleri ile, Helen ve kız kardeşlerinin güzelliğinden büyülenmiş olarak gelmişlerdir.

Tanrılar, Yunan **mesajı** ile birlikte, eski dünyaya, Tanrılara yakın olma arzusunu veren son meşaleyi de yakmış oldular. Böylece de en güzel meyvesi, yeryüzünde **bedenlenmiş** olan Güneş

Kelâm'ı ağırlamak olan Hristiyanlığın yolunu açmışlardır... **tercih saati** gelip çatmadan önce. Ancak bu saat gelmiştir ve **bizler o saati** yaşamaktayız.

(*) Bütün dinler de prensipler olarak Müslümanlıkta birleşmiştir. Fatiha Suresi bunu ifade eder. (Ruh ve Madde)

BÖLÜM I

ESKİ YUNAN'IN SIRLARI

Sırlar üzerindeki incelememiz, insanlığın araştırmak, çalışmak ve fethetmek zorunda olduğu maddede kendini kaybetmesinden önceki eski geleneklerin dünyaya en son geleni olan antik Yunan sırları ile sona erecek.

Maddenin bu fethedilişi zekânın, zat suurunun, ferdiyetin ve hürriyetin gelişimi ile beraber olmaktadır. Ayrıca, **olgunluğumuza** da son bilimsel fetihlerden kısa bir süre önce ulaştık ve düşünce ve faaliyetlerimizin yüzde yüz sorumlusu durumuna geldik. Bu da bizlere, mensubu bulunduğumuz 5. Ana Irk 'ın (Kök Irk) son imtihanına katılabilme imkânını vermektedir.

Bu yüzdendir ki, Yunan düşüncesi bütünüyle Batı düşüncesini ve özellikle de Avrupa düşüncesini çok etkilemiştir. Her şey, vakti geldiğinde, **tam saatinde ve iyi belirlenmiş** bir amaç doğrultusunda gerçekleşir. Ama bu gerçek yine de insanları *tarihi kendilerinin meydana getirdikleri* düşüncesinden kurtaramaz!

Yaratıcı, insanlara bu imtihanı geçmeleri için mümkün olan en fazla şans tanımak amacıyla **iki ışık** yükseltmiştir: Biri Doğu'da, Buda suretinde, diğeri de Batı ile Doğu arasında, İsa suretinde... Bu himaye edici **hükümün** bizleri uğursuz alışkanlıklarımızdan, egoizmimizden, nefretlerimizden, savaşlarımızdan ve dinsel-politik tabularımızdan kurtarıp kurtarmadığına **hüküm** vermek de bizlere kalmaktadır.

Maddenin fethedilişi başarılmış gibi görünmektedir; buna karşılık yüksek ruhaniyetin fethi ise dev bir yenilgi durumundadır. Merhametsizliğe, barbarlığa, önüne geçilemeyen tutkulara bir

Eski Yunan'ın Sırları

dönüş vardır. Ahlâk, şeref, kendine saygı giderek yitirilmektedir ve şiddetini giderek arttıran bir cinsellik tüm değerlere baskın çıkmaktadır. Ama şu anda mesele, yüzyılımızın bir davasını yapmak değildir. İsterseniz biz şimdi yeniden eski Yunan'a, **aktif** yaratılış Tanrıları dönemine geri dönelim.

Fikirleri daha iyi sabitleştirmek amacıyla "ön yaratılış"ın, kozal plânın (*) son alt plânlarında, ilâhî âlem ile tezahür etmiş âlem arasındaki sınırdaki durmuş olduğunu söyleyelim. Pek tabii ki yaratılış bu bölgede durmuyordu; plânları katederek, insanlardan saklanarak fizik plâna kadar, Dünya'nın merkezine kadar iniyordu.

Önce toprağı, sonra toprak altını ve ateşe ait tabakaları oluşturdu ve gücü, Dünya'nın merkezinde bir denge hâlinde kaldı. Bu merkezdeki madenî tabakalarda, **manyetik alanlara dönüşmüş** hâlde ilk ateş bulunur.

Su, ateşi izledi; ama o kadar aşağı inmedi. Ruhsal kaynaklarına yeniden çıkış saati gelinceye dek arzın üst tabakalarında kendi içine çekildi kaldı. Çünkü inmiş olan her şey, günün birinde neşrolduğu kaynağa yeniden **çıkma** zorundadır.

Bu yüzden Hint'te envölüsyon ve evolüsyonu Yüce Varlığın nefes alış verişi ile kıyaslarlar. Svava, yani nefes, yaratılmış olanı Büyük Mimar Brahman'ın göğsünden çıkarır. Nefes verişin sonunda Brahman yeniden nefes alır ve yaratılmış olanı tekrar içine çeker. Yunan'ın **Uranosu** da aynısını yapar, ama kendisinden dışarı yolladığı, **düşüncesidir**. Ve bu, tıpkı Brahman'ın nefes alış verişi gibi bir ritme(ahenk) bağlı olarak çalışır. Tıpkı Brahman'ın nefes

(*) Kozal plân: Teozoflar, Hint geleneğine de dayanarak evreni de tıpkı insan gibi 7 plân olarak kabul ederler. Buna göre en kaba olandan, yani fizik plândan başlayarak en seyyal olana doğru olan 7 plân, şu isimleri alır:

- | | | |
|------------------|---|-----------------------------|
| (7) Atma Plânı | } | ÖLÜMSÜZ İLÂHÎ ÜÇLEM (MONAD) |
| (6) Buddhi Plânı | | |
| (5) Kozal Plân | | |
| (4) Mantal Plân | } | ÖLÜMLÜ MADDİ BÖLÜM |
| (3) Astral Plân | | |
| (2) Esirî Plân | | |
| (1) Fizik Plân | | |

alış verişinde her içe çekişin, âlemi kozmik bir geceye sokmasına ve orada, büyük Tanrı'nın, elde edilen sonuçların bir bilançosunu yapmasına ve tefekküründe yeni bir evren siklusunun (devresinin) prensiplerini hazırlamasına benzer.

Bir evrenin sonunda, Tanrılar, insanlar ve şeyler, *tohum hâlinde* uykuda kalırlar ve bu uykudaki tohumlarla yeni bir evrenin tohumlanması kullanılacakları, gelecekteki o yaratılışın şafağı sökene dek beklerler; çünkü Tanrı, âlemler yaratmaya asla ara vermez. Bu, "bizlerin ya da bir âlemin, ölümden sonra hiç olacağı" fikrine de bir son vermektedir. Bizler hepimiz, sonsuz hayat siklusları içinde **ebediyen** sıralanmış durumdayız ve bu sürekli yenilenmeyi hiçbir şey önleyemez. Zaten hiçbir şey, insanın Tanrı'nın bağrına yeniden girmesini engelleyemez; o, O'nun suretinde yaratılmıştır. Gerçi bunu unutmuş durumdadır ama beşerî şartları **kesinlikle** terk edip aslî vatanını bulmak da onun vazifesidir; bunun sayısız örnekleri de mevcuttur.

Bazı insanlar hürriyete kavuşmuşlar ve Elize Bahçelerine (Champs-Élysée; efsanede faziletli adamların ve kahramanların oturduğu yer) ya da Nirvana'ya girmişlerdir. Bizim âleminizde yeniden doğmayacaklardır ama bundan sonraki evrende, ancak bu kez insan olarak değil, yaratıcı bir Hiyerarşi olarak hizmet edeceklerdir. İnsanlar, "Özgün Yaratıcılar 10. Hiyerarşisi"ni oluşturmaya davet edilmişlerdir. "Aslî" diyoruz çünkü **epijenez (*)** sayesinde insanlara, *tüm hayatları boyunca yaptıkları ve dolayısıyla Yaratıcı'yı ufak işlerle uğraştırmaktan koruyan ve yükünü hafifleten* milyonlarca deneyleri **sonucunda**, büyük bir etkinlik hürriyeti tanınmıştır.

Eski Mısır'ın rahipleri bunu zaten biliyorlardı. Göğü ziyaret eden ve tanımadığı bir grup Tanrı görerek "Bunlar da kim?" diye soran bir seyyaha Thot-Hermes şöyle cevap veriyordu: "Onlar mı? Onlar insanlardır."

Evrenimizin yaratılışında yüksek fonksiyonları üzerlerine alan dokuz Hiyerarşi arasında, *diğer evrenlerdeki* tekâmülün meyvesi olanlar da vardır. Bunların en aşağıda olanları da evrenimiz gezegenlerinden bazılarının ilk devirlerinde meydana gelmişlerdir:

(*) *Tohum hâlinde yaratılış. Sıralı oluşum.*

Venüs, Merkür ve Mars gibi; ve onlar yeryüzü insanlarından **çok daha gelişmiş** bir durumdadırlar. Bizler, tekâmülümüzün arka safarlarda kalanlarını oluşturuyoruz.

Yuhanna'nın Vahyi'ndeki lekesiz elbiselere bürünmüş 144.000 seçilmiş kişiyi hatırlarız. Şurası besbellidir ki, bu muazzam "sürüp giden yaratılış" işinde, Arkanj (Archange-Büyükmelekler) ya da Arşe (Archée) olmayanlara, yani büyük yönetici olmayanlara da yer vardır. Müdür yardımcıları, mühendisler, bilim adamları, şantiye şefleri, usta başı, kalifiye işçiler gibi mevkiler ve iyi iradeye sahip insanlar da olacaktır; Tanrı geriye kalanları kullanmasını bilir.

Bir örnek: Güneş'ten geçmiş seçilmişler arasında bulunmayan Ay Pitrisleri (*), ilk insanların spiritle babaları olmuşlardır; insan nesli için "ayıklanmış tohum" hizmeti görmüşlerdir. Parantezimizi kapayalım ve tekrar antik Yunan'a dönelim.

Mitoloji bize şöyle der: Âlemi yenen ve barışa kavuşturan Zeus, Gök'ün sahibi olarak hüküm sürüyordu; çalışması sona ermişti

(*) *Ay Pitrisleri: Yazar, burada teozofların, özellikle de H.P.Blavatsky'nin "Gizli Doktrin" (Doctrines Secrètes) adlı eserinde verdiği bilgilerle hareket ediyor. Buna göre, Güneş Sistemi'ndeki her bir gezegenin hayatı birbirine bağlı 7 halkadan oluşur. Bunların tümü o gezegenin yaşamı esnasında geçirdiği evrelerdir ve yedincinin sonunda bu hayat biter. Dünyamız da bu 7 hâlden geçmektedir. Bugünkü tezahür ettiği hâl, yani "Dünya" dediğimiz hâl, bu gezegenin 4. periyodudur. Geriye üç periyot (dönem) daha kalmaktadır. Bu periyotlara Sanskritçe'de "Manvantara" adı verilir. Dünya bugünkü durumuna gelmeden önce üç Manvantara yaşamıştır. İlk hâl arşetip âleminde idi (1. periyot); ikinci hâl teozofların Mantal Âlem dedikleri boyutta, üçüncü hâl de Astral Âlem adını verdikleri boyutun maddesindendi. Giderek yoğunlaşmış ve şimdiki durumunu almıştır. İşte şimdikinden bir önceki, yani 3. Manvantara esnasında -ki buna Ay Manvantarası adını verirler- 7 varlık sınıfı meydana gelmiştir (zaten her periyot-manvantara- esnasında 7 varlık grubu oluşmakta, bunlar da, kendilerinden sonraki periyodun varlıklarını oluşturmakta ve onlara rehberlik etmektedirler). Bunlara Ay Pitrisleri denilmektedir. Bunlara "Atalar" da derler, çünkü şimdiki manvantaranın varlıklarını onlar meydana getirmişlerdir. Bunların bir kısmı çeşitli bedenleri oluşturmuşlar, sonra da bunlara enkarnе olmuşlardır. Yine Blavatsky'ye göre bunlar bugünkü insanlığın büyük bölümünü oluşturmaktadırlar. Daha önceki manvantaralarda tekâmüllerini tamamlamış olan varlıklar (ki bunların bazılarını Güneş Pitrisleri denir) dünya insanlığının gelişmesine önderlik eden varlıklar olmuşlardır. Tekâmülün çok daha aşağı kademelerinde olan Ay Pitrisleri ise, yazarın belirttiğine göre ilk insanlara ruhsal rehberlik yapmışlardır. (Kaynak: Kadim Bilgelik (Sagesse Antique)-Annie BESANT) (Ç.N.)*

ve kendisinin altında bulunan kadrolarının çalışmalarını gözlüyor, denetliyordu [Tıpkı, Yaratılış (Tekvin) bölümündeki 6. günden sonra dinlenen Tanrı gibi].

İlksel karanlıklara daima dalmışızdır. Gecenin anası Leto, oğlu Apollon ve kızı Artemis'in -ki bunlar Zeus ile olan beraberliğinden doğmuşlardır- gelişini hazırlamıştır. Kaos üzerinde hüküm süren Leto, oğlunun gelip de atıl durumda bulunan arşetipal formlara **kelâmının hayatını** vermesini beklerken bir yandan da bu arşetipal formları aşağı doğru itme vazifesini görüyordu.

Kendi köşelerinde ise Ateş Tanrısı Hephaestos ile Aşk Tanrıçası ve *nemli prensibin* nakil vasıtası olan Afrodit de Güneş'in ve Ay'ın, yani Apollon ve Artemis'in doğumunu hazırlıyorlardı.

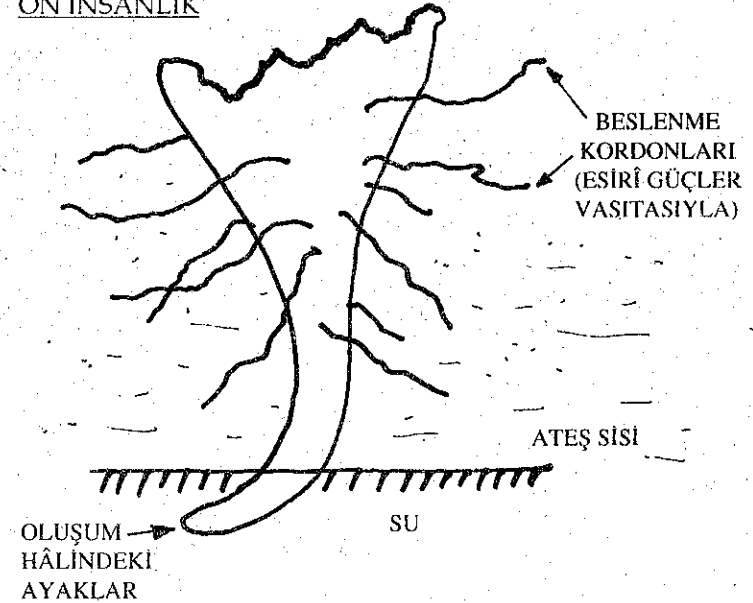
Ateş'in **görünen** işareti Apollon, ancak **su ile çevrili** bir adada doğabilirdi; böylece, "Aydınlık, Parlak" adı da verilen Delos Adası'nda doğdu. Doğum ıstıرابı çeken anası Leto, bir *palmyenin* gövdesine kollarını doladı ve Güneş Apollon ve ardından da kız kardeşi Artemis yani Ay, doğdular. Burada güneşe ait bir ağaç olan *Palmye* sembolünü görüyoruz. Yaprakları tamamıyla Tejas, yani güneşsel **şekillendirici** esir (ether) formundadır. Bu ağaç sıcak ülkelerde, başı güneşte ve *ayakları su içinde* olarak gelişir, çünkü Oğul ve Ana yaratılış esnasında asla birbirlerinden ayrılmazlar; Ana, Oğul'u daima ihtiva eder.

İncir ağacının Ana'nın inisiyasyonuna adanmış olması gibi, palmye de güneş inisiyasyonuna adanmıştır. İncir (ya da nar) Kaos'u, taneleri ya da çekirdekleri de âlemde filizlenmeye hazır olan yaratılışın *tohumlarını* temsil eder. Bir örnek: Persefon, Hades'ten tamamen kurtulamamaktadır. Çünkü *dört nar tanesi* yemiştir. Demek ki neslin içine girmek için ilâhî âlemin eşliğini aşmıştır ve bu iş, *ilk dört ırk zamanında* (dört nar tanesi) olmuştur. Hz. İsa da Natanael'e şöyle demiştir: "Filippus seni çağırmadan önce, seni incir ağacının altında görmüştüm." Demek ki Natanael, Ana tarafından, yani üçüncü prensip, Kutsal Ruh tarafından aydınlanmış biriydi.

Sonuç olarak iki aydınlatıcı, yani Güneş ve Ay, *Gök'teki yerlerini aldılar*. Sıra insanın, yeryüzündeki krallığının şuuruna varmasına gelmişti. Randevusuna gelmişti, yani buluşmada hazırды ve

böylece materyalize olmuş ilk insanlar, henüz *seyyalevî* hâldeki bedenleriyle eski Lemurya toprağına bastılar. Yaprakları göğe yönelmiş büyük zambaklara benziyorlardı. Âdeta bir cenin gibi, etraflarındaki besi kordonlarıyla besleniyorlardı ve bunlar sayesinde Kozmos'un hayat enerjilerini çekiyorlardı. İlk materyalize olan kısım *ayaklar* idi ve bunlar yeryüzünü kaplayan sıcak su tabakasına giriyordu. Bu iş, Balık burcunda iken meydana gelmişti. Bu dönemin bir hatırası sonucu Hristiyanlar eskiden kendilerini "Pissiculis"ler (*) diye adlandırıyorlardı ve Hint'te Vişnu, Kalde'de Oannes gibi, Hz. İsa da Balık burcunun sahibiydi.

ÖN İNSANLIK



(*) Pissiculi, "Küçük Balık" demektir. Hz. İsa'ya "Büyük Balık" derler.



BÖLÜM II

KURTULUŞUN TANRILARI

İnsanlar nasıl yeryüzüne inmiş iseler, günün birinde de *tekrar* Olimpos'a çıkabilmeleri gerekiyordu... Yaratıcı, *oraya asla tek başlarına çıkamayacaklarını*, onlara *Tanrı suretinde* yaratılmış olmalarının hiç de boşu boşuna ve yeryüzü Cehennem'inde sefalet içinde telef edilmek için olmadığını *sık sık* hatırlatmak gerektiğini gayet iyi biliyor ve onlar için gayet etkili bir nihaî kader hazırlıyordu. Yunan bilgeleri bizleri sembolizm ve sayılar (Tetraktis şeması) vasıtasıyla eğitmekten geri kalmamışlardır. Bu yüzden, acılarımızı paylaşılan gökte, *kurtuluş oyununun iki büyük yöneticisinin* belirişini göreceğiz! Güneş Kelâm, âleme doğru bir sudûr (emanasyon) yansıtır. Bu, güneş mesajcısı (habercisi) olan ve içteki Tanrının mekânı olan Kalp ile maddî âlem arasındaki bağlantı vazifesini gören Hermes'tir. Ote taraftan Zeus da yardım etmek ister ve böylece Athena doğar. *O, Babasının zekâsıdır*; tamamen silâhlanmış bir hâlde Zeus'un açılmış kafatasından çıkmıştır. Bu yeterli midir? Hayır, Zeus bir ölümlü kadınla, yani Semele ile birleşir. Bu, *bu birleşmenin meyvesinin, günün birinde bir insan bedeninde ikâmet etmek zorunda kalacağını belirtmek* açısından önemlidir! Bu yüzden efsane şöyle der: Semele kıskanç Hera'nın tavsiyesi üzerine kocasını tüm haşmetiyle görmek ister. Zeus kendini gösterir ve bunun üzerine Semele bu tezahürün etkisiyle yanarak ölür. Zeus, kadının karnındaki çocuğu ateşten kurtarması için Hermes'i görevlendirir. Zeus kurtarılan cenini "bacasının içine diker" ve normal doğumun gününe kadar onu orada taşır. Dikme işini bir yılan- Tanrı'nın yaptığı söylenir. Efsane bize Diyonizos'un tabiatını anlama imkânı vermektedir. O, tıpkı Mısır'daki Tanrısı Horus gibi, gelecekte insanın kalbi içine

yerleştirilecek olan Tanrıdır.

Ama bu yerleşim için bir şey daha, yani Ana'nın sevgisi gereklidir ve bu da Afrodit'i devreye sokacaktır; çünkü kurtuluşun yolu *Sevgi'den*, Yürek'ten (cesaret) ve Akıl'dan geçmektedir.

Hermes, Afrodit ve Diyonizos'un oluşturdukları üçlüye, insanlar zihine kavuşturulduktan sonra İnisiyasyon Tanrıçası Athena da katılır. Hermes adaylar aramak için tüm âlemi arşınlar durur; Athena onları korur ve tavsiye eder, Afrodit sevgi yolunu açar ve Diyonizos da buna kalp yolunu ekler. Bu yetecek midir? Hayır, çünkü insanlar inatçı ve kalın kafalıdır ve tüm bunlara insanların daha kolay erişebilecekleri başka bir şey daha eklemek gereklidir.

Bu başka bir şeyin, Cöğü toprağa bağlaması gerekmektedir. Bu, insanlara içlerindeki Tanrıları ile doğrudan temasa geçmelerini sağlayacak bir şey olmalıdır. Dışarının *içeriyle* doğrudan doğruya birleşmesinin görünür bir alâmeti gereklidir ve Yunan da bunun temellerini atacaktır. Böylece Baküs (Bacchus) ve Keres'i (Ceres), yani Şarap Tanrısı ile Hasatlar Tanrıçası'nın buğdayını, diğer bir ifadeyle kutsal türlerin *ekmek ve şarabını* görmekteyiz. Buna, *tabiatın kurtuluşu* açısından daha eklenecekler vardır. Çünkü doğa da kendi köşesinde tekâmül etmektedir ve tabiatın kışın ölümünün ardından, üç alt âlemin *kurban edilişleri* iki büyük ilkbahar majisyeni olan Hermes ve Persefon sayesinde karşılık görmeli, ödüllendirilmelidir. Hermes daha sonraları Hermetistlerin Yeşil Avcısı olacak ve Persefon da Hades'ten çıkacak ve ilkbaharda, doğanın baharının tüm *tohumlarını* göğsünde taşıyarak yeniden berecektir. Efsane, Hermes'in, Persefon'un sevgilisi olduğunu söyler, çünkü Persefon'un getirmiş olduğu tohumlara hayat üfleyecek olan odur (Güneş) ve onları yeryüzünde büyütecek olan da Persefon'un ve doğanın Ana'sı Demeter'dir. Bu yeterli midir? İnsanlığın kurtuluşu garantiye alınmış mıdır? Zeus bundan hâlâ şüphelidir. İnsanlara Gök'ten düşmüş bir Titan modeli yollamaya karar verir ve onlara, bu örneği izleyebileceklerini, bunu her noktasına varıncaya kadar taklit edebileceklerini göstermek için de yolladığı bu modeli Olimpos'a kadar *tekrar çıkartır*. Yeryüzünde görmüş olduğu acınacak hâldeki yaratıkları düşünen Prometheus da *onlar*

için bir parça göksel ateş çalar ve bunu bir narteks'in (*) oyuk sapının içine saklar. Burada, bir taraftan yeni ırka (5. Arı İrk) Athena ile birlikte getirdiği zekâ, diğer taraftan da omurgada (narteks'in oyuk sapı) yatmakta olan ve günümüzde kundalini adıyla bilinen ateş yılan söz konusudur.

Prometeus, *Demiurgos*'un (yaratıcı Tanrı) bir sudûrunu temsil etmektedir, çünkü Athena'nın yardımı ile Deukalion Tufanı'nın (Nuh Tufanı) ardından dünya nüfusunu **yeniden oluşturacak** olanların **modelini yaratmıştır** ve sonuç olarak bu insan, zihin ve *Athena*'nın (aslında *Zeus*'un) zekâsı ile donatılmış olarak **tam** olacaktır. Hephaestos ona bir kadın verir. Bu, Pandora'dır ve Afrodite ile Karit'ler ve Hora'lar ona tüm zerafetleri bahşederler (tıpkı yeni erkek gibi, ilk ırklara özgü hayvaniliğin bağlarını koparacak bir kadın). Yaptığı hırsızlıktan sonra Prometeus, Olimpos'tan gelen hediyelere **güvenmez** ve beraberinde esrarengiz bir kutu ile gelen bu yeni kadını görünce ihtiyatlı davranır, her iki hediyeyi de *reddeder*.

• Ama Prometeus'un Epimeteus adlı **ölümlü** bir kardeşi vardır ve bu hediyelerle **baştan çıkacak** bir yaradılıştadır. İsmi, "sonradan düşünen" anlamına gelmektedir.

Epimeteus, kardeşi Prometeus gibi ilâhî değildir. Henüz Athena'nın zekâsını kullanmayı bilmeyen **adi** insan ırklarını sembolize etmektedir. Arzular ve tutkular onları Pandora'nın güzelliğine yöneltir ve Epimeteus'un merakı kendisini o meşhur kutuyu açmaya ve içindekileri görmeye sevk eder. Ancak Pandora ve beraberindeki kutu, sonradan ona pek çok dert verecektir, çünkü getirmiş olduğu kutu şayet açılırsa, yeryüzünün tüm kötülükleri serbest kalmaktadır! Epimeteus kutunun kapağını kapamakta çok gecikir; kutu boşalmış ve dibinde yalnızca **ümit** kalmıştır.

Mitoloji yazarlarının, gerçekleri saklayarak ne denli uydurma şeyler yazmış olduklarını müşahade etmemiz yararlıdır. Şimdi ile geleceği birbirine karıştırırlar; ardından Prometeus vasıtasıyla "ikinci ilk adam" yarattırmışlardır ve Hephaestos yeni bir "ilk kadın" (Zihin ile donatılmış) yaratır. Çünkü ilk "**dört ırk**" ta zihin yoktu ve bu yüzden henüz insan olarak nitelendirilme hakkını elde etmemişlerdi.

(*) Narteks: Prometeus'un elindeki içi oyuk, bir ucu topuz biçimindeki sopa.

BÖLÜM III

KURTULUŞUN HAZIRLIĞI

Gelecekteki kurtuluşun hükmü geçerlidir (Zekâ ve Ateş Yılan Kundalini)(*) ve insan kendini Göğe bağlayan bu bağı kullanabilir; bu yeterli olacak mıdır? Hayır, Rober Frost'un da dediği gibi insanlar hataları içinde bocalamayı sevmektedirler: "İnsanlık doğru yürümeyi, ancak, tersine gitmek için her şeyi denedikten sonra öğrenecektir."

Sık sık aynı deneylere ve aynı hatalara **yeniden başlamakta**ız. İnsanlar milyonlarca yıldan beri bir İrk Tanrısı adına savaşıp durmaktadırlar, sanki pek çok Tanrı varmış gibi! Bu yüzden Yaratıcı, günün birinde insanların artık tek bir **görünmez Tanrı**'ya inanmayacaklarını bildiğinden kendi **öz oğlunu** (**) bir **insan bedeniyle** yeryüzüne yolladı ve böylece de herkese **kusursuz** insanın nasıl olacağının **canlı ve elle tutulur örneğini** göstermiş oldu.

Orfe tarafından açılan yolu izleyen İsa, 6. Ana İrk (gelecekteki) döneminde kurulacak olan **evrensel kiliseyi** hedefleyerek, kültlerin (tapıncaların) ve kiliselerin birbirleriyle ahenkli bir hâle getirilmesini vaaz etti. Orfe, yaratıcı Kelâm'ın bir formudur; lirin sesiyle doğayı ve hayvanları büyüler. İnsanlara Kelâm'ı kullanmayı öğretir.

Hiz. İsa örneği ile, yaşayan bir Tanrı'nın bir *insan bedeninde*

(*) Yunan'da Kundalini'ye Erikhtionos ya da Erikhtonius veya Erésikhton denir.

(**) Bu ifade, sembolik anlam taşımaktadır. Tanrı, "Yaradan" değil, "Dünya Rabbi" anlamındadır. Dolayısıyla, Hiz. İsa, Ruhsal İdare Mekanizması'nın bir üyesi olarak yeryüzüne immiştir. Bağlı bulunduğu Ruhsal Plân'ın "öz oğlu" olarak tanımlanmasının anlamı budur. (Ruh ve Madde)

ikâmet edebileceği ispat edilmiştir ve Hz. İsa, bunu insanlara tebliğ etmiştir: "Ben dedim: Siz ilâhlarsınız." (Yuhanna) İnançların ayıniyeti içinse şöyle diyecektir: "Ve size derim: Doğu'dan ve Batı'dan birçokları gelecekler ve göklerin melekûtunda İbrahim, İshak ve Yakup ile oturacaklar." (Matta. 8:11)

İnsanlar yaptıkları hatalara bağlı olduklarından dolayı, bu dinsel birleşme gerçekleştirilmeden önce binlerce yıl geçmesi gerekmektedir. İnsanlar savaşları sevmektedirler ve ırklarının ya da uluslarının Tanrısı adına savaşmaktadırlar.

Bir zamanlar, Dünya, henüz Güneş ile birleşik durumda bulunduğuy büyük aslı nebülözün içindeydi ve evölüsyon yolculuğuna çıkmadan önce, ayrılık vakti gelip çatığında Güneş Kelâm, Dünya'ya günün birinde onunla nişanlanacağını ve âlemin sona erişinde de kendisini. eş (zevce) olarak alacağını vaad etti. Yuhanna, zaman ötesi rüyetinde, nişanlanmanın gerçekleştiğini görür ve şöyle der: "Gel, sana nişanlını göstereceğim." Söz konusu nişanlı, Dünya'dır.

* * *

Tekâmülde her şey binlerce sene önceden hazırlanır; her şey daha sonra gelişip büyüyecek tohumlar gibi ekilmiş durumdadır. Böylece Yunan'da Orfe, efsaneye göre, Dünya ve Güneş'in nişanlanmalarının paktına mühürü basmak istemişti ama bu iş için henüz vakit erkendi. Efsane bunu bize anlatır, kulak verelim: Orfe Güneş Kelâm'ın bir şeklini temsil etmektedir; lirinden de anlaşıldığı gibi, bir yaratıcı müzikal formdur. Ses, aslı Kaos âleminden çıkmıştı ve onu geliştirmişti. Ama ses, yarattığı ölçüde tahrip de edebilir. Jericho (Eriha, Ariha) duvarlarının yıkılışının sembolik hikâyesi bize bunu anlatır. İnsanların Kelâm'ın gücünü doğru kullanmayı derhal öğrenmeleri gerekmektedir. Atlantis'in yok olmasına neden olan kara maji, insanların yeniden telef olmalarına sebep olabildi ve bu yüzden Orfe onlara ses'ten, Kelâm'dan yararlanmayı öğretmeye gelmişti. Bu maksatla, bu işte uzmanlaşmış rahipler oluşturdu ve onlara, titreşimlerin Diyozenos ile yani içteki Tanrının titreşimleriyle senkronize olabileceği kutsal formüllerin (mantralar) kullanımını öğretti. Bu ilâhî uygulamalar sayesinde

insan kendi kendisine bir zarar vermekten korunmuş oluyordu (*). Şimdi bu efsaneye daha yakından bakalım:

Güneş Kelâm Orfe, insanları, hayvanları ve tüm tabiatı lirinden çıkardığı karşı konulmaz seslerle büyülüüyordu. O, âlemin yaratılışının başlangıcında, henüz ışık yokken de hazırda, mevcuttu. Bu yüzden efsane bize onun, Güneş'in Babası olan Helios'a hürmet ettiğini söyler. Onun da babası, ondan da eski ve yine onun gibi bir ön-güneş olan Hiperion'dur. Işık üç safhada oluşmuştur: 1) Fiat-Lux (Işık olsun), 2) Nebülözün içindeki ışık; ve 3) Gök'te yol alan dışarılaşmış Güneş. Bu üç safha, bize peşpeşe üç Güneş Tanrısı'nın etkisini göstermektedir: Hiperion, sonra Helios ve ardından da Apollon. Demek ki Orfe'nin etkisi Helios'un ölümünden sonra yer almaktadır. Orfe nişanlısına olan aşkından ve hasretinden dolayı ıstırap çekmekteydi ve bir gün onunla evlenmeyi istedi. Bu istek kendisi açısından meşru idi; ama dünya (Eurydike-Öridis) aşağı âleme inmişti. Yani artık saf değildi; ilk önce dünyasal cehennemden sınavlarından geçmek zorundaydı. Göksel saadete karşılık, dünya, Yunanlılar tarafından bir cehennem olarak kabul ediliyordu. Demek ki bu nişanlanma imkânsızdı, zaten "bir kaza" da bu erken nişanlanmayı durduracaktı.

Orfe'nin erkek kardeşi olan Ariste, sürekli olarak Öridis'i izliyordu. Bir gün yine ondan kaçarken Öridis bir yılanı bastı ve yılan da onu sokarak ölümüne neden oldu! (Yine bir bilgelik yılanı)

Maddi âlemin diğer lekelenmiş varlıkları gibi Öridis (Eurydike) de Göğe çıkamadı ve Hades'e (dünyasal cehennem) indi.

Onu bu kötü akıbetten çekip çıkarmak isteyen Orfe de aşağı indi ve Hades ile karısı Persefon'un huzuruna çıktı. Orfe'nin yürek parçalayıcı şarkılarından çok etkilenen Hades ona nişanlısını iade etme sözü verdi, ama bir şartı vardı: Orfe, cehennemi Öridis'in önünde yürüyerek ve bir kez bile arkasına dönmeden terk edecekti.

Böylece, kararlaştırılmış olduğu gibi Orfe, Öridis'in önünden yürüyordu (ilâhî olan, beşerî olandan daima önde gelir) ve açık kapıdan da güneşin ışığı görünmeye başlamıştı ki, sevgilisinin yüzü-

(*) Maalesef, modern kilise bu kutsal formülleri kullanmamaktadır ve Fransızca, yani ölü dil, Lâtincenin, yani yaşayan dilin yerini tutamamaktadır. (R.E.)

nü görmek için karşı durulmaz bir istek duydu. Başını geriye çevirdi ve böylece Öridis, Hades'in karanlıklarına yeniden düşmeden önce onu son kez görmüş oldu. Hades tarafından Orfe'ye şart koşulan Öridis'in "önünde" yürümesi, bizlere güneşin ve Kelâm'ının daima *dünyadan önce gelmesi gerektiğini*, çünkü dünyaya hayat verenin güneş olduğunu ve bu yüzden güneşin dünyayı izlemesinin mümkün olmadığını anlama imkânı vermektedir.

Istraptan çılgına dönen Orfe dünyayı dolaşarak ümitsizliğini haykırır durur. Kendisini teselli etmek isteyen kadınları reddeder, Diyonizos-Baküs kültürünü oluşturup dinsel ilâhiler besteler ve dinsel seremonilerde bir *ritüel* (*) tesis eder ki bunlar, **daha sonra**, İsa tarafından Golgota'da (**) nişanlanma antlaşmasının mührünün basılışının, kutsal ayın ve kusursuz birleşmenin hazırlayıcısıdır.

Tüm güneş kökenli Tanrılar gibi -ki bunlar kötü güçler tarafından parçalanmış ya da haça gerilmişlerdir (Prajapati, Zagreus, Osiris) - Orfe'nin de Trakyalı Bakantlar tarafından başı kesilir (yeryüzünde Kelâm'ı yayanın ortadan kaldırılması) ve Meriç nehrine atılır. Ve Tanrı'nın kesik başı, kendisini denize götüren nehrin suları üstünde yüzer. Dudakları da yorulmak bilmez şekilde sevgili Öridis'in ismini tekrarlayıp durur. Şimdi bu efsanenin yorumunu yapalım.

Güneş Kelâm, **henüz hazır olmayan** dünya ile bir antlaşma yapmak ister. Ama dünya, daha önce tekâmülünü gerçekleştirmelidir. Bir *Bilgelik Yılanı* bu vakitsiz birleşmeyi engeller ve Öridis, Tanrılardan ayrılmış bir şekilde tekâmüldeki yerini alır. Her şey yerine konulmuştur; Kelâm kendi küresinde daima yaratmakta ve Dünya da Güneş'in etrafında, yörüngesi üzerinde hareket etmektedir. Göğe yeniden ulaşmak için âlemin sonunu beklemek zorundadır... Bu yazgıyı yalnızca olağan dışı bir şey değiştirebilir. Ve bu olağan dışı şey, **oğul** yani **İsa** bizzat indiğinde ve dünya ile güneşin nişanlanma antlaşmasını kendi kanı ile imzaladığında (***) gerçekleşecektir.

(*) Ritüel: Tapınma biçimlerinin ve kurallarının bütünü. Dini merasim.

(**) Golgota: Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği dağın İbranice adı.

(***) Bu, Hz. İsa'nın çarmıha gerilişi ve vâzifesi uğruna canını feda etmesidir. (Ç.N.)

Her majik anlaşma kan ile imzalanmalıdır (Romalı askerin mızrak darbesi).

Muazzam sevgisi yüzünden harekete geçen Orfe, nişanlanmayı öne almaya teşebbüs eder. Ama kız (dünya), **kökeninde** saf olmasına karşın aşağı plânlarda bunu yitirmiş durumdadır. Dünyanın saflığı *geçmişin bir parçasıdır*. Orfe geçmişe geri döner. Ve Öridis, kaderinin kendisine ayırmış olduğu yerine tekrar düşer... Kelâm, Tanrılarla uyum hâlinde olan dinsel şarkılar yaratır ve bunlara *tesirlilik* kazandıran **ses tonu** ile söyleme yeteneğinde olan rahipler oluşturur. Demek ki Orfe, Hz. İsa'nın yolunu hazırlamıştı ve dünyanın *aurası* ile güneşin *aurasını* **birleştirmeyi** başaracak olan Hz. İsa'ydı. Dünyanın ve güneşin resmî nişanlanma anlaşmasına **gerçekten** mührü basacak olan, onun, Romalı askerin mızrak darbesiyle delinen böğründen akacak olan **kandı** ve bu, aynı anda, bundan böyle hayvansal değil de **bitkisel** türlerin transsübstansiyasyonunu temin etmiştir. Bu, Hz. İsa'nın, Eski Ahit'teki ceza yerine koyduğu yeni kanunun, yani Sevgi Kanunu'nun da gereği-ydi.

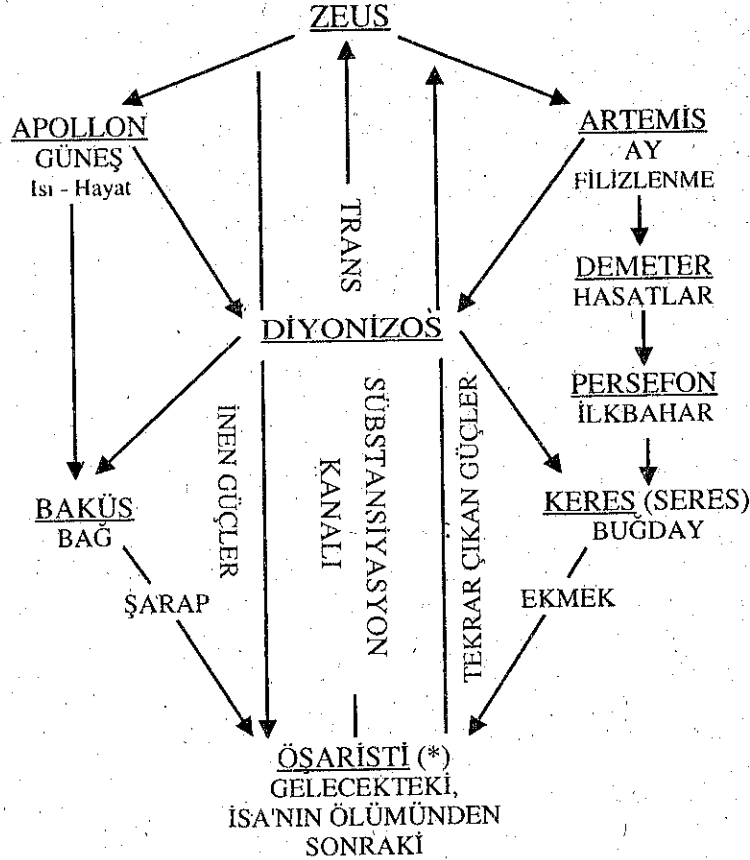
Böylece İsa'nın, Kana düğünündeki kehanetini anlama imkânına kavuşmaktayız. Şöyle demişti: "Bunu ve bedenimi yiyiniz, bunu ve kanımı içiniz." Bu kehanet Golgota'da fiile dönüştü ve o günden itibaren, İsa'nın kanı ile **canlanan** nişanlı kız (dünya) yenden **güneşe ait** titreşime sahip oldu ve bundan böyle üzerinde çıkan her şey (bitkiler) yeryüzü ile Güneş Kelâm arasında bir bağ çizgisi oluşturdu. Bu bağ, ayrıca insanların **içlerindeki** Tanrıları, yani Diyonizos-İsa ile birleşmeleri vasıtasıyla da kurulacaktı.

Kutsal Kitap, Nuh'un üzüm bağını yarattığını söyler. Ama **yeni şarabı** yaratmak için yeni bir Tanrı gerekiyordu. Yunanlılar da bunu sağlamakta gecikmediler ve Baküs, bu hizmeti üzerine aldı. **Yeni ekmeği** dağıtmak için de bir **Ana** gerekiyordu ve bu işi de tabiatın bereket anası Demeter'in bir sudûru olan ve buğday ile taçlandırılmış Tanrıça Keres üzerine aldı. **Gelecekteki** türlerin hazırlanışı, **akılcı** bir yöntemle böyle gerçekleştirilmiştir.

Yunan mitolojisinde Perse (Perseus) ve Orfe, Hz. İsa'nın gelişini haber verenler olmuşlardır; gelecekteki kahramanların kurtu-

luş yolunu hazırlamışlardır. Herakles bunların mitolojik bir örneğidir. Doğu'da bu örneği Buda sunmuştur ve en sonunda da Filistin'de, Kelâm bir et bedene bağlanarak yeryüzüne inmiştir.

BİTKİSEL TÜRLERİN YAPISI



(*) EUCHARİSTİE: Ekmek ve şarap ile yapılan takdis ayini.

BÖLÜM IV

İLK IRKLARIN VE İNSANLARIN SEMBOLİZMİ

Bazı bilgileri özetleyerek tekrar etmemiz, insanların yaratılışını ve düalitelerini iyi anlamak bakımından hiç de yararsız sayılmaz.

İlk iki insan ırkının varlıkları seyyalevi idiler. Dış görünüm-leri bakımından *dev gaz kabarcıklarını andırıyorlardı*. Ardından ilk olarak ayaklar oluştu ve materyalize oldular. Seyyal niteliğini giderek yitiren beden boyu önemli ölçüde ufaldı. Hava meydana geldikten sonra beslenme kordonları da kayboldu ve insan, ciğerleri vasıtasıyla solumaya başladı. Yeryüzünün henüz bir su tabakası ile kaplı olması nedeniyle insanlar henüz **amfibi** (Havada ve suda yaşayanlar) idiler. Bu da Mısır'daki Krokodil (Timsah) sembolünü doğrulamaktadır. Mısırlılar bunu insanların atası olarak kabul ediyorlardı.

Yunanlılar, **kuru** dönemin insanlarından bahsederken Kentor (Kentaur-Santor) sembolünü kullanırlar. Bu, dört ayağı itibarıyla hayvan, yarı belinden yukarısı ve göğe kalkmış başı ile de ilâhîdir; *omurga kemiği yataydır*. Mısırlılar bunu **Tau** ile ve bunun bir önceki durumunu da kulplu haç ile sembolize ederler. Sonuç olarak insan **ayağa dikildi** ve alt organları (bacakları) üzerinde yürüdü; omurga kemiği **dikey** duruma geldi. Silenler (Silenos) ve Faunuslar bunun sembolüdürler. Bu, Oğul ve Ana tarafından seçilmiş olan andır; Oğul gırtlak, Ana da insanların ciğerlerini yaratacaktır (İnsanların Yaratılışı Sembolizmi şemasına bakınız).

Bu dönemin sonrasında insanlar **hermafrodit** bir hâlden geç-

tiler. Bu durumda iken her *iki cinsi* de bedenlerinde barındırıyorlar ve herhangi bir dış temas olmaksızın Venüslü Senyörlerin yönetiminde kendi kendilerini dölleyebiliyorlar ve üreyebiliyorlardı. Yunan, bu olayı bizlere bir efsane ile nakleder:

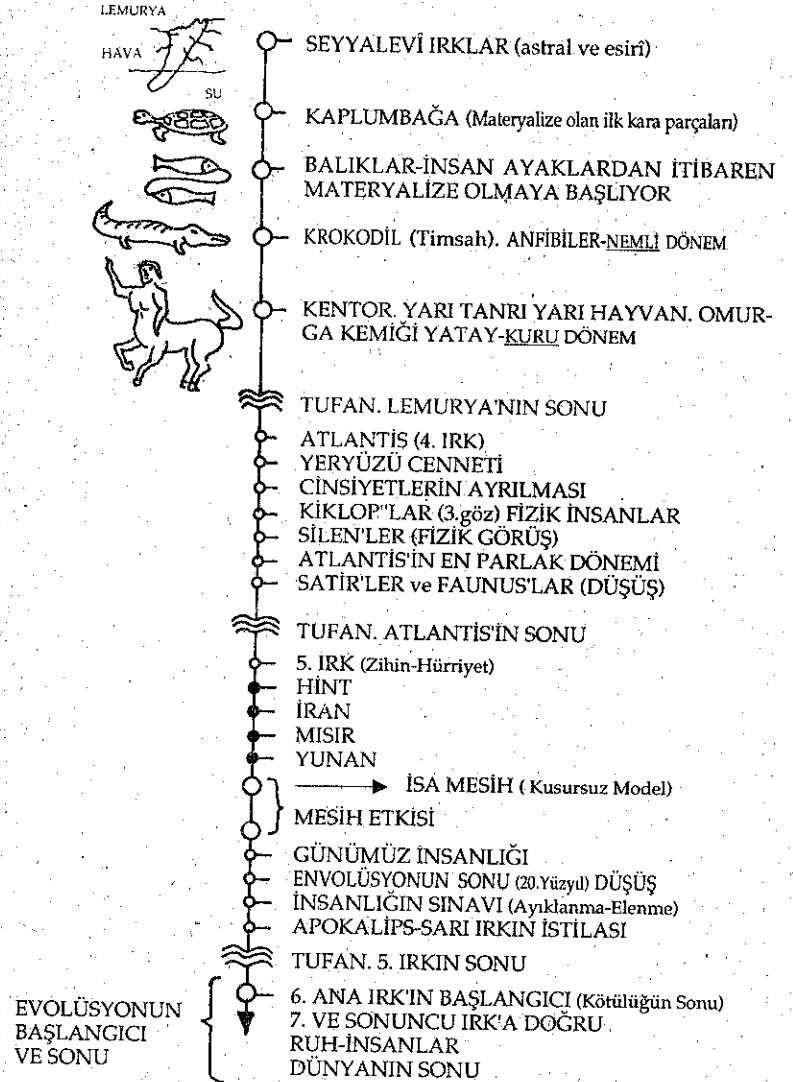
Hermes'in bir oğlu, günün birinde su perisi (nymph) Salma-kis'in koruduğu bir pınarda yıkanıyordu. Peri, bu genç adamın yakışıklılığından çok etkilendi ve ona hemen aşık oluverdi. Delikanlı da onun cazibesinin etkisine girdi ve her ikisi de birbirlerine sıkıca sarıldılar, ama öyle güçlü sarıldılar ki her ikisi birden tek bir vücut oluşturdular. Ve bir mucize oldu; bu varlık her iki cinsi de kendinde barındırdı. Hermes fiziksel güzellik olduğundan, Afrodit de tüm analar gibi Aşk ve Su Tanrıçası olduğundan dolayı bu yeni varlığa her iki ulûhiyetin ismi birden verildi: Herm-Afrodit.

Bunu takip eden safhada cinsler birbirlerinden ayrıldılar. Bu olay Tevrat'ta, Adem'in kaburga kemiği hikâyesinde geçer. Aslında o kaburga kemiği değil "taraf"tır; kadın erkeğin bir tarafından yapılmıştır, yani hermafrodit olan varlığın dişi tarafı ayrılmıştır. Ardından da güneş bu yeni dönemde bulutları delerek yavaş yavaş kendini göstermeye başladı ve fizik gözün doğmasını sağladı. İnsan ayakta yürüyor, konuşuyor, duyuyor ve görüyordu. Eksiksizdi, ama hâlâ hayvandı, arzuları ve tutkularıyla yaşıyordu. Demek ki onu bu hayvanîlikten çekip çıkarmak gerekiyordu.

Onları hayvanîlikten çıkaracak olan, gökten düşmüş ve gelirken de **göğün ateşini** çalıp, bir narteks'in oyuk sapında gizleyerek beraberinde getirmiş olan bir Titan'dır. Bu, Prometheus'un hayvan-insanlara, Athena'nın gelişini beklerken onları gelecekteki kurtuluşlarına doğru sevk edecek olan **aklı**, Baba'ya özgü idraki getirmiş olduğu anlamındadır. Athena, Hermes ve Afrodit (Aşk) ile birlikte *inisiyasyonun ilâhî üçlüsün*ü meydana getirecektir (Prometheus Tevrat'taki tufandan sonraki dönemde 5. İrk'in babası olmuştur).

Athena, doğmakta olan zekâyı **inceltecektir**; Hermes ise insanları bilgiye doğru sevk edecektir. Perseus astral plânının yollarını, bu plânın bekçisi olan Medüsa'nın başını kesip öldürerek açacaktır. Orfe onları **elâm**'in sırlarına inisiye edecektir. Yaptığı hırsızlık yüzünden bîglenmiş olan Prometheus, bir inisiyenin gelip

İNSANLARIN YARADILIŞI VE ENVOLÜSYON-EVOLÜSYON SEMBOLİZMİ ŞEMASI (ANTİK YUNAN)



Kendisini kurtarmasını bekleyecektir. Bu işi Herakles üzerine alacaktır. Diyonizos insanların kalbine yerleşmiştir ve onların vicdanını geliştirmektedir. Baküs şarabı, Keres de ekmeği hazırlar. Daha sonra ise Hz. İsa *mükemmel ve kusursuz* insan örneğini oluşturacaktır.

Şimdi artık yol açılmış durumdadır, Heros'un lejyonları (kahramanlar) *Kayıp Cenneti yeniden bulmak* için hayvansal krizaliti patlatmaya hazırlanmaktadırlar.

Efsanelerden biri, insanı âlemdaki gerçek mevkîine yerleştirmekte ve ona *işsel çekişmesinin*, yani bir o yana bir bu yana meyletmesinin sırrını açıklamaktadır. Bu, Kastor ve Polluks, yani insandaki *dualite'nin* (ikilik) mitidir. Efsane şöyle der:

Leda, aynı gece hem Zeus ve hem de kocası Tindareos ile birleşir ve bunun sonucu ikiz oğlan doğurur. Bir tanesi Zeus'un oğludur ve *ölümsüzdür*. Diğeri de Tindareos'undur ve *ölümlüdür*. İki kardeş arasında çok sıkı bir dostluk vardır ve ilâhî olanı, yani Polluks, kardeşinin yaşamını paylaşır ve onu terk etmez. Kardeşinin yönetimi altındaki Kastor, inisiyasyonu arar. İkisi beraber, zarar verici korsanların takımadalarını tasfiye ederler, kız kardeşleri Helen'i, onu kaçıran Theseus'dan geri alırlar. *Argonotların* seferinde de yer alırlar, ki bunun amacı "altın post"u bulmaktır. Kalydon (Kalidon) domuzu avına da katılırlar, vs... Tüm bu eprövlerin "inisiyatik" bir amacı vardır. İki kardeşin de *Athena'nın kültünü* uyguladıkları söylenirdi. Polluks, *Neptün'ün* oğlunu, Bebrıklar'in kralı Amikos'u yenmişti. Kastor ise usta bir *at binicisi*, *at terbiyecisi* (tutkuların terbiyecisi) olarak nitelendiriliyordu.

İki kız kardeşi kaçıran Polluks ve Kastor bunların yavuklusu olan İdas ve Linkeus kardeşlerle döğüşmek zorunda kalırlar. Polluks Linkeus'u öldürür, ama Kastor, İdas tarafından ölümcül şekilde yaralanır. Kardeşinin ölmekte olduğunu gören Polluks, babası Zeus'tan kendisini de öldürmesini diler, ama bu imkânsızdır. Çünkü o *ölümsüzdür*! Tek bir çözüm vardır, o da Polluks'un ölümsüzlüğünü ikiye ayırmasıdır. Polluks bunu kabul eder ve iki kardeş de yaşamaya devam eder. Ancak Kastor gündüz, Polluks gece yaşar (*). Her ikisi de usta biniciler olduklarından, onları ata binmiş ola-

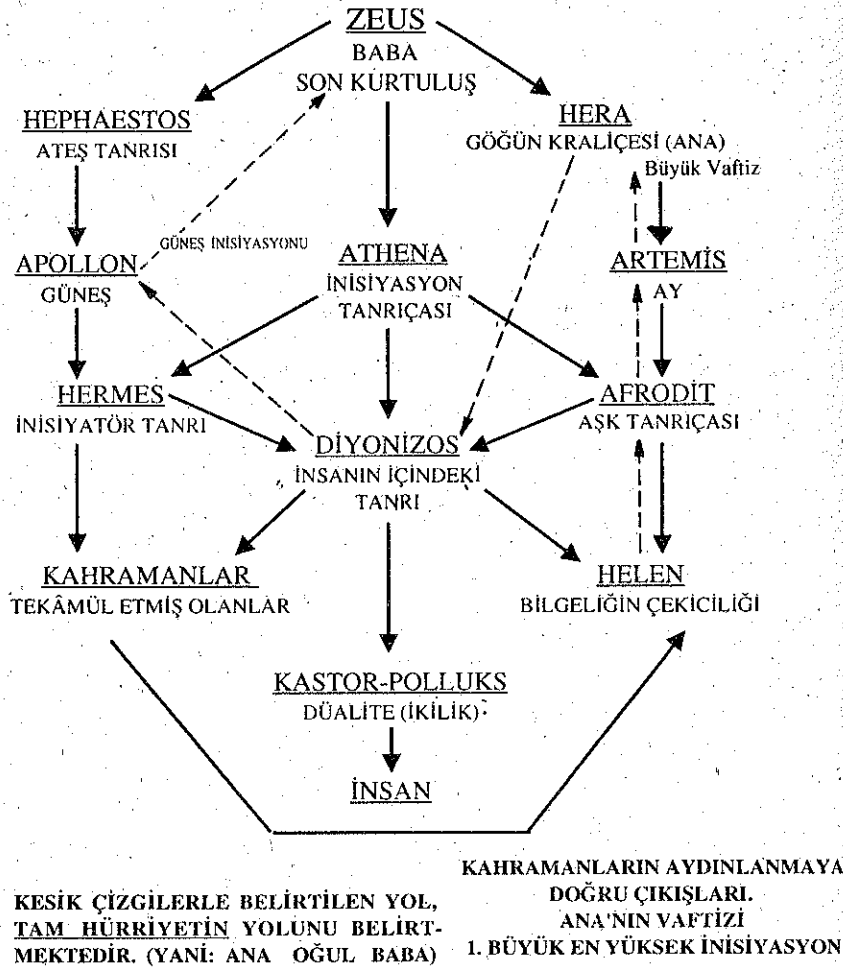
(*) Polluks fizik bedeni ancak "gece", yani Kastor uyuduğunda terk edebilir.

rak tasvir ederler, ama *atları zıt yönlere doğru gitmektedir*. Silâhları aynıdır, yarım yumurta biçimindeki başlıkları ise aynı yumurta-
dan çıktıklarını belirtmektedir. Başlarının üzerinde aynı yıldız parlamaktadır. İki Dioskur (Kastor-Polluks) da göğe Zeus tarafından konmuşlardır. Efsane işte böyle. Şimdi de ne anlama geldiğine bakalım:

İnsanlarda iki zıt güç barınmaktadır; biri ilâhî, diğeri beşerîdir (ilâhî ben ve beşerî ben). Birinci güç insanı göğe doğru çeker; ikinci güç ise maddî âleme doğru çeker. Birincisi felsefî ve ruhsal zevkleri arar, diğeri ise aşağı âlemin zevklerini, iktidarı, altını ve kadını arar. Bu yüzden, *atları zıt yöne doğru gitmektedir*. Efsane, Kastor'un usta bir binici olduğunu söylüyor. Doğrudur; *arzularının ve tutkularının* dizginlerini ellerinde tutabiliyor, insanı hüsrana ve mahva sürükleyen bu çılgın kısırakları dizginleyebiliyordu. İki kardeş de *inisiyatik sınavlardan* geçerler.

Inisiyasyon Tanrıçası Athena'nın kültünü uyguladılar. *Arınmış* astral bedeni sembolize eden Altın Post'u aramaya çıkarlar; hayvansal tutkuları temsil eden domuzu avlarlar. Helen'i, hayranı Theseus'tan geri alırlar. Helen, bilgeliğin ilâhî cazibesidir; tuzağa konan yem gibidir. *Bu tekâmüllerini sona erdirirken*, Olimpos'a çıkmaya çalışan tüm kahramanlar gibi büyük yollardaki haydutları öldürürler. Kastor en yüksek inisiyasyona ulaştığında kardeşi Polluks gibi ölümsüzdür artık. Bu büyük zaferi anmak isteyen Zeus onları beraberce ikizler burcunu oluşturdukları bölgeye yerleştirir.

İNSANLIĞIN KURTULUŞU ŞEMASI (2)



Şema ile ilgili not: Ortadaki çizgiye ulaşan ya da bundan çıkan siyah oklar, Tanrılarla Tanrıçaların aralarındaki "yakınlıkları" belirtiyor. "Noktah çizgiye" sahip oklar, Ana tarafından aydınlanmış olanların izledikleri yolu ve ardından büyük hürriyetin yolunu belirtmektedir.

BÖLÜM V

KAHRAMANLAR VE GÜZEL HELEN

Tüm kahramanlar Helen ile evlenmek istiyorlardı. O ise birinden diğerine gidiyordu, tıpkı Menelaos'la olduğu gibi ya biriyle evleniyor ya da onu terk ediyordu. Helen bir **sembolden ibarettir**. O, bilgeliğin ilâhî çekiciliğidir. Zeus'un kızı olduğundan, onun bilgeliğini taşır. Bazıları onun **Karma Tanrıçası** Nemesis'in kızı olduğunu söylerler. Nemesis kızını yalnızca arınmış olanlara, yani karmalarını bitirmiş, telafi etmiş olanlara verir.

Theseus onu kaçırmıştı, ama inisiyasyonunun bu safhası aşıldığında, kardeşlerinin onu geri almalarına izin verdi. Helen, ardından Menelaos ile evlendi; ama Menelaos sahip olduğu şan ve şereften yararlanarak uyuyor, hiçbir gelişme göstermiyordu. Paris, Helen'i ondan kaçırdı ve Truva'ya götürmek istedi. Bu davranışı o ünlü Truva Savaşı'nın sebebi olacaktı. Efsane bunu şöyle söyler: Helen, Paris ile gelmekte tereddüt edince Paris ona "Gidelim, çünkü Afrodite öyle istiyor" dedi. Helen de "Madem ki ölümsüz Tanrıça böyle istiyor, öyleyse Truva'ya gidelim" diye yanıtladı.

Tüm bu kaçırma ve evlenme hikâyeleri tamamen kurgudur, çünkü Helen bir *sembolden ibarettir*. O ebedî dişili, Ana'nın arıtıcı sularıyla yaptığı büyük vaftizin öncesindeki o *sırların çekiciliğini, cazibesini* temsil etmektedir. İnisiyasyon yolundaki herkes ister istemez onunla evlenmeyi arzu eder, buna çalışır. O, astral plânın Venüs'ü gibi, Afrodit'in daha alt plândaki bir sudûrudur. Ondan söz edildiği zaman sık sık "Helen ve kız kardeşleri" denir, çünkü bu tür bir cazibe mitolojide ve hatta Fransız şövaleliğinde gayet boldur: Saint-Michel Dağı'nın yanında Tomlaine kayasını, ya da diğer bir

deyişle Helen'in mezarını buluruz. Atalante'ninki bir diğeridir. Deianeira'nın, Antiope'nin, Andromeda'nın, Penelope'nin, Hesione'nin, vs... de vardır.

Helen'in amacı kahramanları cezbetmektir. O, güzelliğini taşıdığı Afrodit'in bir yansımasıdır ve Goethe şöyle der: "Helen'i görmüş olan kişi asla bir daha kendine gelemeyen ve eski hâlini bulamaz." O, küçük sırlardan büyük sırlara geçme gayretini gösterenlere vaat edilmiş olan ilk mükâfatı temsil etmektedir. O, tanrısal olanla beşerî olan arasında bir "köprüdür", ilk kaynağa geri dönüş hattı üzerindeki birinci aşamadır. Ne zaman bir mist (mürit) Helen ile evlenmeye muvaffak olursa, daha yukarıya tırmanmak için onu terk etmek zorundadır da. Onu yukarıda Ana'nın vaftizi beklemektedir ve bu, aydınlanma ya da diğer bir ifadesiyle ilk büyük majör inisiyasyon olmaktadır.

Ana'ların sembolü arınmışlıktır ve günahları yıkayan su onun sembolüdür; tıpkı beden ve elbiselerin kirlerini yıkayan yeryüzündeki su gibidir.

Böylece, Truva'ya karşı girişilecek seferin komutanının seçilmesi sırasında Menelaos, kardeşi Agamemnon'un yararına olacak şekilde bir kenara itildi. Ama Agamemnon henüz gerekli arınmışlığa sahip değildi. Bu yüzden, Yunan donanması rüzgârın esmemesinden dolayı limanda âdeta felç oldu. Agamemnon kendisini bu dünyaya bağlayan bazı duygusal bağlarını koparmalıydı. Agamemnon bu bağları kızı İphigeneia'nın "sembolik" kurban edilişi sayesinde kırmak zorunda kalacaktı. Tatmin olan Tanrılar da Eo-lea'ya, seferin yapılması için gerekli olan rüzgârı serbest bırakmasını emrettiler.

Truva savaşı gayet iyi tezgâhlanmış inisiyatif bir entrikadır. Hatta öyle ki, onun sersemleticiliğine kapılabiliriz. İşte, tapınaklardaki müritler (adaylar) tüm bu şaşırtıcı kuşguların gerçek anlamını ortaya koymak zorundaydılar.

Bu savaşı yönetenler insanlar değil, tüm Olimpos'tur ve inisiyatör Tanrılar cesurane bir şekilde gözdelelerinin yanında yer almışlardır, hatta Zeus'a karşı bile!

Tanrılar da zaman zaman kahramanlar tarafından yaralanmışlardır ve bu, onların Tanrılarla eşit duruma geldiklerini gösterir.

Örneğin Afrodit, cesur Diomedes tarafından öldürülmek üzere olan oğlu Ene'yi (Aeneas) kurtarır, onu kollarında taşır ama Diomedes onu izleyerek mızrağı ile elinden yaralar. Afrodit oğlunu yere düşürür, ancak Apollon imdada yetişir ve Ene'yi kalın ve kara bir bulutla sarmalayarak düşmanın hiddetinden korur! Cüretkâr Diomedes demek ki henüz güneşe ait inisiyasyonundan geçmeye hazır değildir; halbuki Ana'ya ait epröverden muzaffer bir şekilde geçmiş ve bunu, tedavi olmak için Olimpos'a kaçan Tanrıça'ya şu sözlerle haykırmıştır: "Zeus'un kızı, savaştan ve dövüştan kaçyorsun. Zayıf kadınları aldatmak sana yetmiyor mu? Şayet kavgaya bir daha geri dönmezsen, bundan böyle benim adım seni titretecektir." Bunlar Tanrı'ya zor kullanarak ulaşmaya hazır bir adamın sözleri değildir de nedir?

Ateşli Diomedes, ikinci büyük yüksek inisiyasyonundan geçmeye ve doğrudan Apollon'a saldırmaya teşebbüs eder. Tanrı da onun önüne tüm adayların yenmek zorunda oldukları engelleri koyar. Bu amaçla da Savaş Tanrısı Ares'e başvurur: "Ares, Ares, insanların felâketi kanlı Ares, şimdi Zeus Baba'ya karşı bile savaşacak olan şu cengâveri saf dışı bırakmayacak mısın? Daha önce Afrodit'i yaraladı, ardından da bir Tanrı gibi üzerime atıldı!"

Apollon'un emrine itaat eden Ares kavgacılar saldırır ve çok sayıda iyi hazırlanmamış misti (adayı, müriti) Hades'e yollar. Savaş Tanrısı'nı görünce korkan Diomedes geri çekilir.

Ama bu durum inisiyatör Tanrılarının projelerine çok ters düştüğü için Zeus'un karısı Hera kocasının yanına gelir ve ondan Ares'in sebep olduğu ve sırların adaylarının öldürülmesine yol açan katliamın durdurulmasını ister.

Zeus yeniden makul davranmaya başlar; çünkü imtihanlar, varılacak hedefi unutturacak denli şiddetlenmemeli ve henüz sadece beşerî silâhlara sahip olan bu yiğitlerin cesaretini kırıcı derecede olmamalıdır.

Böylece Zeus karısına şöyle der: "Git ve ona en ağır ve sert cezaları vermeye alışkın olan Athena'yı ona karşı kıskırt."

Göğün Sahibi'nin desteği ile de güçlenen Athena hemen Diomedes'i cesaretlendirmeye koyulur. Arabasında onun yanında yer alır; Ares'in ona fırlattığı okun yönünü değiştirir ve Diomedes'in de

okunu yönlendirir. Karnından yaralanan Ares tedavi olmak için Olimpos'a geri çıkar ve Zeus'a da kızının ihanetinden yakınır. Zeus tarafından terslenir, ancak iyileştirilir.

Savaş Olimpos'ta da hiddet yaratır; Zeus âdetâ satranç tahtasındaki **piyonlara** yapıldığı gibi *mistlerin önüne çeşitli engeller sürer*; Apollon *kutsal* şehri savunur ve efsanede dendiği gibi "çocuklarına kavuşmaktan daima mutlu" olan Hera'dan yardım gören Athena da saldırıya geçer.

Dövüşçüler yorgun düştüklerinde ise Tanrılar, *savaşı canlandırmak için aralarında anlaşır*lar. Her iki taraf arasında savaşı durdurma kararı alındığı bir sırada Zeus'un, kızı Athena'ya söylediği şu sözler bunun delilidir: "Çok çabuk şekilde Truvahılar ile Akadlılar'ın ortasına git ve Truvahılar'ı, **and içilmiş barışa ve birleşme kararına** rağmen şu gururlu Akadlılar'a sataşmaya zorla." Athena tarafından kışkırtılan Pandaros'un attığı bir ok, bu barışa son verir. Bu okun hedefi olan Menelaos ise şayet Athena okun yönünü değiştirmese belki de öldürülmüş olacaktı. Ama ölmez, çünkü ok boğruüne saplanmıştı. Amaca ulaşılmış, savaş yeniden başlamıştır.

Truva'nın kuşatılmış kalesi içinde, Kral Priamos, bu savaşlara sebep olduğu için üzülen Helen'e şunu söyler: "Felâketlerimizin sebebi sen değilsin. Beni bu sert savaş altında ezenler **sadece Tanrılardır**." Bu da, bu savaşın tamamen inisiyatif ve kurguya dayalı olduğunu kanıtlamaktadır.

Şayet Homeros alelâde bir Truva kuşatması anlatmak isteydi işin içine Tanrıları karıştırmak ve hatta onları kendi aralarında savaştırmak gibi bir saygısızlıkta bulunmazdı. Zaten Homeros'un kör olduğu (yine bir kurgu) söylenir. Denir ki; inisiyeler kördürler, çünkü onlar aşağı âleme bakmazlar, ama **durugörüler**i sayesinde göksel âleme bakarlar. Bu hayal ürünü körlük Oidipus'a da uygulanmıştır. O da inisiye olduğu ve durugörüsü sayesinde Tanrıların ülkesini seyretme imkânına kavuştuğu gün kendini bir iğne ile kör etmişti.

Tüm kahramanlar ihtiyar adamı, yani şu çekip çıkarılması çok ıstıraplı olan ve binlerce yıllık zalimliği ortadan kaldırılmak istendiğinde kendisini öfkeden kudururcasına savunan *hayvanî ta-*

rafı yıkmak için zalimce savaşır

Kentaurlar'ın (Santor-Kentor) yapısı, bizlere, çıkarılıp atılması gereken kısmın ne olduğunu belirtirler. Yani "at bedeni" çıkarıp atılmalı, büst ve baş muhafaza edilmelidir. Bu, hayvansal tarafın atılmasının ne denli zor olduğunu vurgulayan bir örnektir; çünkü defedildiği sanıldığında, aniden tekrar ortaya çıkıvermektedir.

Diomedes'in babası ve Meleagros'un kardeşi olan Tydeus (Tideus) da bu sebepten ötürü Thebai (Teb) surları altındaki imtihanını başaramaz. O, korkunç bir savaşçı olan Melanippos ile boy ölçüşmek zorundadır. Döğüşün sonunda Tideus düşmanı tarafından tehlikeli bir şekilde yaralanır. Athena bu döğüşü izliyordu ve gözdesinin ölümcül bir şekilde yaralandığını görünce yanında onu iyileştirecek olan harikulâde bir ilaçla ona yöneldi, ama diğer bir savaşçı olan Amfiaros, Tideus'tan nefret ediyordu ve bu yüzden Athena'nın ona ilacı vermesine engel olmaya karar verdi. Şeytanca bir hile tahayyül etti. Tideus'un öfkeli ve intikamcı tabiatını iyi bildiğinden onu yaralayan Melanippos'un başını kesti ve alıp Tideus'a gösterdi. Düşmanın başını gören Tideus onu aldı ve sövüp saymaya başladı. Bu vahşiyane sahneden dehşete düşen Athena ilacıyla beraber oradan kaçtı... Ve böylece Tideus da ilâhî hayata gözlerini yumdu.

* * *

Antik Yunan'da *uyanmış insanlara, ruhsal güçlere doymuş olduğunu belirtmek amacıyla* kahramanların adı verilirdi. Bunlar maddî ve olağan hayatın olasılıklarının üzerine çıkmış insanlardı; sözün kısısı, yarı-Tanrılardı. Zaten mitolojilerde onlar bize daima *kral veya kraliçe oğulları olarak* takdim edilmişlerdir ki, bu da demin söylemiş olduğumuz bilgiyi doğrulamaktadır. Onlar artık *o andaki beşeriyete bağlı değildirler*. Ayrıca mitolojilerdeki krallar ve kraliçeler daima ya **enkarne** olmuş Hiyerarşilerdir, ya da guru (büyük mürşitler, yol göstericiler) vazifesini gören inisiyelerdir. Bu yüzden sırların adayları, imtihanlarında, iyi hesaplanmış bir tedrici takip etmek suretiyle bunların birinden diğerine giderlerdi.

Mitolojiler genellikle şaşırtıcı bir incelik ve maharetle oluştu-

ruhmüşlardır. İşte bir örnek: Evrenimizin yapılışında aktif yaradılış **Kaosunun** (çünkü ilksel bir Kaos da var olmuştu) gecesinin Ana'sı olan Leto, Delos Adası'nda, Tevrat'taki iki ışık saçıcıyı, Apollon ve Artemis'i doğurur. Güneş ve Ay aslı nebülözden atılmış olduklarından, yaradılıştaki bir tek dünya kalmıştır. Bu dünyayı nüfuslandırmak gerekiyordu; böylece Isparta'da Leda'nın efsanesi doğdu. Bu, Ana Tanrıça Leto'nun benzeridir ama gezegenlerle ilgilenmez, **insanlarla** ilgilenir. Leda büyük beyaz kuğu şekline girerek Zeus ile birleşir, aynı zamanda Isparta kralı olan kocası Tindareos ile de birleşmede bulunur.

Bunun sonucunda iki değişik **yumurta** doğurur. Birinde iki **ölümsüz** varlık olan Polluks ve Helen, diğesinde ise kocası Tindareos'tan olan iki **ölümlü** varlık, yani Kastor ve Klitaimnestra bulunmaktadır. Bu efsane, Herakles ve İphikles'in doğumu sırasındaki Alkmene ve Amphitriton'un efsanesiyle akrabadır.

Bu iki yumurtanın çifte doğumu neyi ifade etmektedir? Birinci yumurta, yani Baba'dan, Zeus'tan olan yumurta Polluks'u yani **ruhsal ben'i** ve kız kardeşi Helen'i, yani **bilgeliliğin ilâhî cazibesini** kapsamaktadır ve burada, *"ölümlü" insanların kurtuluşlarının iki şartı da mükemmelen* birleştirilmiş bir şekilde karşımıza çıkmaktadır.

Diğer yumurtadan çıkan iki çocuk, Kastor ve Klitaimnestra, Tindareos'un çocuklarıdır. Tindareos, Leda'nın kocası olduğundan dolayı bir semavî Hiyerarşiyi temsil etmektedir.

Başka bir gelenek bize Leda'nın, Karma Tanrıçası Nemesis'in diğer bir isminden ibaret olduğunu söyler. Bu değişkenlik de nereden çıkmıştır? Sebebi şudur:

Çünkü, yeryüzündeki ölümlü varlıklar *Karma Yasası'na bağlanmak zorundadırlar*. Ve bu yasa da ancak, karmalarını telafi etmiş, yani temizlemiş olanların Olimpos'a geri çıkmalarına izin vermektedir. Şayet Nemesis Helen'in (Bilgeliliğin) anası ise, onunla evlenmeyi isteyecek olan insanların **arınmışlığa** ulaşacak olmaları gayet normaldir. Kastor'a gelince, o, Baba'nın suretinde yeniden yapılmadan önce kız kardeşi Helen'i ve ilâhî kardeşi Polluks'u bulmak zorunda olan insandır (Helen'in heykeli Roma'da, St. Piyer Kilisesi'ndedir).

BÖLÜM VI

KAHRAMANLAR VE EPRÖVLER (SINAMALAR)

Odiseus'un (Odise) efsanesi de tıpkı diğer kahramanlarınki, yani Herakles'in, Theseus'un, Meleagros'un efsanesi gibi, Tanrılara layık olduklarını göstermek isteyen **tüm** kahramanların katlandıkları bir dizi inisiyatik imtihanlardan ibarettir.

Bazı mitlerde Helen'den söz edilmez. Onun yerini **spiritüel Ruh (*)** alır. Bu, her iki ben'in, yani ilâhî olanla beşerî olanın ebedî kavgasıdır. Tıpkı Kastor ve Polluks efsanesinde anlatılmış olduğu gibi insandaki dualitedir. Eski zamanlarda baba, oğlunu **inisiye** eden kişiydi. Ve efsane de oğulun eprövü başardığını, **babasını öldürdüğünü söyler (**)**.

Oidipus babasını öldürmüştü; Telegone de babası Odise'yi öldürmüştü. Ve garip şey, iki kahraman da **analarıyla** evlenmişlerdi! Buradan da anlaşılıyor ki bu kahramanların annesi **fiziksel** bir anne değil, ruhsal bir varlıktır; bir Olimpos Tanrıçasıdır ve bu evlilik, ilâhî benliğine yeniden kavuşmak isteyen adayın (mürit) göstermiş olduğu gayretin karşılığı olan bir **ödüldür**.

Odise ve Penelope'nin oğulları olan Telemakhos, babasının yerine geçtikten sonra majisyen kadın Kirke ile evlendi ve ondan

(*) *Spiritüel ruh*: Bu, teozofların bir ifadesidir. *Hint metafiziğinden hareketle, insanın yapısını 7 bölüme ayrılmış olarak kabul ederler. Bunlar başlıca tüm geleneklerde ele alınmıştır. Sayfa 151'deki karşılaştırmalı tabloda görüldüğü gibi insan yapısının en yoğun bölümü fizik bedeni olup, giderek seyyialleşmektedir. (Ç.N.)*

(**) *Sırların adayını eğiten kişiye "baba" denirdi. Burada ailevi bir bağ söz konusu değildi. (R.E.)*

Latinus adında bir oğul sahibi oldu. Kirke'nin oğlu olan Telegone de Athena'nın *emri üzerine* babasının karısı Penelope ile evlendi. Çünkü Penelope, tüm insanlarda mevcut olan **spiritüel ruh**'tur. Mitoloji, tabiata aykırı evliliklerle doludur. Bu evlilikler tamamen kurgu ürünüdür, birer *eprövdürler* ve denebilir ki, aydınlanmaya ulaşabilmiş tüm adaylar **analarıyla evlenirler**.

Bu şartlarda Ana'nın anlamı nedir?

İlâhî Ana'nın pek çok adı vardır. Bazılarına göre o spiritüel Ruh'tur; diğerine göre İlâhî **Ben**'dir; Hristiyanlar için Ruh-ül Kudüs, Kutsal Ruh, yani üçlem'in (Trinite, Teslis) üçüncü şahsıdır. O, Asya'da **kundalini** adıyla tanınmıştır, yani insanı hürriyetine kavuşmaya kışkırtan ve ona ilk büyük **majör inisiyasyonu** veren ateş yılan'dır. *Son iki safha ise şunlardır:* Oğul'un (Güneşe ait ya da Ateş'e ait oğul) inisiyasyonu ve Baba'nın tam hürriyetine kavuşma.

Mitoloji bir inanılmazlıklar resmî geçididir âdeta. Örneğin Herakles güzel Hesione'yi elde etmek için dövüşür ve elde ettikten sonra da onu arkadaşı Telamon ile *evlendirir*! Theseus, Ariadne'yi kaçıır ve sonra da onu *Naksos Adası'nda terk eder*! Aynı kahraman bu kez de Amazonların kraliçesi Antiope ile evlenir ve ardından da Phaidra (Fedr) ile evlenmek için onu terk eder. Herakles, karısı Megara'yı boşar ve onu müridi İolaos ile evlendirir. İason, Medea'yı Altın Post'u ele geçirişinde kendisine destek olmuş olmasına rağmen reddeder ve Kreon'un kızı Glauke ile evlenir. Diğer taraftan Medea da kral Aigeus (Ege) ile evlenir. Atina'dan kovulunca bu kez de kral Midas'ın karısı olur! Midas onu onurlandırmak için halkına Med'ler adını verir!

Tüm bu *evlilik furyası* aslında *inisiyatik masallardan ibarettir ve bunca kanıt rağmen* bunlarda yalnızca meteorolojik tezahürler bulan Batılı mitologların bu saflığı karşısında hayrete düşmemek mümkün değildir!

İmtihanlar taşra kentlerine ve büyük kentlere göre değişkenlikler gösterir. Bunların her biri bir Tanrı ya da büyük bir hiyerarşiden çıkıp gelmiş bir kral tarafından kurulmuş olma onurunu elde etmek için veya büyük bir kahramanın beşiği olmak için can atarlar. Ama inisiyasyonun ana hatları pek değişiklik göstermez. He-

len ve kız kardeşlerinin büyüleyici güzelliği tarafından cezbedilmiş olan mistleri imtihanlara girmeye sevk edenler daima Ana'lar, yani Hera, Afrodite, Artemis'tir.

Hephaestos (Hefaestos), yani İlksel Ateş'in Tanrısı onları **silâhlendirir**, Hermes ve Athena onlara tavsiyelerde bulunurlar. Biraz zayıf düştüklerinde ise onları desteklerler. Herakles'ten bahsedilen Athena şöyle der: "Sağlam omuzları Euristheus (Öristeus) tarafından verilen sert eprövlerin altında çöktüğünde ve Gögün kendine yardım etmesi için yalvardığında, Zeus'un oğlunun yardımına pek çok kez koştum." Euristheus, Herakles'in gurusu idi.

Bu efsanelerde harikulâde bir konu vardı. O da meydana getirilişlerinde rol oynamış olan **zekâ**'dır. Bunlar, kutsal anlamı kavramak isteyenleri *ilksel büyük geleneği* iyi bilmeye ve ağır bir **meditasyon** (tefekkür) dalmaya mecbur etmektedirler. İşte bu meditasyon, Gögün kapılarının yegâne altın anahtarıdır!

BÖLÜM VII

NARSİS'İN İNİSİYASYONU

Antik Yunan'ın bu göz alıcı "dinamik" kahramanlar koleksiyonunda eksik olan bir şey vardı: Bir zıtlık gerekliydi ve bu zıtlık da ona, diğer kahramanların tam tersine, Tanrı'ya şiddet ile değil, sevgi (aşk) ve sadakat ile ulaşacak olan bir insan tipi altında daha çok değer kazandıracaktı. Bu, onu Hint'in yumuşak kalpli zahitlerine ya da bazı Hristiyan mistiklerine daha çok yaklaştıracaktı. Bu kahramanın varlığı, Hermes ve Athena'nın etkilenmiş bakışları altında silâh şakırtılarıyla Olimpos'a tırmanmış kahramanlardan oluşan ve savaşı seven ordulara aykırı düşmektedir.

Bu yegâne tip tamamıyla mevcuttur, ama o, Yunan'ın değerli tacındaki yuvasına yerleştirilmiş bir mücevher gibi gayet gösterişsiz, alçakgönüllü bir tarzda, Narsis (Narkisos) miti şeklinde karşımıza çıkar.

Gerçekte mitolojideki bu çok özel mistik kahraman, gürültüsüz patırtısız bir şekilde doğar ve ölür. Kimse onu tanımaz, sadece bir peri (nymph) onu ölesiye sever ve o, güneşe ait inisiyasyona sevgi ile ulaşma kahramanlığını gösterir! Narsis ve Eko'ya (Ekho) ait iki mit birbirinin tamamlayıcısıdır; işte:

Narsis (Nergis, Narkisos) nymph (*) Liriope ile ırmak Kephisos'un oğludur. Kâhin Tiresias, ana babasına onun "kendi kendisini görmediği sürece yaşayacağını" bildirmiştir. Efsane bize onun harikulâde bir yakışıklılıkta olduğunu, kadınları hor gördüğünü, yalnızlığı sevdiğini ve koruluklarda dolaştığını söyler. "Ko-

rularda dolaştığı bir gün bir su birikintisine dökülen bir kaynağın yanı başına geldi. Su birikintisine doğru eğildi ve suda kendi yüzünü gördü. Yansıyan bu çehreye hemen oracıkta aşık oldu ve bu seyirden kendini bir türlü ayıramadı. Giderek hissizleşti ve bulunduğu yerde kök salarak kendi ismini taşıyan çiçeğe (nergis) dönüştü." Başkaları onun, kendisini su birikintisine bırakıp bunun içinde boğulduğunu ve ölümünden sonra da kendisini Hades'i (cehennem) çevreleyen Styks (Stiks) nehrinin sularında seyretmeye devam ettiğini söylerler. Bununla bizlere ne demek istenmektedir acaba?

Doğumundan itibaren, Narsis, Ana'nın arındırıcı sularının bekçisi olan su perisinin oğlu olmasından ötürü *inisiyatik bir kadere adanmıştır*. Babası bir ırmak Tanrıdır ve şu da bilinmektedir ki kutsal ırmaklar kaynaklarını Gök'ten alırlar, tıpkı Mısır'daki Nil ya da Hint'teki Ganj gibi. Taşıdığı sular kutsal sulardır, *ruhun diri sularıdır* (*); ayrıca ırmak Tanrılar, ilâhî âlem ile beşer âlemi arasındaki sınırı da çizerler. Demek ki onlar tüm geleneklerdeki **eşik bekçileridir** ve bu sınırı aşmak isteyen tüm mistlere sınavlar yaşatırlar; tıpkı Arkhelous'un, inisiyasyonu isteyen Herakles'e yaptığı gibi...

Eski gelenekler **ateşin sudan çıktığını** söylerler ve dolayısıyla da empoze edilmiş olan sıralamaya göre ateş eprövünden önce su eprövünden geçilmelidir, yani önce Ana, ardından Oğul gelir; tıpkı güneşin günün birinde Kaos'un ana sularından çıktığı gibi...

Her şey bize Narsis'in *seyreden (temaşa eden) bir zahit olduğunu*, ve hürriyetine kavuşmak için vicdan sesini dinlediğini ve bunu büyük bir sessizlikle yürüttüğünü gösteriyor.

Su, *durugörüü hareketi geçirmek için bir tercih unsurudur* ve günümüzde hâlâ görücüler bu yeteneklerini uyarmak için bir bardak su kullanırlar.

Narsis'in üzerine eğildiği su birikintisi *durugörüü hareketi geçirmişti* ve Narsis'in suda gördüğü kendi yüzü değildi; içteki Tanrı'nın, Diyonizos'un çehresiydi ve bu onu aşktan çılgına çevir-

(*) *Nymph (Nemf okunur): Su perisi.*

(*) *Ruhun diri suları: Ruhun elde ettiği yeni bilgiler, bir çeşit kevser.*

mişti. Bu ilâhî seyredişin içine gömülen Narsis dünyayı ve zavallı Nymphe (peri) Eko'yu unuttu ve güneşe ait inisiyasyonunu başarılı şekilde tamamlayarak **ruhta tekrar doğmak üzere dünya hayatına gözlerini yumdu**. Buna **ikinci doğum** denir.

Damas yolu üzerindeki Aziz Pavlus'un (St.Paul) güneşe ait bu aydınlanmaya kavuşmak için suya ihtiyacı olmamıştı. Bu iş, doğmakta olan Hristiyanlığı sağlamlaştırmak için kendisine ihtiyacı olan İsa'nın iradesi sayesinde oldu ve bir *lütuf neticesiydi*. Ama bunun ardından Pavlus, *inisiyasyonunu, yerleşmiş kanuna göre yaşamak ve karmasını da ödemek zorunda* kalacaktı.

Narsis'ten beri o adla anılan çiçeğe (nergis) gelince, bu Güneş Kelâm'ın görünür bir sembolüdür, *onun rengindedir*, hemen hemen *onun imzasıdır* denilebilir.

Eko'nun hikâyesi çok daha incelik doludur. Efsane şöyle der: Eko, Hera'ya adanmış bir su perisi idi. Zeus'un, karısına olan ihanetlerini kolaylaştırmak için Hera'yı uzun ve güzel efsaneler anlatarak oyalardı; o esnada ise Zeus Olimpos'tan uzaklaşarak zina yapardı. Hera, Nymphe'nin (perinin) hilesini keşfetmekte gecikmedi ve cezalandırmak amacıyla onu kendisine soru sorulmadıkça konuşmama ve sorulan sorulara da *ancak aynı kelimelerle cevap verebilmeye* mahkûm etti. Eko, Narsis'e hayrandı ve onu **kendisini göstermeden** izlemekteydi. Narsis'in ölümünden sonra ise kayalıklara sığındı. Bedeni gitgide zayıflayarak öldü ve geriye bir tek sesi kaldı. Daima görünmez bir hâlde hep dinler ve şayet bazı sözler duyarsa, bunun sadece son kelimelerini tekrar eder. Tabiat Tanrısı Pan ona aşık oldu ve onunla evlendi.

Bu mit bizlere neyi anlatmak istemektedir?

Tüm hikâye Nymphe'nin adında gizlidir: "Eko".

Şimdi, İnisiyasyon Tanrısı Hermes'in prensibini anımsayalım: "Yukarıdaki aşağıdakine benzer." Aşağıda olan, yukarıda olanın bir yansımasıdır. *Dünyasal aşk, ilâhî aşkın bir ekosudur (yankısıdır)* ve Narsis'i mahveden aşk, ilâhî aşktır. Yaratılmış olanın aşkı da yine ilâhî aşktır, onun rezonansını taşır ama çok **hafif bir şekilde**, tıpkı zayıf bir eko (yankı) gibidir. **Vicdan sesi** adı verilen de budur. Neticede, insan bir beşer olarak kaldıkça ilâhî dili konuşmaz, hatta onu anlayamaz bile. Bundan ötürü *sadece kendi sözlerini ve kendi dü-*

şüncelerini duyabilir... ve vicdan sesi susar. Ama şayet bir insan günün birinde ilâhî olana temas edecek olursa, kaybetmiş olduğu söz'e tekrar kavuşan Eko'nun *saf aşkını yeniden canlandırır ve Eko, ona, hizmetçisi olduğu ve insanlardaki kanalı vazifesini gördüğü ilâhî Ana Hera'nın sesini duyurur*.

İşte, efsanelerin **temel oluşturdıkları** inisiyatik imtihanlarda inisiyator hiyerofant'a verilmesi gereken cevaplar bunlardı.

Mısır ve Hint **efsaneleri** gibi Yunan **efsanelerinin** de tümünün anlamlarını açmak için ciltler dolusu yazmak gerekir; ancak bu mütevazî kitabın amacı bu değildir. Bizim istediğimiz şey, okuyucunun ruhunda, Yaratıcı tarafından yeryüzündeki çocuklarına harika bir çiçek buketi gibi uzatılmış olan ve Gök ile Yer arasında bulunan tüm büyük ezoterik geleneklerin **"aynı noktaya yönelmiş oldukları"** fikrinin net bir şekilde **uyanmasıdır**. Ve bu çiçek buketi, Gök ile olan teması *yeniden kurmaya çalışan* müstesna insanların ruhlarına *güzel kokularını saçmaktadır*. Pavlus, Korintoslular'a şöyle der: "Fakat bizi Mesih'te daima zafer mevkibinde götüren ve her yerde kendi bilgisinin kokusunu vasıtamızla gösteren Allah'a şükür! Çünkü kurtuluşa erenlerde ve yok olanlarda, Allah nezdinde Mesih'in güzel kokusuyuz; bunlara ölüm veren bir ölüm kokusuyuz; birinciler için hayat veren hayat kokusuyuz." (II. Kor: Bap 2)

Mitler ve sırlar daima **gizli kalmak** için değildir. Günün birinde üzerlerindeki örtüler kalkmak **zorundadır** ve İsa bunu çok önceden şu ifadelerle söylemiştir: "Bundan dolayı karanlıkta söylediğiniz her şey aydınlıkta işitilecek; ve iç odalarda kulağa söylediğiniz şeyler damların üzerinde **ilân edilecektir**." (Luka: Bap 12, 3)

İşığın meydana çıkarılması gerektiği, insanların, kendi kurtuluşlarını sağlayacak **tüm imkânları ellerinde bulundurmaları** gereken **bu an gelmiştir** ve arayan herkes **ışığı görecektir**; yalnızca vicdanlarının sesini arzularının ve tutkularının *bağirtisi* ile örtbas eden **gönüllü körler hariç**! Kendi kendilerini kandıramadıkları her seferinde, ilâhî adaletin *tüm tezahürlere rağmen* bir tuzak olmadığı anlaşılır. Pavlus pek çoklarının gerçek sandığı bu orman kanunlarına karşı bizleri uyarır ve şöyle der: "Kendi kendinizi aldatmayın,

Tanrı kandırılmaz. İnsan neyi ekmişse onu biçecektir."

Mitolojiler, efsaneler, meseller, masallar; hepsi de gerçek birer meditasyon konusudurlar ve bunları anlayabilmek, gizli mekanizmalarını görüp gösterebilmek büyük bir hazdır. Ama bu metinler sadece zihinsel bir zevk için meydana getirilmiş değildirler. Bunlar uzun tekâmül yolu üzerindeki işaret noktalarıdır; dünyadan çıkan ve Göğün maviliğinde kaybolan muazzam bir merdivenin basamaklarıdır ve bu **yukarı doğru çıkan** yürüyüşe "Hayvandan Meleğe" ya da **envolüsyon-evolüsyon** adı verilir.

İçinde bulunduğumuz zaman diliminin, tekâmül süreci içinde, sırların açıklanmaları için seçilmiş "an" olduğunu söylemiştik. Neden şimdi?

Çünkü şu anda tam envölüsyon ve evolüsyon arasındaki kırılma noktasındayız. Bu, büyük "V" harfi ile sembolleştirilir. Bunun sol kanadı envölüsyonu, yani insanlığın, fethetmek zorunda olduğu maddî âlemden **inişini** temsil eder. Ardından, bu fetih sona erdiğinde, insanlık sağdaki evrimleştirici (evolütif) ait hattı yeniden **tırmanmak** zorundadır; semavî ocağına dönmek için buna mecburdur. Tıpkı müsrif bir çocuğun geri dönüşte, Tanrı'nın bu yolculuğun başında kendisine beşerî deha şeklinde geliştirmesi ve büyütmesi için emanet etmiş olduğu yeteneğin **"faizini"** Yaratıcı'ya geri getirmesi gibidir. Buna epijenez (Epigenèse) denir.

Tanrı, içinde bulunduğumuz 20. yüzyılın sonunda envölüsyona ait "eski tulumları parçalayacak" ve onların yerine "yeni tulumları" koyacak. Bu da **tüm geleneklerde** bahsi geçen yeni bir tufan ile olacaktır. İşte bu yüzden **İsa Mesih**, içeriye (hayata) girenlerin **görebileceği şekilde** bir taban üzerine yerleştirilmiş olan **ışıkta**n söz eder. (Luka 11: 33) İnsan tüm dinsel gelenekleri incelemek suretiyle dinini aklı ile uyumlu kılabilecektir. Şu harika cümleyi söylemiş olan din adamı ile tamamen hemfikiriz: "Tek bir kitabı olan insana ne yazık"; çünkü tüm dinler **tek Tanrı'nın** birer facetasıdır. **Çok geç olmadan bu gerçeği bir an evvel hatırlamaya çalışalım.**

Y E D İ L İ T A S N İ F
ÇEŞİTLİ SİSTEM VE EKOLLERE GÖRE İNSANIN OKÜLT YAPISI

[illegible]

SONUÇ

Dünyanın bu üç büyük ezoterik geleneğini okuduktan sonra, insan ruhunda uyanan mantıklı sonuç şu olmaktadır: Tüm dinî ezoterik gelenekler birbirini tamamladıklarına, aynı noktalarda kesiştiklerine, çağlar boyunca birbirleriyle giderek uyumlu hâle geldiklerine göre bundan, **"onların gerçek oldukları"** ve aynı **ortak gövdeden** aktıkları sonucu çıkar. **Bu ortak gövde**, "İlk Büyük İnisiyatik Gelenektir", Tanrı'nın Kutsal Kitabı'dır, büyük Nuh tufanından sonra Tanrı ve Hiyerarşileri tarafından meydana getirilmiştir ve nihayet **zekâ** ile donatılan insanların, günün birinde tüm yaradılışın başı ve sonu olan Tanrı'ya **geri dönebilmeleri** için gerekli olan **tüm imkânları** ellerinde bulundurmaları içindir.

Ama maalesef, insanlar çoğu kez **başlarına gelen felâketlerin sorumluluğunu** Tanrı'ya "yüklerler!" Şu cümleyi kimbilir kaç kez söylemişizdir: "Şayet Tanrı mevcut olsaydı, bizleri böylesine ezmezdi." Başlarına gelen bedbahtlıklarının sorumlusunun **bizzat kendileri** olduğunu hâlâ bilmeyen zavallı insanlar! Çünkü, Tevrat'ta da belirtilmiş olduğu gibi, geçmişteki binlerce *bedenli* hayatları sırasında yapmış oldukları **kötülüğü** "son kuruşuna kadar" **mertçe ödemeyi** reddetmektedirler. Pavlus'un da dediği gibi, bizler "isyanın çocuklarıyız" ve bu yüzden de daha önce ektiğimizi şimdi biçmek zorundayız. Günümüzde de pek çokları buğday biçtiğini zannediyor, halbuki *sap* topluyorlar! **Kuran'da** da söylendiği gibi "Hayat pazarından aldığı, ödemek zorundasın"; bu, Adalet Yasası'dır.

İnsanlar için en büyük bedbahtlık büyük ezoterik gelenekleri bilmemek, Tekrardoğuş ve Karma gibi "başlıca yasalardan" haberi olmamak ve tüm bunlara karşılık da herkesin yalnızca kendi

Sonuç

çıkarcını düşündüğü, tuzaklarla dolu bu dünya ormanına inanmaktır (*).

Şurasını iyi anlamalıyız ki, hayat iki kısımdan oluşmaktadır. Bunlardan birisi ebedîdir, diğeri ise devresel olarak ölümlüdür. Bu da insanlara, "ölümden sonra" pişmanlık duyma ve yapmış oldukları kötülükleri tamir etme imkânlarını göz önüne getirme fırsatı verir. Çünkü insan bizzat kendi eserinin oğludur ve kendi öz çocuğu gibi yine kendinin halefi olur. Hezekiel bizlere şöyle der: "Çocuklar, ana babaları tarafından yenmiş olan ham meyveler yüzünden acıdan dişlerini gıcırdatacaklardır." Bu büyük bir haksızlık gibi gözükmemektedir ama, burada acıdan dişlerini gıcırdatanların, tekrar doğmuş olan analar ve babalar olduğunu anlamak gerekir. İstirap çekmektedirler çünkü "geçmiş hayatlarında" ham meyveler (günahlar) yemişlerdir.

Tüm geleneklerdeki bilgelerin sözleri üzerinde herkesin düşünmesi gerekir. Onlar "tüm insanlığa" aittirler ve bize şöyle söylerler: Bizler "Ebedî Olanlar" ve şimdi ebediyette yaşamaktayız; şu suretle ki biz onu ihtiyaçlarımıza göre dilimlere ayırdık. Ancak ilk ilâhî kimliğimizi yeniden bulmak, bu dünya üzerine "yeniden dönmek", karışıklıklarımıza ve çılgınlıklarımıza bu kez **kesin bir şekilde son vermek** de bizlere düşmektedir!

Baba'nın, en ciddî ve en cesur çocukları için hazırlamış olduğu şu fantastik kaderi herkesin **düşünmesi** iyi olur: "Bizimkinden sonra gelecek olan evren üzerinde hizmet görececek olan *özgün yaratıcılar* 10. *Hiyerarşisi'nde* yer almak." Bu harikulâde kader, onu ruhumuzda daima yaşatmaya ve bir kefesinde hayatımızın küçük zevkleri ve büyük ıstıraplarının bulunduğu o terazinin diğer kefesine konulmaya fazlasıyla lâyıktır.

"Yaşamak ya da var olmak"; işte günümüzdeki Sfenks'in bizlere sorduğu bilmece! Ve ne denirse densin, ne yapılsa yapılsın, günün birinde *bu soruya cevap vermek gerekecektir* ve kurtuluşu ya da hayvanîliğe geri dönüşü artık bir kerede ve kesin bir şekilde

(*) Bu iki kamın, hayatı, ölümü, Tanrı'yı ve dünyada ve toplumda işgal ettiğimiz "yeri" anlayabilmemiz için birer anahtardırlar. (R.E.)

Gizemli Bilgilerin Kaynakları

seçmemiz için üç ilâhe'den (Kharitler) (*) sonuncusu olan Aglaia'nın bizlere uzattığı zarı atmamız gerekecektir. Zeki ve düşünen insanlar için bu sorunun sorulması bile gerekmez ve aslında böyle bir ihtimal oyununa girmek konusunda güçlü bir "hayır" demek lâzımdır; çünkü zaten bedelini bir hayli pahalı ödemiş olduğumuz tüm o beşerî hamleler yeniden gündeme gelecek demektir!

Mitolojilerin ve efsanelerin "gizli" anlamını kavrayabilmek için tüm esas unsurları vermişsek bile, buna karşılık her şeyi birbirine karıştırmaktan başka bir işe yaramayan fazla detaylara girmemiş olduğumuzu da okuyucularımız hiç kuşkusuz fark etmişlerdir. Her şey "esas" olana göre özetlenmiştir; çünkü **ruh varlığının**, Alfa'dan Omega'ya dek, yani âlemin başlangıcından sonuna kadar, 7. Ana İrk'in sona erişine kadar sürecek ve **çok önceden tasarlanmış olan o harikulâde ilâhî plân uyarınca** yürüyüşünü ve kurtuluşunu temsil eden büyük bir sentezin ışığını kavrayabilmesi için öyle şatafatlı sözlere ihtiyacı yoktur! Karşılaştırmalı tablolar okuyuculara çok yardımcı olacak ve onlara yeryüzü hayatının lâbirentinden çıkabilmeleri için "Ariadne'nin (**) uzattığı ipi" yakalama imkânı verecektir. Ancak bu, yararlı meditasyonları ve **ruhları** (kendi iç âlemleri) ile sık sık yapacakları konuşmaları da icap ettirmektedir.

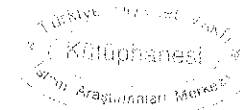
Şu günümüzdeki düşüşün pisliğinde, şayet "Zamanların Sonunda" yer alan son imtihanı veremeyenlere İsa tarafından vadedilen o cehenneme "düşmek" istemiyorsak, tüm dinî inançlarımızı **revizyondan geçirmemiz** acilen gerekli gözükmektedir. Ayrıca, her üç büyük dinî geleneğin sentezini anlayıp kavrayanlar, o andan başlayarak, daha şimdiden geleceğin **seçilmişlerini** bir araya getirmeye başlamış olan yarının dünyasının o 6. İrk'ına vaat edilmiş **evrensel tapınağı** kurmaya başlayabileceklerdir...

(*) Kharit'ler: Göze hoş olanı simgeleyen Tanrıçalardır. Bu üç güzelin isimleri Aglaia, Euphrosyne ve Thalia'dır (Yunan Mit.).

(**) Ariadne (Yunan Mit.) Minos ile Pasiphae'nin kızı. Theseus, Girit Adası'na Minotoros ile dövüşmeye gelince Ariadne ona aşık olmuştu. Ve Minotoros'un içinde bulunduğu bin bir dehlizli lâbirent mağarasında kaybolmasını diye ona bir yunak ip vermişti. Theseus dehlizlerde ilerledikçe yumağı açıyordu. Canavarı öldürdükten sonra çıkış yolunu da bu ip sayesinde bulmuştu. (Ç.N.)

Sahnelme
02.07.1998

Ruh ve Mekanlar



900000
750000